

ลพยาบาท จันทร์ซ่อนเงา

ฤดีวัลย์

กลพยาบาท จันทรช่อนเงา

ประพันธ์โดย ฤดีวัลย์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอก ดัดแปลง หรือทำซ้ำ เนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็น
ฉบับที่เสี่ยงตลัษณ์วิทัศน์ หรือเผยแพร่ข้อมูลด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใด
ก่อนได้รับอนุญาตจากผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

บรรณาธิการ: ดวงกมล บุญรอด

ออกแบบปก: Sugary Cover by เอื้องอลิน

ออกแบบรูปเล่ม: Straight Ahead Layout

ราคา 349 บาท

จำนวนหน้า 570 หน้า

คำนำ

หากคุณเคยประทับใจในเรื่องราวความรักของหญิงสาวนามว่า ธิตา ฤทธิ์นาคา ใน ‘พันธะดวง ลมห้วงรัก’ แล้ว ฤดีวัลย์ก็อยากให้คุณได้รู้จักกับ ก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา ชายหนุ่มผู้ที่จะมาสร้างเรื่องราวความรักบนเส้นทางปริศนาของเขาให้คุณได้สัมผัสความรักในอีกรูปแบบที่ไม่ได้ต้องการการตอบแทน ขอแค่ได้เห็นรอยยิ้มและรู้ว่าคนคนนั้นสุขใจก็เพียงพอ

และหากคุณเคยเจอคนที่สร้างความรู้สึกให้แบบนั้นอย่าง ก้องปฐพี เจอไม่ว่าจะเป็นผู้ให้หรือผู้รับ ก็ขอให้รักษาเขาไว้เพื่ออยู่เคียงข้างคุณให้นานจนกว่าจะจากลากัน ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม

สุดท้ายนี้ ฤดีวัลย์หวังว่าผลงานการเล่าเรื่องผ่านตัวอักษรจะสร้างความทรงจำดี ๆ ให้กับผู้อ่าน ขอขอบคุณที่ให้การสนับสนุนงานเขียน ทั้งของตัวฤดีวัลย์เองและของนักเขียนท่านอื่น ๆ เพราะฤดีวัลย์ระลึกเสมอว่าตัวละครจะโดดเด่นมีชีวิตจริงได้ ก็เมื่อพวกเขาได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่านทุกคน

กราบขอบคุณทุกคนที่ทำให้เกิดนิยายเรื่องที่สองของชีวิต ขอขอบคุณทุกโอกาสที่สร้างกำลังใจ ขอขอบคุณทุกความผิดพลาดที่ทำให้ได้เรียนรู้ และขอบคุณทุกคนที่ฤดีวัลย์ได้ร่วมงาน พวกคุณคือคนสำคัญของชีวิต

รัก

ฤดีวัลย์

นักเขียนนอกเวลา

บทนำ

ดวงตาคู่งามตั้งตากว้างของหญิงสาวสะท้อนแสงจันทร์
นวลกระจ่าง เบื้องหน้าของเธอคือม่านละอองน้ำสีรุ้งอันเกิดจากสายน้ำ
ตกกระทบโขดประกายสีเงินยวง เป็นที่อาจทำให้หัวใจของผู้ได้เห็นชุ่มชื้น
เฝืออ้อม ทว่าหัวใจของเธอกลับมีแต่ความทุกข์ระทม แค้นพิ้งเสียงน้ำตกกระทบผา
ก็เศร้าโศกจนอยากหลั่งน้ำตา

เธอกับเขาผูกพันลึกซึ้งครั้งแรกที่นี่ แต่เขากำลังจะเดินเข้าสู่ประตูวิหา
กับผู้ที่เหมาะสมกัน ส่วนเธอก็เป็นได้เพียงนางบำเรอในคืนอ้างว้าง จะโทษใคร
ได้เล่า ถ้าไม่โทษหัวใจปลัดขันธ์ผิดมนุษย์ธรรมดาของตนเอง

‘จนกว่าจะถึงวันนั้น เราจะแหงนมองท้องฟ้ายามค่ำคืน ระลึกถึงสายใย
ที่ผูกพันกันอย่างไม่มีการตัดขาด แม้จะหมดสิ้นลมหายใจ ดวงจันทร์และดวงดาว
จะอยู่เคียงข้างกันตลอดไป’

เธอกล่าวเสียงแผ่วคล้ายเห็นตัวอักษรเหล่านั้นเรียงร้อยอยู่บนน่านฟ้า
หลับตาแล้วยกสองมือขึ้นแนบประทับหน้าอก สัมผัสสังหระของลมหายใจ บอก
ตัวเองว่าพร้อมแล้วที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับแดนดินแสนรัก ขอให้ผาชันแห่งนี้นำตก

รับดวงวิญญาณของเธอสู่ห้วงนที่ไปพร้อมกับชีวิตบริสุทธิ์ในครมที่เขไม่ต้องการจากนั้นก้าวเท้าเรียวงามล่องล้าสู่สายน้ำเย็น

บ้ง!

ทว่าเสียงปิ่นที่ดังแว่วในป่าแทรกแซงความเงียบสงัดหยุดขาเรียวให้ชะงักงัน ดวงตาคู่งามหันกลับไปทางฝั่งเห็นดงไม้ใต้เงามืดสั่นไหว จนเมื่อมีลำแสงนวลของดวงจันทร์สาดฉายลงมากกระทบเงา ปรากฏเป็นร่างสูงใหญ่ของชายฉกรรจ์เจ้าของดวงตาทมิฬ กระแสความเย็นเยือกก็แล่นปราดเข้าสู่หัวใจหญิงสาวได้ดียิ่งกว่าธารน้ำเย็น

‘นะ...นายพนา’ ปากอิมสันขยับเสียงแหบ เอ่ยนามของมหาโจรใจโหด

บ้ง!

ร่างบอบบางสะดุ้งเหือกในตอนที่ได้ยินเสียงปิ่นครั้งที่สองดังใกล้กว่าเดิม ดวงตาคู่นั้นก็กว้างขึ้นกว่าเดิมเช่นกัน จึงก้าวเท้าถอยห่างด้วยหัวใจเต้นสั่นระรัว รวาลูกกวาดผจญพญาเสือ

แต่ในทุกก้าวที่เขาขยับขาล่องสู่ห้วงน้ำ คือในทุกก้าวที่ถอยเท้าห่างออกไป และเมื่อสุดเขตแผ่นดินที่เท้าเหยียบย่ำ ร่างบอบบางก็ถลลิ่งไม่อาจสัมผัสพื้นแผ่นดิน จนต้องใช้ทั้งมือและขาพยุงตัวน้ำพยายามประคองตัวให้ลอยคดละล่องเหมือนลูกหมาหาทางรอด

ปากของเธอเริ่มปริมน้ำ จมูกก็ค่อย ๆ จมลงตาม หากจะร้องบอกให้เขาช่วยละก็ เขาคงเลือกกดหัวเธอให้ดำดิ่งหมดลมหายใจ ซึ่งมันก็ไม่ต่างกันเลยกับที่เขาแหวกว่ายพาร่างกายใหญ่หนาเข้ามาใกล้แล้วคล้องคอเธอไว้ด้วยลำแขนแกร่งราวกับเหล็ก

‘ถ้าส่งเสียงแค่เพียงนิด ฉันจะจับหัวเธอคนน้ำ’

ช่วงประจวบเหมาะจริง ๆ ที่เธอกำลังต้องการฆ่าตัวตาย แต่ไม่ได้อยากถูกใครฆาตกรรม มีอบบางจึงเกาะเกี่ยวลำแขนใหญ่แน่น ตะลึงตะลานให้จมูกอยู่เหนือน้ำ เป็นการแสดงออกถึงความโง่เขลาให้เขารู้ว่าเธอว่ายน้ำไม่เป็น

‘สุดลมหายใจให้ลึกสุดปอด’

คำสั่งเสียงเข้มทำให้เธอทำตามอย่างเสียไม่ได้ แล้วที่เขาบอกให้
 สูดหายใจลึกก็ไม่ได้สื่อความหมายว่าเขาจะพาเธอดำดิ่งลงไปได้น้ำ แม้จะ
 พยายามตะเกียกตะกาย แต่เขาอดเธอไว้แน่นราวโซ่ตรวน แล้วพาว่ายทวน
 กระแสน้ำวนมืดมิด กระทั่งลมหายใจที่กักเก็บไว้ใกล้จะหมดลง จึงได้โผล่พ้น
 เหนือน้ำเพื่อสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่

‘ลุกขึ้นเร็ว’

ด้วยกำลังเหนือกว่าจึงไม่ยากเลยที่จะบังคับหญิงสาวให้ยอมจำนน
 ต่อการจูดลากขึ้นฝั่ง แต่เมื่อทำได้เหยียบย่ำบนผืนธรณี ร่างใหญ่ก็ทรุดตัวนั่ง
 หอบหายใจพร้อมกับพาเธอล้มไปด้วยกัน น้ำที่หยดออกจากเสื้อขึ้นของเขাপน
 เลือดสดโรยกลิ่นคาว ไบหน้าเหี่ยมซีดปากสั่น แต่ดวงต่ายังคงความแข็งกร้าว
 จับจ้องมองมาอย่างมดร้าย

เขากำลังบาดเจ็บ แต่เธอไม่จำเป็นที่จะต้องสนใจ บอกตัวเองแล้ว
 พยายามสะบัดแขนออกจากการเกาะเกี่ยว แต่เขากลับกระซอกเธอลงไปในอน
 แล้วขึ้นคร่อม จากนั้นตรึงข้อมือบางทั้งสองไว้เหนือหัว

‘อย่าทำอะไรฉันเลย แม่ฉันแก่แล้ว ฉันต้องดูแลแม่’ เธอวิงวอนตัวสั่นทิ่ม
 ต่อแวตตาของชายที่จ้องมองราวกับเสือจ้องเหยื่อ

‘แต่จากที่เห็นก่อนหน้านี้ ดูเหมือนว่าเธอกำลังจะลาแม่ตาย’ เขาเผยะยิ้ม
 เยือกเย็น

หญิงสาวเฝ้าปากสนิทมองแวตตาหยันหยามของอีกฝ่าย ในใจก็คิดว่า
 ถ้าเธอกระแทกหมัดเข้าที่บาดเจ็บแล้ว ก็อาจล้มเขาได้โดยไม่ต้องออกแรง แต่ก็ทำได้
 แค่ในความคิด เพราะเขาชักมีดพกปลายคมที่เหน็บเอาไว้แล้วจ่อเข้าที่คอ

‘เธอเป็นคนในหมู่บ้านชนเผ่า เธอต้องรู้จักหมอไหมแก้ว’ เขาเอ่ย
 เสียงแหบพร่าสลับอาการหอบหายใจ ‘พาหมอไหมแก้วมารักษาฉัน’

‘ทำไมฉันต้องช่วยแกด้วย’ เธอปฏิเสธ แม้เสียงจะไม่แข็งนัก แต่ไม่ยอม
 พาความยุ่งยากใจไปให้คุณหมอสาว ทุกวันนี้ก็กินบนเรือนชั้นบนหลังคาของ
 คุณหมออยู่แล้ว

‘ถ้าอย่างนั้น...’ เขาหยุดพูดประหนึ่งอยากสูดลมหายใจลึก ก่อนเอ่ยต่อพร้อมกับกระซากร่างบอบบางขึ้น จางมิดเตรียมปักลงบนหน้าอก ‘ก็ตายเสียให้สมใจ แล้วฉันจะตามไปจัดการแม่เธอกับหมอใหม่แก้อีกคน’

‘อย่า ฉันยอมแล้ว!’ หญิงสาวจำต้องเปลี่ยนใจ แม่นั้นสำคัญเสมอหมอใหม่แก่วีก็เป็นผู้ที่ทุกคนรัก เธอไม่ต้องการให้ทั้งสองเดือดร้อน

‘แกต้องสัญญากับฉันก่อนว่า ถ้าฉันช่วยแกแล้ว จะไม่ทำร้ายแม่ฉันกับหมอใหม่แก่วี’ จึงเรียกร้องขอคำสัญญา

เสียงกีดพันกรอดนั้นเกิดจากความโกรธเกรี้ยวที่ถูกยื่นข้อเสนอ หรือเป็นเพราะบาดแผลที่เริ่มสร้างความร้าวรานมากขึ้นทุกที แต่ข้อเสนอที่หญิงสาวหยิบยื่นให้มันไม่ได้ทำให้ตายในวันนี้ จึงจำต้องเอ่ยคำที่โจรเช่นเขามัธยัสถ์เอาไว้ใช้เวลาจำเป็น

‘ฉันสัญญา’

“ผมสัญญาว่าจะตามล่าหาตัวสมุนนายพนาที่เหลืออยู่จนสิ้นซาก!”

หลังเสียงประกาศกร้าวของนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายหลังจากได้เบาะแสสำคัญของคดีดัง มือบางก็กรีดนิ้วลงบนปุ่มรีโมตปิดโทรทัศน์ที่กำลังฉายรายการข่าว แล้วเลื่อนดวงตาลงมองรูปภาพของมหาโจรผู้จับชีวิตของตนด้วยการฆ่าตัวตายหนีความผิดทางอาญาร้ายแรง ตามข่าวที่เขียนบนหน้าหนังสือพิมพ์

หลังจากที่การปฏิบัติการพิเศษนำทีมโดยสารวัตรอัศวินนำกำลังบุกทำลายค่ายโจรได้สำเร็จ และปลดปล่อยผู้ที่ถูกลักพาตัวเพื่อนำไปตัดอวัยวะขายให้เป็นอิสระแล้ว หน้าที่สำคัญต่อจากนี้ของเหล่ามือปราบก็คือการกวาดล้างสมุนโจรใจชั่วที่หนีรอดจากการจับกุมคราวนั้น

ถัดจากพาดหัวข่าวลงมาเป็นรูปของนายพนา มหาโจรตัวร้าย และที่ข้างกันนั้นปรากฏภาพถ่ายไม่งามตาของศพหญิงสาวชาวชนเผ่านางหนึ่งที่พบบนเตียงผู้ป่วยในบ้านไม้กลางป่า

เนื้อหาข่าวบอกว่าคุณหมอสาวท่านหนึ่งให้การกับทางตำรวจว่า ผู้ตายคืออดีตผู้ช่วยงานวิจัยสมุนไพรที่ถูกนายพนาฉุดตัวไปในอดีต แต่จากการพิสูจน์ทางนิติวิทยา ผู้ตายเสียชีวิตนานแล้วด้วยโรคมะเร็ง ทว่านายพนายังเชื่อมั่นว่าจะรักษาเธอหายได้ด้วยการปลูกถ่ายอวัยวะ

และนี่เป็นเหตุผลที่นายพนาก่อเหตุสะเทือนขวัญลักพาตัวประชาชนเพศหญิงไป เพื่อส่งอวัยวะให้องค์กรเถื่อนทำการทดลอง

“ไอ้เสียบัดชบนั่นเอาแต่มั่วกามาจนเกือบทำงานพัง!”

เสียงแหบห้าวดังขึ้นหลังจากเปิดประตูห้องเข้าพา แล้วพกพาเสียงดนตรีที่ดังจากลำโพงด้านล่างของผับใหญ่ให้เล็ดลอด ดึงดวงตาคุ้งามพิศุทธิ์ละจากหน้าข่าวหันไปมอง

“ฉันเบื่อกับที่จะทำงานร่วมกับมัน อยากเขี่ยมันไปไกล ๆ เสียที” เจ้าของคำพูดบอกเธอแล้วก้าวขาเดินเข้ามาวางมือทั้งสองข้างบนโต๊ะ จ้องมองด้วยดวงตาขุ่นเคือง “เรารอมานานแล้วนะ แล้วฉันก็เริ่มอยากปลดตัวเองจากคำสั่งสุดท้ายของนายแล้ว”

หล่อนรู้ว่าในหน่วยตาเคร่งขมึ้งคู่นั้นก็เก็บความขื่นแค้นไว้นานแค่ไหน และมันคงถึงเวลาที่ต้องทวงคืนแล้วจริง ๆ

ร่างออรชรในชุดเดรสสีดำลุกขึ้นยืน ก้าวเดินไปหยุดที่หน้าต่างฉาบฟิล์มดำหนาทึบ แต่สามารถมองเห็นภาพการเคลื่อนไหวของนักท่องราตรีทั้งหลายรวมไปถึงนางระบำยั่วยวนบนเวทีได้ชัดเจน

“พวกมันอยู่ใกล้มือแล้ว จะรออะไร” เสียงเช่นเขี้ยวยังดังแทรกซึมเข้าสู่ความคิด “อย่าลืมสิว่าที่เราทำมาตลอดก็เพื่ออะไร”

หล่อนหยุดนิ่งหลังตาแล้วผ่อนลมหายใจ ทวนภาพเหตุการณ์มากมายที่ทำให้ความแค้นฝังลึกหลังจินตภาพหัวใจ นึกถึงใบหน้าของไอ้คนเลวที่พรากทั้งชีวิตและความรักให้สูญหายไปจากตัว

“เราจะทำให้มันเจ็บปวดทรมานเหมือนที่มันเคยทำกับคนที่เธอรัก” เสียงพูดแหบห้าวใกล้เข้ามาทุกที

“พวกเขาทรمانอย่างไร มันก็จะได้คืนเป็นร้อยเท่าพันเท่า” หล่อนเปรย
ออกมาราวกับละเมอ หายใจหอบหนักจนเนิ่นอกอึดขยับขึ้นลง เปลือกตาบาง
ลืมขึ้นฉับพลัน เผยดวงตาที่มีประกายไฟลุกวาว เปล่งเสียงพูดหนักแน่น

“ฉันจะเอาเลือดหัวมันมาล้างความแค้นของฉัน!”

บทที่ 1

ศพที่หนึ่ง

หากการประชุมครั้งนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการลงมตินำเทคโนโลยีด้านสถาปัตยกรรมใหม่ ๆ มาใช้ในโครงการ หรือถ้าให้เครียดขึ้นไปอีกสักหน่อย อย่างเช่นเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับข้อกฎหมายด้านสิ่งปลูกสร้างที่รัฐบาลเพิ่งประกาศใช้ **ก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา** รองประธานบริษัทชลธารคอนสตรักชันคงจะไม่รู้สึกลำบากใจจนเผลอทอดสายตาสีนลมองท้องฟ้าสีสดใสบนอกหน้าต่างกระจกบานกว้างของห้องประชุม

“เราจะไม่ตั้งโต๊ะแถลงเพื่อโต้ข่าวไม่จริงพวกนั้นบ้างหรือครับคุณก้อง”

หลังจากฟังเสียงทุ่มเถียงกันในที่ประชุมมานาน รองประธานหนุ่มก็ถูกผู้จัดการฝ่ายการตลาดถามความเห็นถึงการโต้ตอบข่าวที่สร้างกระแสลบให้แก่ภาพลักษณ์ของบริษัท

ชายหนุ่มลอบถอนหายใจวางปากกาที่ยังไม่ได้ใช้มันเซ็นสัญญาจัดจ้างก่อสร้างถนนหลวงสายสำคัญสายใหม่ แล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูงเลยมาตรฐานชายไทย จากนั้นวางมือทั้งสองยันกับโต๊ะ กวาดสายตามองใบหน้าของผู้เข้าร่วมประชุมทุกคน ก่อนมาหยุดที่ใบหน้ากังวลของ **ธิดา ฤทธิ์นาคา** ผู้เป็นน้องสาว

แสนรักหนึ่งเดียว

“ผมไม่เห็นความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องเสียเวลาไปตั้งโต๊ะแถลงข่าวในเรื่องที่มันไม่จริง” เสียงทุ้มเอื่อยหนักแน่นไม่แพ้ดวงตาที่ฉายแววความจริงจังในทุกคำพูด

“แต่ทั้งข่าวทางทีวีและข่าวในกองหนังสือพิมพ์ที่พวกเราทุกคนกว้านซื้อ มา ก็มีแต่ข่าวโจมตีเราฝ่ายเดียวนะคะพี่ก้อง ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้จะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของบริษัทในอนาคต” ผู้เป็นน้องรู้ว่าทุกคนรู้สึกอย่างไร จึงขอเป็นตัวแทนพูดกับพี่ชายเอง

“เมื่อสองปีที่แล้ว เราก็คเคยเป็นบริษัทในเนมไม่ใช่หรือ แล้วเมื่อสองปีที่แล้วพวกเราทุกคนที่นั่งในห้องนี้ทำงานเพื่ออะไร เพื่อชื่อเสียงที่มีวันเกิดมีวันดับ หรือเพื่องานคุณภาพแต่ยั่งยืน”

ปณิธานของประธานบริษัท ผู้เป็นบิดาซึ่งวางมือจากการบริหารไปแล้ว ถูกหยิบยกขึ้นมาเตือนสติ และแม้ก้องปฐพีจะไม่ได้ยินคำตอบจากปากที่กำลังเฝ้าแน่นของแต่ละคน เขาก็เชื่อเหลือเกินว่ายังคงได้รับการสนับสนุนจากทีมงานให้เป็นผู้นำบริษัทไปสู่อนาคต

“เราจะจบการประชุมแค่นี้ ขอให้ทุกคนแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ส่วนตัวผมเองในฐานะรองประธาน...” เขากล่าวเสียงก้องกังวาน พลงหยิบปากกาตามเดิมขึ้นมาในมืออีกครั้ง และครั้งนี้มันถูกจดลงบนกระดาษเพื่อลงนามเซ็นสัญญาจ้างงานกับรัฐบาล “ผมจะเป็นผู้ตัดสินใจรับงานที่มั่นใจว่าเราทำได้ดีกว่าพวกเก่งแต่ปาก”

จากนั้นยื่นหนังสือสัญญาส่งให้แก่ผู้จัดการฝ่ายการตลาด พร้อมรอยยิ้มที่ทำให้ใบหน้าหล่อเข้มเต็มไปด้วยไรหนวดครีมีดูอ่อนโยนลงไปถนัดตา

“ปล่อยให้กระบวนการยุติธรรมได้ทำงานไปตามครรลองของมัน ส่วนพวกเราแค่ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดก็พอ” เขาพูดทิ้งท้ายแล้วค้อมศีรษะขอตัวเดินออกจากห้อง ถอดเสื้อสูทตัวหนา ปลดเนกไทและกระดุมพอให้น้ำหนักที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อได้คลายความอึดอัด แล้วพาตัวเองขึ้นไปสูดอากาศบริสุทธิ์

บนชั้นดาดฟ้า อ้าแขนรับสายลมและแดดอุ่นยามบ่ายคล้อย

“ก็ในเมื่อความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แล้วจำเป็นหรือที่ก้องปฐพี ฤทธิวิทย์ จะต้องป่าวร้องให้โลกรู้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องในใจ”

ชายหนุ่มร่าเริงพลางล้วงเอากล่องเก็บบุหรี่ออกจากกระเป๋ากางเกง จุดไฟแช็กที่ปลายมวน สูบควันนิโคตินเข้าเต็มปอด แล้วทอดสายตามองปูย สีเทาหม่นที่เคลื่อนตัวตามแรงลมกลบทับเสียงดวงจันทร์สีขาว ก่อนลดสายตา ลงมองแสงสีทองที่เริ่มฉาบตรงเส้นขอบฟ้า จากนั้นหลับตาพักทุกความคิด ทำจิตใจให้สงบ

ทว่าเสียงสายเรียกเข้าที่ดังจากสมาร์ทโฟนในกระเป๋ากางเกงขัดจังหวะ ความผ่อนคลาย และพอดูหมายเลขปลายทาง ก็ทอดถอนลมหายใจเสียงยาว ก่อนเลื่อนปุ่มรับสาย

“ก้องปฐพีพูดครับ”

“ฉันทโทร.มาเพื่อขอคำตอบ”

ถึงปลายทางไม่ได้แนะนำตัวและเอ่ยคำทักทายกลับอย่างที่หวัง เขาก็ จำน้ำเสียงเข้มงวดของหญิงสาวปลายสายได้ดี เธอคือ **ไหมแก้ว วงศ์เวช** หมอ ประจำหมู่บ้านช้างที่เขารับอาสาเข้าไปฟื้นฟูสภาพบ้านเรือนที่ถูกไฟเผาด้วยฝีมือ ของนายพนา อาชญากรระดับประเทศ

“คำตอบเรื่องอะไรครับ” จริง ๆ แล้ว ก้องปฐพีรู้อยู่แก่ใจว่าเธอหมายถึง อะไร แต่ก็อยากยั่วยุอีกฝ่ายกลับเป็นการเอาคืน

“คุณคงเริ่มมีอาการความจำเสื่อม เพราะถ้าหากคุณจำเรื่องที่เรากำลังคุยกัน ไม่ได้จริง ดิฉันก็คงต้องบอกกับคุณปรานณารายณ์ว่าขอปฏิเสธคำขอร้องของเขา และไม่ให้คุณทำงานนี้”

ก้องปฐพีพนกลมหายใจพรวด สงบสติ ช่มความขุ่น แล้วดัดเสียงให้นุ่ม สดซัดเท่าที่จะทำได้ “คนที่ความจำเสื่อมไม่น่าเป็นผม เพราะผมได้ฝากคำยืนยัน ไปกับทางเลขานุการแล้วนี่ครับ ว่าผมขอพิจารณาเรื่องที่คุณหมอขอขอเปลี่ยนแปลงแบบแปลนก่อสร้าง ซึ่งผมก็จำได้ว่าโทรศัพท์ไปที่เบอร์นี้หลายครั้ง แต่ก็ไม่มีใคร

ติดต่อกลับมา จนผมคิดไปว่าเจ้าของหมายเลขอาจจะเป็นคนขี้ลืม หรือไม่ก็งกค่าโทรศัพท์ขั้นเทพ”

“ดิฉันไม่ได้ขี้ลืมค่ะ แต่งกค่าโทรศัพท์ขั้นเทพจริงอย่างที่คุณบอก ถ้าอย่างนั้นขอตัดสายสักคู่แล้วขอให้คุณเป็นฝ่ายโทร.กลับนะค่ะ เพราะมันเปลืองเงินค่าโทรศัพท์ของดิฉัน สวัสดิ์ค่ะ” ไม่ทันให้เขาพูดทักท้วง เจ้าหล่อนก็ให้เขาฟังเสียงดัดสัญญาณทันที

“มันอะไรกันวะเนี่ย แม่คุณเฮ้ย!”

รองประธานหนุ่มคำราม แล้วรีบรวนนิ้วกดหมายเลขเรียกเข้าสุดท้ายด้วยความฉุน แต่เจ้าของเลขหมายก็ทำให้เขารอสาयนานจนหน้าหงิก

“สวัสดิ์ค่ะ ขอขอบคุณที่ช่วยดิฉันประหยัดค่าโทรศัพท์ไปหลายนาทิจ้า”

แถมยังพูดอย่างกับเธอไม่ได้ทำอะไรผิดเลย เป็นอีกครั้งที่เจ้าหล่อนทำให้เขาพ่นลมออกจุมูกเป็นกระทิง แล้วกัดฟันเอ่ยเสียงให้สุภาพที่สุดเท่าที่ขีดจำกัดความอดทนจะเหลืออยู่

“เข้าเรื่องดีกว่า ผมก็ไม่อยากเสียเวลานานนัก ผมอยากเคลียร์กับคุณหมอเหมือนกันที่คราวก่อนคุณหมอฝากข้อความผ่านเลขานุการของผมว่าผมเป็นนายสถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบ”

“ได้ค่ะ จะเคลียร์อะไรกับฉันก็ได้ แต่อยู่ที่คุณจะเป็นใจฟังฉันหรือเปล่า” หญิงสาวปลายสายพูดหยั่งเชิง

ก้องปฐพีกำมือแน่น “คุณหมอรับ ใจผมเปิดกว้างอย่างกับประตูเมืองอยู่แล้ว แต่อยากรู้เหตุผลของคุณหมอที่ไม่ยอมรับแบบก่อสร้างที่ผมเขียนส่งไป”

“แบบบ้านที่คุณทำเป็นแบบก่ออิฐ มันไม่เหมาะกับที่นี่ค่ะ”

“ไม่เหมาะสมตรงไหนมิทราบครับ เรือนทั้งหมดของหมู่บ้านข้างโดนเผาจนไหม้เพราะว่าวัสดุที่ใช้เป็นไม้ ผมจึงเอาปัญหามาปรับปรุงป้องกันให้ ก็เหมือนกับที่คุณหมอจ่ายยาให้ผู้ป่วยตามโรคนั้นแหละ” ก้องปฐพีชี้แจงเหตุผลกลับ

“แล้วคุณเป็นสถาปนิกจริงหรือเปล่า คงไม่ใช่ผู้ที่ใช้แต่แรงงานในการวาดรูปนะค่ะ” แต่การโต้กลับของเธอทำให้ชายหนุ่มถึงกับเหวอ อ้าปากค้าง สมอง

ว่างชั่วขณะ

“คุณหมอมหาอะไรนะครับ”

“แกมยังเป็นคนหูตึง หรือไม่ก็เป็นพวกสถาปนิกรุ่นใหม่ไฟแรง ชอบอวดดี แต่มักเอาหูไปทั้งที่คั่นนา เลยไม่ได้ยินความเห็นของคนอื่น”

มาเป็นชุด!

เขาอยากจะได้แย้งให้สับสนป่านกัน แต่หญิงสาวปลายสายก็ชิงพูดเสียก่อน “คุณพูดถูกต้องที่ฉันจ่ายยาตามโรคของผู้ป่วย นั่นหมายความว่าผู้ป่วยต้องการสิ่งที่ฉันทำให้เขา แต่คุณเป็นสถาปนิก หน้าที่ของคุณคือปลูกเรือนตามใจผู้อยู่ แต่สิ่งที่คุณทำมันไม่ใช่ ฉันว่าคุณควรจะเอาเวลาที่คุณเถียงกับฉัน เปลี่ยนเป็นมาดูหน้างานจริงก่อนที่จะเขียนอะไรในสิ่งที่คนที่ไม่ต้องการ หรือไม่ก็นั่งเทียนทำงานของคุณต่อไป”

แล้วก้องปฐพีก็มาถึงจุดที่หมดความอดทน “ดี ผมจะเข้าไปดูหน้างานให้มันรู้ ๆ กันไป!”

“เรียนเชิญค่ะ พร้อมเมื่อไหร่ก็มา”

“แล้วเราจะได้เจอกันเร็ว ๆ นี้แน่นอนครับ...คุณหมอใหม่แก้ว”

เขาบอกเล่าผ่านน้ำเสียงแกมมาดร้ายแล้วสอดโทรศัพท์ลงในกระเป๋ากางเกง จากนั้นทิ้งตัวนั่งลงบนม้านั่ง จุดบุหรี่ยี่สิบมวนที่สอง หวังให้มันช่วยลดระดับอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านในตอนนั้น

“พี่ก้อง...ไม่เป็นไรจริงหรือคะ”

คำถามมาพร้อมเสียงหวาน ทำให้เขาสุดลมหายใจเข้าจนลึกสุดปอด บั้นเอี้ยมก่อนหมุนตัวกลับไปหาน้องสาวที่ยืนประสานมือทั้งสองไว้ด้านหลัง จ้องมองมาด้วยดวงตากกลมโตสีนิลสุกสกาว

“ธิดาอยากได้คำตอบแบบไหนล่ะ พี่จะได้ตอบให้ถูกใจ” เขาเอ่ยเย้า น้องสาวอย่างเคย แต่ผู้เป็นน้องไม่ได้อยากเล่นด้วย ย่นคิ้วใส่พร้อมเอ่ยกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

“พี่ก้องล่ะก็ ธิดาจริงจังนะค่ะ”

“พี่ก็จริงจัง” ก้องปฐพีคลี่ยิ้ม ขยี้ก้นบูหรี่ในกระบะทราย “เราไม่ต้องเป็นห่วง พี่ไม่ยอมให้ชลธารคอนสตรักชันเป็นอะไรไปง่าย ๆ หรอก”

“ที่ติดาห่วงไม่ใช่บริษัท แต่เป็นตัวพี่ที่ก้องต่างหาก”

ผู้เป็นพี่ยิ้มกว้าง ยกมือหนาขยี้หัวน้องสาวจนเรือนผมนุ่มสลวยยุ่งเหยิง “แทนที่จะห่วงพี่ เรานะห่วงตัวเองก่อนเถอะ ตั้งใจเรียนให้จบ จะได้ออกมาช่วยงานเต็มตัวเสียที”

“ธิดาเรียนจบอยู่แล้วนา” คนน้องเชิดคางพูดแสดงความมั่นใจ คนพี่เห็นแล้วให้นึกหมั่นไส้ อยากบิดจมูกน้อย ๆ ของน้องสาวนัก

“อ้อ คือนี่พี่จะไปพบ **เพลงพิน** แล้วนัดเขาให้เข้ามาฟังเรื่องที่เราจะเสนอทุนการศึกษาให้”

“พี่ว่าเพลงพินจะยอมรับความช่วยเหลือจากเราไหมคะ”

ก้องปฐพีถอนหายใจ แต่ยังไม่คลายรอยยิ้ม “ถ้าเพลงพินได้รู้ว่าเราทำเพื่อแสดงความเสียใจต่อนายกำธร พ่อของเขาที่ตายไปเพราะเป็นคนหนึ่งที่ช่วยชีวิตธิดาจากค่ายโจรนายพนา พี่ว่าเจ้าเด็กคนนี้ก็คงไม่อยากปฏิเสธความตั้งใจ”

กระนั้น ถ้าเด็กหนุ่มที่ชื่อเพลงพินไม่มายืนยันการรับทุนต่อหน้าเธอ ธิดาก็คงไม่คลายความกังวล เพราะตามความจริงนั้น นายกำธรเป็นหนึ่งในผู้ลักพาตัวเธอไปให้นายพนา แต่เขาเลือกที่จะกลับใจในช่วงสุดท้ายของชีวิต ซึ่งนั่นก็มีค่าแก่การตอบแทน

“แล้วพรุ่งนี้พี่คงเดินทางไปดูหน้างานที่หมู่บ้านข้างแต่เช้ามืด จะได้ไม่ค้างคาใจเจ้าของงาน” เขากล่าวต่อในเรื่องอื่นเพื่อเลี่ยงประเด็นในหัวของน้องสาว

“เจ้าของงาน?” น้องสาวทำหน้าง

“ก็ยายคุณหมอใหม่แก้วนั่นไง” พอพูดเรื่องนี้ก็รู้สึกหงุดหงิดใจ ยิ่งคิดก็ยิ่งอยากไปดูหน้าเจ้าหล่อนเสียเดี๋ยวนี้นี้ แต่พอเห็นควี่เรียวยื่นเข้าหากันกับดวงตาห้วน ๆ มองมา ก็ยี้มเอ็นดูแล้วรวบตัวน้องสาวเข้ามาสวมกอด

“อย่าห่วง พี่ไม่ไปกินหัวเขาหรอก ส่วนเราเนี่ยอยู่ที่นี้ก็ดูแลพอกับเจ้าปรานให้ดี ยิ่งเจ้าปรานมันเพิ่งผ่าตัดตามาไม่นาน อย่าให้ทะเล่อทะล่าเดินไปชนโน่นชนนี่”

“ดูพูดเข้า พี่ปรานเขาไม่ใช่คนซุ่มซ่ามสักหน่อย”

ก้องปฐพีหัวเราะขบขันจนตัวกระเพื่อม ก่อนคลายวงแขนออกจ้องใบหน้าจางของคนที่ถูกเหยียดถึงชายคนรัก ที่เห็นแล้วก็รู้สึกอึดใจมากกว่าเคื่องุ่น

เขาไม่ได้กลัวว่า ปรานนารายณ์ ปรเมศศิระวงศ์ รองประธานควินส์ คอร์ป บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ลำดับต้นของประเทศ และเป็นคนรักของธิดา จะซุ่มซ่ามทำตัวเองบาดเจ็บจนกระเทือนถึงผลการผ่าตัดดวงตา แต่เพราะรู้ว่าถ้าไม่มีเขาแล้ว คนที่จะฝากให้ดูแลพอสและน้องสาวได้ก็คือปรานนารายณ์

และก็เป็นเจ้าปรานนารายณ์คนนี้ที่อ่อนวอนขอร้องให้เขารับงานอาสาฟื้นฟูหมู่บ้านข้างแบบไม่ได้สวดศักดิ์ศักดิ์เดียว การที่เขาตกลงรับทำก็เพราะความวินาศของหมู่บ้านข้างเกิดจากการที่นายพนาบุกชิงตัวธิดาไปเปลี่ยนถ่ายอวัยวะให้คนรัก ถึงต้นเหตุที่แท้จริงจะไม่ใช่ความผิดของธิดาเลยก็ตาม

“พี่ไปแล้วจะรีบกลับ” เขาบอกน้องสาวแค่นั้น แล้วหมุนตัวเดินกลับห้องทำงานส่วนตัว จัดการงานทุกอย่างที่ค้างค้างให้เสร็จ แม้จะล่วงเลยเวลาเลิกงานปกติ

จนได้ยินเสียงนาฬิกาเตือนบอกเวลา ก้องปฐพีจึงเปลี่ยนจากชุดทำงานของผู้บริหารแสนเคร่งขรึมเป็นเสื้อหนึ่กบิ่ดในชุดแจ็กเก็ตหนังกับกางเกงยีนส์ดำซิดตัวโปรด จากนั้นใส่โทรศัพท์และสมุดโน้ตเข้าไปในเป้คู่กาย แล้วรีบเดินออกจากสำนักงานตรงไปยังลานจอดรถ เพื่อขึ้นควบซูเปอร์ไบค์คันโตสีดำคันที่เขาตั้งชื่อให้แสนเก๋ว่า ‘แบล็กแบร์’

“ลุยงานกันอีกครั้งนะเจ้าหมีดำ” แต่ก็มักเรียกมันด้วยชื่อเล่น

เขาสวมหมวกกันน็อกสีแดงกับเจ้าหมีดำ สตาร์ตเครื่องยนต์เกิดเสียงดังกระหึ่ม ให้มันพุ่งทะยานด้วยความเร็วตามใจสั่งของผู้เป็นนาย แล่นฉิวไปตาม

ถนนสายเศรษฐกิจ ลัดเลี้ยวหลบความคับคั่งของจราจรเข้าตรอกนั้นออกตรอกนี้ กระทั่งเข้าสู่แหล่งรวมสถานให้ความบันเทิงเร่ใจยามราตรี

เมื่อหาที่จอดให้เจ้าแบล็กแบร์ได้ ชายหนุ่มเดินเท้าต่อมุ่งตรงไปยังสถานที่จัดงานแสดงซูเปอร์ไบค์ซึ่งจัดอย่างยิ่งใหญ่ โดยมีผู้สนับสนุนเป็นเจ้าของปั๊บน้ำดับเพลิง

การที่เขารู้ว่าเพลงพินจะมางานนี้ก็定要ขอบคุณสารวัตรวัชรวิฑูริที่สืบข้อมูลมาให้ แต่สารวัตรใหญ่ไม่ได้ทำไปเพื่อช่วยให้เขาส่งมอบทุนการศึกษาแก่เด็กหนุ่มสำเร็จ เพลงพินมีสิ่งที่สารวัตรต้องการ นั่นคือการใช้ทายาทของสมุนโจรนำพาไปสู่การจับกุมพวกที่หนีหายไปตอนหลายค่ายนายพนา

ตลอดสองข้างทางที่ร่างสูงย่ำชาผ่านนั้น มีทั้งร้านเหล้าขนาดเล็กและรถเข็นขายอาหารเรียงราย ได้ยินเสียงตะเบ็งของแม่ค้าคุยหยอกล้อกัน ได้ยินเสียงหัวเราะของผู้คนที่เดินสวนทาง และได้ยินเสียงผู้รายงานข่าวจากโทรทัศน์เครื่องจิ๋วที่กำลังฉายภาพการประทุของของกลุ่มคนผู้ต่อต้านการสร้างกาสิโนในประเทศของตน

ก้องปฐพีทำเพียงแค่เดินผ่านไป ไม่ได้หยุดดูหรือฟังคำประทุจากเหล่าคนในข่าว เขามุ่งหน้าต่อไปจนมาหยุดตรงทางเข้างาน

ดวงตามคมเข้มนิ่งมองตามลำแสงไฟสปอตไลท์ที่ส่องแสงสว่างให้แก่ป้ายรูปถ่ายรถเครื่องสองล้อขนาดใหญ่รุ่นใหม่ ซึ่งกำลังออกขายและนำมาจัดแสดงในงาน ส่วนป้ายข้าง ๆ กันเป็นรูปถ่ายของเหล่าพรตดีสี่สาวงาม อันเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของงานแสดงรถ

“นี่กว่าที่ก้องจะเบี่ยงผมเสียแล้ว”

เสียงทักทายมาพร้อมกับลำแขนที่โอบบ่ากว้างของสถาปนิกหนุ่มอย่างสนิทสนมเป็นของ **ระพีพัฒน์ พิทยากุล** ชายหนุ่มรุ่นน้องผู้มีส่วนสำคัญในการช่วยชีวิตธิดา แต่นั่นก็ทำให้ระพีพัฒน์กลายเป็นที่พึงพาของสารวัตรวัชรวิฑูริยามที่เจอคดีซับซ้อน แต่งานไซบริคนาก้เป็นที่ชื่นชอบของระพีพัฒน์เป็นทุนเดิม เขาจึงไม่บ่ายเบี่ยงนักถ้าได้ช่วยงานของกรมตำรวจ

“พี่ก้องเขาไม่เหมือนมึงนะกลาง ที่จะเที่ยวผัดนัดเขาไปเรื่อย” อีกเสียง เป็นของ **ตฤณ ดำรงไกรลาส** บุตรชายคนเดียวของเจ้าพ่อกาสิโนใต้ดิน และ เพื่อนผู้ร่วมเป็นร่วมตายของระพีพัฒน์ครั้งลอบเข้าค่ายโจรในอดีต

“มาถึงกันแล้วก็รีบเข้าไปเถอะ อยากเห็นหน้าเจ้าเพลงพิน ลูกชายผู้มี พระคุณเต็มแก้ว”

ก้องปฐพีพูดแล้วก้าวขาพาหนุ่มรุ่มน้องทั้งสองเข้าสู่งาน ที่มีเสียงเพลง จังหวะเร้าใจจากเครื่องเสียงชุดใหญ่ดังกระหึ่มทั่วทุกหัวมุม และละลานตาไปด้วย รถเครื่องสองล้อคันดี

ทว่าความสนใจของงานกลับไม่ใช่เทคโนโลยีความเร็วอย่างเดียว เพราะ ยังมีกลุ่มหญิงสาวในชุดนุ่งน้อยห่มน้อยที่กำลังออกลีลาสะบัดบนเวทีได้เร้าใจ จนเหล่ากระทาชายทั้งหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่จ้องตาไม่กะพริบ ยืนจ้องที่ติดขอบเวที เพื่อโลมเลียร่างออรชรเด่นตามจังหวะเพลงด้วยสายตา

แต่สำหรับชายอกสามศอกสามนายที่เพิ่งก้าวขาเข้าสู่ตัวงานนั้น อาจ ต้องผินบังคับใจไม่ให้วอกแวกออกนอกกลุ่มนอกทางถ้ายังทำภารกิจไม่สำเร็จ แต่ เพราะความโดดเด่นของทั้งสามเรียกสายตาศายตาจากพริตตี้สาวภาคพื้นดิน โดยเฉพาะ ชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่า หน้าอกกว้างผึ่งผายเจ้าของใบหน้าหล่อคมเข้มกับดวงตา สีนิลประกายซึ่ง ก็มักตกเป็นเป้าหมายโจมตีของพริตตี้สาวงามทุกนางเสมอตั้งแต่ ก้าวขาเข้าสู่ตัวงาน

“สวัสดีคะคุณก้องปฐพี ไม่คิดว่าจะได้เจอนักแข่งดาวรุ่งอย่างคุณใน งานนี้ด้วย ดีใจจริง ๆ ที่ได้เจอ”

พริตตี้สาวในชุดสายเดี่ยวรัดรูปปักเลื่อมระยิบระยับเข้าคู่กับกางเกง หนังกุ๊กเข้มาสั้นตัวจิ๋วนางหนึ่ง เดินตรงเข้ามาทักทายพร้อมกับการเกี่ยวแขน รวสนิทสนมกันมาแต่ปางก่อน

“คนจัดงานคงแค่อยากขายรถ ไม่ได้ต้องการเชิญนักแข่งมาโชว์ตัว กระมังครับ อีกอย่าง พวกผมก็ไม่ได้เด่นดังอะไร” เขาเอ่ยพร้อมค้อมศีรษะเป็นการ ขอตัว แต่ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะไม่อยากปล่อยเขาไป

“จะรีบไปไหนล่ะคะ ว่าจะขอลายเซ็นคุณก้องปฐพีไว้ไปอวดพวกเพื่อน ๆ แต่ไม่ได้พกกระดาษกับปากกามา” เธอบอกแล้วบิดตัวไปมาคล้ายเขินอาย ก่อนหยิบลิปสติกออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วยื่นส่งให้พร้อมด้วยดวงตายั่วชวน

“ช่วยใช้ลิปสติกแท่งนี้เขียนตรงหน้าอกให้หน่อยได้ไหมคะ...เอาแบบตัวบรรจงเต็มบรรทัดว่า ก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา”

เพราะไม่ใช่พระอิฐพระปูน และยังเป็นชายแท้ตั้งแต่หัวจดปลายเท้า ดวงตาสีนิลจึงพยายามซ่อนแวววาวับยามเนิ่นอกอิมขาวเนียนเคลือบมาอยู่พอดีกับสายตา แล้วกล่าวปฏิเสธด้วยถ้อยคำที่ไม่ทำให้อีกฝ่ายเสียหน้า

“อย่าเลยครับ ลายมือผมไม่สวย กลัวว่าจะทำตัวคุณเบื่อนเสียเปล่า ๆ”

เจ้าหล่อนหัวเราะคิกคัก “ถ้าอย่างนั้น ฉันจะจับมือคุณก้องเขียนนะคะ ลายมือฉันสวยระดับโรงเรียนส่งเข้าประกวด”

ไม่พูดพำทำเพลง สาวเจ้าก็จะคว้ามือชายหนุ่ม แต่ไม่ทันได้แตะเขา แม้แต่ปลายเล็บ ร่างของเธอก็ถูกตัววัดหมุนหนีไปเจอประกายไฟในดวงตาเร็วของคนที่ทำให้ถึงกับอ้าปากค้าง

“จากที่เห็นลงชื่อในบัญชีลูกหนี้ ฉันก็การันตีให้เลยว่าลายมือเธอสวยแค่ไหน ถ้าว่างจะช่วยไปสอนฉันคัดลายมือที่กาสิโนได้ไหม”

รอยยิ้มพริตติ์สาวเหียวลงอย่างเห็นได้ชัด เอ่ยพูดเสียงติด ๆ ขัด ๆ “ชะ... ช่วงนี้ไม่ว่างพอดีค่ะ ตะ...ต้องวิ่งทำงานหาเงินจนหัวหมุน” แล้วรีบเดินจากไปโดยไม่หันกลับมามองเจ้าของยิ้มร้ายที่มุมปาก

“ตถุณ ทำไมเขาทำหน้าอย่างกับเห็นมึงเป็นยักษ์เป็นมาร” ระเบิดพัฒน์อดยิ้มขำท่าทางของคนทีเพ่งสับขาเดินหนีไปไม่ได้

“ก็เจ้าหล่อนยังติดเงินพนันที่กาสิโนอยู่หลายแสน” ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเจ้าพ่อกาสิโนได้ดินเอ่ยอธิบายแล้วเดินไปโอบปาก้องปฐพี พูดด้วยสีหน้าที่เล่นทีจริง “คราวหน้าผมไม่ไปไหนมาไหนกับพี่ก้องแล้วดีกว่า สาว ๆ วิ่งหาพิกันทัด ไม่เลี้ยวหาผมสักคน”

“ตกลงว่ามึงมาช่วยพี่กองหาเพลงพิน หรือตั้งใจมาหิ้วหญิงกลับบ้าน”
ทั้งน้ำเสียงและใบหน้าของระพีพัฒน์เต็มไปด้วยความประศดประชันแบบไม่คิด
ปกปิด

“ก็แค่อยากได้ปลาสักตัวติดไม้ติดมือกลับไปกิน” ตฤณกล่าวด้วยท่าที
กวนสยตาของอีกฝ่าย “แต่วันนี้ปลาคงไม่ติดเบ็ด”

กองปฐพีฟังแล้วก็ส่ายหน้า หากให้ทั้งคู่ยืนถกเถียงกันต่อก็จะมีแต่
เสียเวลา จึงกวาดสายตามองไปรอบงานพร้อมเอ่ยคำสั่ง “รีบกระจายตัวกันหา
เจ้าเด็กเพลงพินดีกว่า กูไม่อยากรากลับตึกนัก พรุ่งนี้ต้องไปหมู่บ้านข้างแต่เช้ามีด”

“พี่กองรับงานพื้นหมู่บ้านข้างจริงหรือ” ระพีพัฒน์เลิกคิ้วถาม

“ช่วยไม่ได้ รับปากกับปราณไปแล้ว” กองปฐพีตอบพลางถอนหายใจ

“พี่กองก็ต้องเลี้ยงเปียร์มหนึ่งล้งด้วยนะ อย่าลืม” ลูกชายเจ้าพ่อบอก
ความต้องการของตนขึ้นบ้าง

“มึงได้ແຄกเปียร์ແນ่ ดูนั่นสิ”

กองปฐพีและตฤณรีบหันไปทางปลายสายตาของระพีพัฒน์ที่เป็น
เวทีใหญ่กลางแจ้ง เห็นกลุ่มชายวัยรุ่นในชุดสถาบันอาชีวะยืนอออกันอยู่เพื่อคอย
ชมการวิ่งระบำของเหล่านักเต้นโหมงาม

“คนผมยวที่ลุดนั้นไง...เพลงพิน” ระพีพัฒน์บอกพลางหยิบรูปถ่ายที่
ได้จากสารวัตรอชวินออกจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ตขึ้นเทียบ ก่อนสอดเก็บเข้าไป
ตามเดิม “เราต้องหาทางดึงเพลงพินออกจากกลุ่ม”

“อย่าเพิ่งเข้าไป” แต่ตฤณสะกิดทั้งคู่ให้สังเกตความเคลื่อนไหวอีกฟาก
ของเวที มีกลุ่มนักเรียนช่างกลอีกกลุ่มใหญ่ที่สวมเครื่องแบบต่างสถาบัน แล้ว
สังหรณ์ของทายาทเจ้าพ่อก็เริ่มทำงานทันที “กูได้กลิ่นดินปืน”

เรียวคิ้วเข้มติดกับผิขาวของระพีพัฒน์ขมวดมุ่นเพราะสังหรณ์ถึง
ความยุ่งยากที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นเช่นกัน จึงหยิบโทรศัพท์ออกมามาดเลขหมาย
แล้วบอกทุกคนในทีม “คอยดูลาดเลาอยู่ห่าง ๆ ภูจะติดต่อไปรายงานสถานการณ์
กับสารวัตรก่อน ดูที่ท่าแล้วน่าจะมื่อเรื่อง”

แต่มีเสียงเฮของเหล่าผู้คนดังไปทั่ว ระพีพัฒน์ก็เพิ่งตามองกลุ่มหญิงสาว ในชุดชุดแสนเชือกสีแดงแวววาวขึ้นบนเวทีปรากฏโฉมของตนต่อหน้าผู้ชม

ทว่าเมื่อมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ยืนหันหลังทอดแอดอดก๊วกับสะโพกผาย กลมกลิ้งจนเสียงเพลงจากเครื่องเสียงดังกระหึ่ม นวนางร่างอรชรทั้งหลายก็เริ่ม ร่ายระบำ และในวินาทีที่เจ้าของแอดอดนั้นหมุนตัวมา ดวงตาของระพีพัฒน์ก็ ถูกตรึงแน่นไว้กับเธอ

แค่เพียงแวบเดียวที่สบประสานสายตากันโดยบังเอิญ ก็เกิดอาการร้อน วูบวาบภายในอกชายหนุ่ม มือที่ถือโทรศัพท์ค้างนิ่ง หลงลืมไปอย่างหมดใจว่า ปลายสายกำลังรอฟังคำรายงาน

“เจ้าของทุนเขาเรียกแอดให้เข้าไปสัมภาษณ์เมื่อไหร่หรือพิน”

คำถามที่แทรกเสียงดนตรีจังหวะเร้าใจ ทำให้เด็กหนุ่มผวยาวประบ่า ้วยสิบเจ็ดในเครื่องแบบสถาบันอาชีวะหันหน้าจากเวทีไปมองชายหนุ่มรุ่นพี่ ที่ นอกจากจะมาจากบ้านเกิดเดียวกัน ก็ยังร่ำเรียนในสถาบันเดียวกันด้วย

“พูนนี่ครับ” เพลงพินตอบด้วยน้ำเสียงเบา เหตุเพราะมีเขาคนเดียวที่ ได้รับการเสนอทุนการศึกษาจากบริษัทก่อสร้างระดับใหญ่ จึงไม่สบายใจและ อยากรู้ให้คนที่รักดังพี่ชายแท้ ๆ คนนี้ได้รับทุนบ้าง

“ผมจะขอให้เขาเพิ่มอีกทุนให้พี่ป้อง พี่ป้องเรียนดีกว่าผมเสียอีก”

“อย่าเลย ปีน้าก็เรียนจบแล้ว อย่าห่วงกู มึงนะทำตัวดี ๆ ให้เจ้าของ ทุนเขาเมตตา อย่าไปมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับใครเขานัก”

“ผมก็ไม่ได้อยากมีเรื่องสักหน่อย แต่เรื่องมันวิ่งเข้ามาหาผมเอง”

เด็กหนุ่มให้เหตุผล แต่รุ่นพี่ยิ้มส่ายหน้า ยกแขนโอบบ่า “เขาเป็นว่ากู ยินดีด้วย ถ้ามึงได้ทุนเรียนจนจบสูง ๆ ก็อย่าลืมพี่ลืมน้อง เดียวกูกลับทองผาภูมิ คราวนี้ จะนำข้าวดีไปบอกน้าปิ่นให้”

เพลงพินยิ้มกว้าง “ครับพี่ ฝากบอกแม่ด้วยว่า ผมติดทำงานพิเศษอยู่ซ่อม มอเตอร์ไซด์ ลางนากลับไปกราบทำไม่ได้เลย แล้วก็ฝากขอบคุณน้าอัญที่ช่วย

ดูแลแม่ผมให้ด้วย”

“เอื่อยก็คงเหมือนมึง ไม่ได้กลับไปหาน้ำอัญจนแล้ว ป่านนี้ยายอรรคน่าจะโตเท่าเอวแล้วมั้ง” ปองเอ๋ยพลางหันสายตาไปทางหญิงสาวที่โดดเด่นที่สุดกลางเวที

“ถ้าผมเรียนจบ ได้งานดี ๆ ทำ ผมจะซื้อซูเปอร์ไบค์รุ่นที่โชว์ในงานให้พี่ปอง”

คนฟังก็ปลื้มปิติ แต่ในใจของปองนั้นไม่ได้ต้องการของใด ๆ จากเพลงพิน จึงไม่ได้ตอบรับ นอกจากกอดคอกันเดินเข้าสู่ลานแสดงซูเปอร์ไบค์ที่ **เสียเกียง** ผู้เป็นนายจ้างในผับที่เขารับทำงานพิเศษเป็นผู้จัด

แต่จุดประสงค์ของการมาไม่ใช่เพื่อมาดูรถรุ่นใหม่ที่ไม่มีปัญญาซื้อหา หรือมาดูพริตตี้ในชุดนุ่งน้อยห่มน้อย แต่เขามาเพื่อบอกลา **เอื่อย** หญิงคนรัก ก่อนกลับบ้านเกิดเพื่อนำสารลับจากนายอำพัน บิดาของเอื่อยที่ถูกจำคุกอยู่ฝากไปมอบให้ถึงมือผู้รับ

‘พอแสบคุณหมอใหม่แก้วแล้ว แกต้องเป็นคนอ่านให้คุณหมอฟังตามวิธีที่ฉันบอก แล้วจากนั้นทั้งแกทั้งเอื่อยแล้วก็เพลงพินต้องหนีไปจากที่นี่ให้ได้ ต้องหนีไปให้ไกลสุดค่า’

คำบอกของนายอำพันล่าสุดในตอนที่เขาไปเยี่ยมในเรือนจำดูจริงจังกว่เป็นเรื่องหยอกล้อ แล้วเขาต้องหนีใคร หนีทำไม สองคำถามนี้ยังไม่ได้รับคำตอบทางวาจา แต่เป็นกระดาดห่อหมากฝรั่งที่เขาอยากรู้เหลือเกินว่านายอำพันเขียนอะไร

“พี่ปอง นั่นพวกมันนี่ครับ”

เสียงของเพลงพินเรียกเขากลับจากภวังค์ ปองปรายตามองตาม เห็นอริของเด็กหนุ่มยืนมองด้วยสายตาตามาดร้าย แต่ฝ่ายรุ่นพี่นั้นไม่แสดงทีท่าว่าเดือดเนื้อร้อนใจ หันกลับไปทางเวทีที่หญิงคนรักกำลังก้าวขึ้นไป

“พี่ปอง” แต่ผู้เป็นรุ่นน้องยังกังวล

“งานนี้ใคร ๆ ก็มาได้ มึงจะแปลกใจทำไมวะพิน” ปองชักสีหน้าใส่ กล่าว

เสียงขุน

“มันก็ไม่แปลก แต่ผมไม่อยากอยู่เที่ยงวันร่วมกับมัน ให้อพวกนั้นชอบหาเรื่องไร้สาระ”

“ถ้าอย่างนั้น มึงก็ออกไปรอภูด้านนอก ภูจะรอคุยกับเอื้อย เสร็จแล้วจะตามไป”

พุดจบป่องก็เดินออกจากเวที มุ่งตรงไปยังรถมอเตอร์ไซค์ที่จอดแอบไว้หลังที่จัดงาน จุดบุหรี่ยืนสูบ แล้วยืนฟังมอเตอร์ไซค์รุ่นธรรมดาคาญของตนฟังเสียงแว่วของคนตรีที่ตั้งห่างจากจุดที่ยืนอยู่ ก่อนถอนหายใจยาวมองดูท้องฟ้ายามราตรีที่ไม่มีทั้งแสงดาวและแสงจันทร์ มีเพียงลำแสงของไฟงานส่องเป็นทางขึ้นไปยังกลุ่มม่านเมฆสีเทา

“ป่อง”

กระทั่งได้ยินเสียงของหญิงสาวที่เฝ้ารอดังจากด้านหลัง เขาทิ้งมวนบุหรี่ยกลงพื้นแล้วใช้เท้ายี้ดับไฟ ก่อนหันไปโยนคำถามใส่โคโยตี้สาวดาวเด่นที่เพิ่งลงจากเวที แล้วเอ่ยทักทายเธอด้วยคำถามเจืออารมณ์ขุ่น

“เมื่อไหร่จะเลิกอาชีพเต้นแร้งเต้นกาเสียที”

ร่างอรรถศิลป์ยั้มอ่อนนุช เดินเข้ามายกแขนทั้งสองโอบรอบคอชายหนุ่ม “ก็ฉันอยากหาเงินให้ได้เยอะ ๆ จะได้ปลดแอกตัวเองจากชีวิตเส็งเคร็งเสียที”

ป่องถอนหายใจเสียงหนัก ยกมือทั้งสองจับตรงเอวบางคอดกัว “ถึงจะคิดแบบนั้นก็เถอะ แต่ฉันไม่ชอบเวลาเธอส่งสายตายั่วผู้ชายคนอื่นอย่างเมื่อก็กับเรื่องเธอตกเป็นเมียเสียปากาม ฉันก็ปวดหัวใจจนแทบเดินไม่ได้”

เธอหัวเราะเสียงใส หยิบบุหรี่ยของตนออกจากถุงพลาสติกที่สอดไว้ในกระเป๋าหลังออกมาจุดไฟแล้วสูบควันเข้าปอดฟอดใหญ่ ก่อนพนกลุ่มควันสีเทาออกมา “อย่าคิดมากสิ มันก็แค่การแสดงเวลาอยู่บนเวที แล้วเขาก็ไม่ได้มาสนใจผู้หญิงเต้นกินรำกินอย่างฉันหรอกน่า”

“มันจ้องเธอตาไม่กะพริบแบบนั้นหรือที่เรียกว่าไม่สนใจ แต่ที่ฉันกลัวไม่ใช่ว่ามันจะสนใจเธอ...แต่กลัวว่าเธอจะลืมหูลืมตาแล้วหนีไปซ่อนท้ายมอเตอร์ไซค์

นักแข่งรถอย่างมันมากกว่า”

“อิจฉาเขาหรือ” เสียงหวานพูดหยั่งเชิง มองแวตาวูบไหวของชายหนุ่ม
ปองแค้นหัวเราะ “อาจจะใช่”

“ปอง...” เธอสบตาชายหนุ่มตรงหน้า เลื่อนมือจากรอบต้นคอหน้าลงมา
โอบสังกramsทั้งสองข้าง “วันที่เราแต่งงาน เราจะมีสุขด้วยกันจนทุกคนต้อง
อิจฉา รออีกนิด เงินที่ฉันเฝ้าเก็บสะสมกำลังออกเงยเป็นความสุขและอิสระ
ของเรา”

ดวงตาของปองควรจะมีประกายยินดี แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ เอื่อยจึง
ไถ่ถามด้วยความเป็นห่วง “เป็นอะไรหรือเปล่า”

ชายหนุ่มส่ายหน้าเบา ๆ รวบตัวหญิงสาวเข้าไปกอดแนบชิด จนเธอ
สัมผัสถึงความร้อนที่แผ่ออกจากร่างกาย และจังหวะหัวใจเต้นกระชั้นถี่

“เธออยากให้ฉันช่วยเหมือนทุกครั้งใช่ไหม” เอื่อยจึงเอ่ยถามไป แต่ยัง
ไร้คำตอบจากเจ้าของวงแขนที่เพิ่มแรงกอดรัด

“ไม่...เธอช่วยฉันมากพอแล้ว ต่อจากนี้ฉันจะเป็นฝ่ายช่วยเธอบ้าง”

“ปอง...” เพราะการพูดจาที่แปลกไป จึงทำให้เธอชินตัวเองออก เงยหน้า
มองดวงตาคมองหม่นของชายหนุ่มที่ฟ้องว่าเขามิ่เรื่องหนักใจจนไม่อาจจะบยาย
ออกมาเป็นคำพูด

“เธอเป็นอะไร”

“ฉันเป็นคนที่รักเธอสุดหัวใจ”

แล้วปากหยักก็แนบกับเรียวปากอิมฉาบสีแดงกำ มอบจูบลุ่มลึกและ
เร้าร้อน จนในบางครั้งหญิงสาวรู้สึกตื่นกลัวในความเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่
ไม่รู้ว่าคืออะไร

ตูม!!!

แต่ในวินาทีนั้นเกิดระเบิดเสียงดังสนั่น ยุติจบหวานราวกับอยู่ใน
ความฝัน และชายหนุ่มก็มีละล้าแขนตนออกจากการโอบกอดหญิงสาวคนรัก
ฉับพลัน

“พิณ!” เขาพูดเสียงล่อใดพินจากการขบกรามแน่นจนเป็นสันนูน แล้ววิ่งรุดไปยังต้นกำเนิดเสียงดังสนั่น สวนทางกับผู้คนที่แตกตื่นวิ่งออกจากราน

“ป๋อง หยุดก่อน!”

พอขวัญที่กระเจิงหนีไปกลับมาหลังเสียงระเบิด เขื้อยก็ร้องห้ามชายคนรักแล้ววิ่งตามเขาไปติดๆ แต่ไม่ทันผีเท้าของชายหนุ่ม เพราะความสูงของสันรองทำให้เป็นเหตุให้สับขาได้ไม่เร็วพอ จนเห็นวงล้อมของกลุ่มคนที่กำลังตะลุมบอนกันท่ามกลางกลุ่มเขม่าควันสีขาวลอยคละคลุ้ง ก็รู้สึกหวั่นในอกประหลาด

“ป๋อง!”

เธอตะโกนเรียกหาพลางกวาดสายตามองไปทั่ว จนเห็นป๋องกำลังวิ่งไป แยกเพลงพิณออกจากการแลกหมัดอย่างหนักหน่วงกับคู่อริ จึงตัดสินใจหยุดยืนยกมือป้องปากแล้วเปล่งเสียงดัง

“ปะ...”

ปัง!

แต่เสียงลั่นของปืนกลบเสียงของเธอให้หายไปพร้อมกับหัวใจที่ปลิดปลิวออกจากอก

“กรี๊ด!”

เขื้อยหวีดร้องดังสนั่น เสียงของเธอดังเพลงพิณให้หันไปมองหลังพุ่งหมัดสุดท้ายส่งคู่ต่อสู้ไปนอนกองกับพื้น แต่ก็ถึงกับตกอยู่ในอาการตะลึงงัน เมื่อเห็นเลือดสีแดงสดไหลทะลักออกจากหน้าอกของชายหนุ่มรุ่นพี่

ปัง!

เสียงกระสุนปริศนาดังอีกครั้ง แต่เพลงพิณยังยืนต้นตระหนก สมองไม่สั่งร่างกายให้ขยับ แต่เห็นหน้าอกของป๋องถูกกระสุนอีกนัดเจาะทะลวงเป็นครั้งที่สองก่อนเดินเขมาหา พาเอาเด็กหนุ่มล้มไปด้วยกัน

“ป๋อง!” เขื้อยกรี๊ดร้องเสียงหลง

“พี่...พี่ป๋อง” เนื้อตัวของเพลงพิณเย็นเยือก แต่ตัวของป๋องนั้นเย็นยิ่งกว่า

“พะ...พิน...”

คล้ายกับเขาพยายามเอ่ยคำพูด แต่ก็ยังทำให้ลมหายใจที่กักเก็บมา จางหาย ปากจึงทำได้เพียงแค่ขยับ แต่ไร้ซึ่งเสียงใดเปล่งออกมา ดวงตาของเขา เริ่มริบหรี่ลงจนเกือบปิด ลำแขนสองข้างยังเกาะเกี่ยวป้องกันภัยคนที่รักตั้ง นิ่งช้ายไว้ ตัวกระตุกสั่นหนาวยะเยือกเหมือนถูกแช่แข็ง

“กะ...กะ...”

แต่แล้วเสียงสุดท้ายก็ถูกพรากจากไปพร้อมลมหายใจ ทั้งร่างเปล่า ไร้ดวงวิญญาณไว้ในอ้อมกอดของหญิงสาว ไม่ได้ยินสิ่งใดแล้ว แม้แต่เสียงร่ำไห้ ปานขาดใจ สมองพราวเลื่อน มองทุกอย่างเป็นสีดำสนิท จนกระทั่งดวงจิตดับสิ้น มลายหายไป

บทที่ 2

การมาของเจ้าหนูมกระทิง

เปลี่ยง!

เสียงก้องกัมปนาทของสายฟ้าฟาดทำให้หญิงสาวผวาตื่น เธอพรวดพราดลุกขึ้นนั่งหายใจหอบสั้น รีบกวาดตามองออกไปนอกมุ้ง ก่อนประจักษ์แจ้งว่าเสียงดังลั่นสนั่นแผ่นดินนั้นเป็นเพียงความฝันที่แสนเสมือนจริง

มือบางยกขึ้นเช็ดเหงื่อที่ซึมไหลตามไรผม แล้วลดมือลงแนบที่หน้าอกซ้าย หลับตาผ่อนลมหายใจช้า ๆ เพื่อปรับระดับการเต้นของหัวใจที่ถูกระตุกให้เต้นถี่เร็วเพราะภาพฝันแสนสะพรึง จนความตื่นกลัวทุเลาลงแล้ว จึงลืมตามองเขม่นาฬิกา ก็เห็นว่ายังไม่ถึงเวลาที่ต้องตื่นมาทำกิจวัตรประจำวัน

แต่เพราะไม่อาจหลับตาลงต่อ ด้วยเกรงว่าจะกลับไปพบกับดวงตาถลนไปน่ากลัวคู่นั้นในฝัน จึงมุดออกจากมุ้งแล้วจุดตะเกียงให้ห้องนอนสีเหลืองเล็กของเรือนไม่ยักไต้ถุนสว่างพอ ก่อนจัดเก็บที่นอนหมอนมุ้งเข้าที่ กางโต๊ะพับขนาดเล็ก แล้วเปิดสมุดเล่มหนา กับหยิบจับดินสอเพื่อทำงานที่ค้างค้างต่อ

เธอเติมเต็มหน้ากระดาษเปล่าด้วยรูปวาดพืชสมุนไพรเลียนแบบจากต้นฉบับจริงที่ชาวบ้านเก็บมาขาย และเขียนคำอธิบายสรรพคุณทางการรักษา

โรคไว้อย่างละเอียด ตั้งใจใช้สมาธิทั้งหมดกับงานเพื่อตั้งตัวเองให้หลุดพ้นจากความทรงจำในอดีต

กระทั่งได้ยินเสียงไซตรอนข้างดั่งแครงกร้างจากด้านนอก โหมแก้วจึงรู้ว่าเช้าวันใหม่ของหมู่บ้านข้างได้เริ่มต้นขึ้นอีกวัน และก็ถึงเวลาที่เรือนคุณหมอแห่งนี้จะต้องเปิดให้การรักษาชาวบ้านที่เจ็บไข้ได้ป่วย แต่ไม่สามารถเดินทางไปหาหมอได้ถึงตัวจังหวัดเช่นกัน

ในทันทีที่เธอเปิดบานประตูเรือน คนไข้หลายคนก็มานั่งต่อแถวรอบบนชั้นบันไดกันแล้ว เหตุเพราะบางคนอยู่ไกล จึงต้องเดินทางมาแต่เช้ามืดเพื่อรับการรักษา

โหมแก้วเคยเสนอความคิดเรื่องโครงการแปลงเพาะพันธุ์สมุนไพรกินเองกับนายก อบจ. (องค์การบริหารส่วนจังหวัด) ทานปัจจุบัน ทว่าเมื่อเข้าสู่ช่วงการเลือกตั้งเปลี่ยนสมัย โครงการของเธอก็ถูกชะลอไว้ เพื่อรอให้รู้ว่าใครจะเข้ามารับตำแหน่งนายก อบจ. คนใหม่ ซึ่งคนที่ดูจะมีคะแนนเสียงไล่เลี่ยกันมากับคนปัจจุบันก็คือ **เอกรัตน์** อดีตชายคนรักที่เธอยกเลิกความสัมพันธ์ก่อนเข้าพิธีวิวาห์ไม่กี่วัน

เหตุการณ์ซ้ารักในอดีตทำให้โหมแก้วคิดว่า อย่าได้คาดหวังกับหัวใจคน เธอจึงทุ่มเทเวลาไปกับการดูแลรักษาผู้ป่วยและสะสมความรู้เพื่อบันทึกใส่ตำราสมุนไพรพื้นบ้าน ฉะนั้นการที่มีคนไข้มารอตั้งแต่เช้าจดหัวค่ำจึงเป็นเรื่องน่ายินดี

“ทายาหลอดนี้หลังอาบน้ำทุกครั้งนะตา แล้วก็ต่อไปนี้ หลังฉีดยาฆ่าแมลงเสร็จ ตาต้องอาบน้ำล้างตัวให้สะอาดรู้ไหม ถ้าไม่ทำ อาการแบบนี้จะกลับมา พอถึงตอนนั้น ฉันคงต้องดูตาแน่นอน”

เสียงเข้มงวดขัดกับใบหน้าหวานของคุณหมอสาวแห่งหมู่บ้านข้าง คงพอทำให้ชายชราที่เข้ามาขอรับการรักษาผื่นแพ้จากสารเคมีในยาฆ่าแมลงเซ็ดขยายไปได้บ้าง แต่โหมแก้วก็ได้คาดว่าเขาผู้นี้จะทำตามเธอได้อย่างที่กำชับ เหตุเพราะชาวบ้านถิ่นนี้ยังไม่รู้จักการดูแลรักษาอนามัยของตัวเอง

เท่าที่ควร

หลังจากเสร็จสิ้นการทำงาน คุณหมอมสาก็ปิดเรียนตอนคนไข้รายสุดท้าย กล่าวอำลา แต่แสงอาทิตย์ยังไม่ลับพ้นขอบฟ้า ไหมแก้วจึงรีบคว้ายามผ้าใบ แล้วขี่เจ้าแก้มอเตอร์ไซค์คู่ใจเดินทางเข้าไปเก็บเกาย่านางในป่าไว้ต้มน้ำให้ชาวบ้านได้ทดลองดื่มแทนยาแผนปัจจุบัน

“อ้าว หมอใหม่ จะไปไหนอีกละนั่น” ผู้ใหญ่บ้านที่เพิ่งกลับจากติดต่อราชการในตัวเมืองจอดรถร้องถาม

“ฉันว่าจะออกไปเก็บสมุนไพรในป่าสักหน่อย อยากได้เกาย่านาง สักมัดสองมัด” ไหมแก้วตอบกลับ

“ใกล้มืดใกล้ค่ำก็อย่าออกไปไหนไกลนักเลยหมอใหม่ พักน้ำมันมีไฉ้พวก นักเลงเฟ้นฟานเยอะ”

“ฉันจะระวัง” พูดแล้วก็รีบก้าวขาออกจากเรือน ลงบันไดไปสตาร์ท เครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์คู่ชีพ

คำว่า ‘จะระวัง’ ของเธอทำให้ชายอาวุโสส่ายหน้า ถ้าเป็นเรื่องของคนป่วยละก็ คุณหมอใหม่แก่วคนนี้จะเข้มงวดนัก แต่ลองเป็นเรื่องของตัวเองละ มักไม่คิดอะไรมากมายสักเท่าไร

แต่เธอก็ต้องระวังตัวตามคำเตือนด้วยเช่นกัน เพราะในดินแดนตะวันตก นั้นเป็นถิ่นที่ผู้ร้ายซุกซุมเป็นทุนเดิม และดูเหมือนจะหนักขึ้นหลังจากหมดอำนาจของนายพนา ที่ฝากผลงานความเลวร้ายให้ผู้คนสาปแช่งไม่เว้นวัน อย่างเช่น ชาวบ้านหมู่บ้านข้างที่เดือดร้อนเพราะเรือนพักอาศัยถูกไฟเผาอดตายเพียงแค่นายพนาต้องการชีวิตของธิดาคนเดียว

ดังนั้น ‘ชลธารคอนสตรักชัน’ จึงต้องการบรรเทากรรมที่ชาวบ้าน กล่าวว่ามีต้นเหตุจากธิดา นายรองประธานคนนั้นจึงได้เริ่มทำความรู้จักเธอ ด้วยการส่งแปลนเรือนมาให้พิจารณาก่อนดำเนินการ

แต่พอเธอดูแปลนแล้วก็ต้องรีบโทรศัพท์สายด่วนไปฝากข้อความให้ เลขานุการของรองประธานว่า ขอให้เขาเปลี่ยนแปลงแก้ไข แต่คำตอบที่ได้นั้น

เป็นแค่คำพูดง่าย ๆ ว่าจะพิจารณา ซึ่งเธอก็ประกาศชัดแล้วว่า ขอยื่นกระต่าย
ขาเดียวจนกว่าเราจะทำตามความต้องการของเธอก่อนหน้ามรสุมมาเยือน

ไหมแก้วคิดเรื่องในหัวพลางขับเจ้าแกะเข้าเขตหมู่บ้านชนเผ่า แวะเด็ดช่อดอก
กราตรีสองสามช่อจากเรือนไม้ร้างหลังที่ปลูกอยู่ท้ายสุดของหมู่บ้าน จากนั้น
ขับไปจนถึงลานดินกว้างกลางป่าอันเป็นที่ตั้งอนุสรณ์สถานที่มีร่างไร้วิญญาณ
ของหญิงชนเผ่าสองคนหลับใหลใต้ผืนปฐพี

ไหมแก้วแบ่งช่อดอกกราตรีออกเป็นสองช่อ ช่อหนึ่งวางใกล้ป้ายไม้สลัก
ชื่อว่า **นางลาโท ทะหมุคุ** ส่วนอีกช่อวางใกล้กับป้ายสลักชื่อว่า **ดวงแข
ทะหมุคุ** จากนั้นก็นั่งคุกเข่าประนมมือไหว้ ก่อนจะลุกขึ้นเพื่อเดินเข้าป่าเก็บ
ใบย่านางต่อ

โครม!!!

แต่ในขณะที่ก้าวเดินไปตามทางมีดสลักของป้ายยามคำ ขาก็ต้องหยุด
ชะงักเพราะมีเสียงโครมครามดังสนั่นจนเหล่านกป่าตกใจกระพือปีกออกจากที่
ซ่อนตัว

สวบ!!!

แล้วหัวใจของคุณหมอสาวก็แทบกระโจนออกจากอก เมื่อมีบางอย่าง
โผล่พรวดออกจากพุ่มไม้

อืด อืด อืด!

ด้วยรูปร่างและเสียงร้องของมันทำให้มันใจว่าน่าจะเป็นลูกหมูป่า แต่
พวกมันวิ่งหนีอะไรกันมา ทำให้ไหมแก้วนึกหวั่นใจ

แกรก แกรก แกรก!

เธอละความสนใจจากสัตว์ตัวน้อยกลับไปมองทางต้นเสียงประหลาด
คว่ำเวิ้งวามขมวดเข้าหากัน จับจ้องไปยังพงต้นไม้เบื้องหน้า

ติก ติก ติก เกร้ง!

มือบางเคลื่อนย้ายล้วงหาไม้ดก เตรียมพร้อมหากต้องใช้ในยามคับขัน
เพราะฟังเสียงคล้ายโลหะกระทบกับผืนดินนั้นแล้วไม่น่าเกิดจากสัตว์ขนาดเล็ก

เธอยกมิดหันไปทางทิศของเสียง แล้วตั้งสติให้หนึ่ง เผื่อมองสิ่งที่กำลังเผยตัวออกมา

ฟืบ!!!

ฉับพลันนั้น ร่างสูงใหญ่ของชายในชุดหนังสือดำก็ปรากฏกายออกจากพุ่มไม้หนา ทัวทั้งใบหน้าและตามเนื้อตามตัวเต็มไปด้วยดินโคลน ผมเผ้าสีดำสนิทยุ่งเหยิง มีรอยเลือดซึมออกจากแผลถลอกที่ขมับ ดวงตาของเขาเลื่อนลอย หายใจหอบจนหน้าอกกระเพื่อมชัดเจน

เพราะไม่แน่ใจในจุดประสงค์ของอีกฝ่าย แขนบางจึงกระตุกมิดขึ้นในระดับเดิมอีกครั้ง เมื่อเขาผู้นั้นก้าวขาเข้ามา ทว่าดวงตาคมคู่นั้นอ่อนแสง แล้วทั้งตัวล้มลงหน้าคว่ำไปต่อหน้าต่อตา

“คุณ...คุณคะ!”

โหมแก้วรีบรุดเข้าไปพลิกร่างใหญ่ให้หงายแล้วตบแก้มเบาๆ เรียกสติของชายหนุ่มแปลกหน้าตามจรรยาบรรณของแพทย์ แต่เสียงที่ตอบกลับมาเป็นเพียงเสียงครางแสนเบา

เธอจึงบัดเส้นผมให้พันกรอบหน้าสำรวจอาการบาดเจ็บก็เห็นรอยฟกช้ำกับแผลสดที่มีเลือดซึมเพียงเล็กน้อย จึงรีบไปหยิบไฟฉายแล้วส่องหาอาการบาดเจ็บอื่นตามร่างกาย จนเจอต้นเหตุที่ทำให้คนตัวใหญ่ล้มทั้งยืน

เขาเหยียบแร่วัตถุสัตว์!

เลือดสีแดงสดไหลอาบจากคมเขี้ยวของเครื่องทรมานชีวิตที่ฝังลึกลงตรงข้อเท้า เสียงครางต่ำของผู้บาดเจ็บบอกให้เธอรู้ว่าเขาเจ็บปวดมากแค่ไหน ใบหน้าซีดเผือดของเขาก็ทำให้โหมแก้ววิตกกังวล เธอจึงยกแขนของชายหนุ่มขึ้นพาดกับบ่าตัวเอง แล้วพยายามพยุงร่างใหญ่นั้นลุกขึ้น แต่ก็ไม่สามารถต้านทานน้ำหนักตัวของเขาได้ จึงทำให้ทั้งเธอและเขาล้มครืนลงไปพร้อมกัน

โหมแก้วดันร่างหมดสติของคนตัวใหญ่ที่ทาบทับบนตัวขึ้น แล้วให้เขาเอนพิงกับตัวเองก่อนเพื่อตั้งหลักคิดหาหนทางใหม่ นึกได้ว่าสถานที่ตรงจุดนี้ห่างจากน้ำตกที่ควาญช้างพาช้างไปอาบน้ำไม่ไกล

แต่ในยามฟ้าพลบค่ำแบบนี้ ขอให้ยังเหลือความทุกข์อยู่สักคนช่วยหามา
เขากลับหมู่บ้าน แล้วคำขอของเธออาจถึงหูเจ้าป่าเจ้าเขา เพราะที่ปลายสายตานั้น
นั้นมีแสงตะเกียงอีกดวงลอยเด่นในความมืด

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย!”

เธอรีบตะโกนออกไป เผื่อจนเปลวไฟตะเกียงส่องสว่างเห็นใบหน้าของ
ความทุกข์กับลูกช้างตัวอ้วนกลมเยื้องย่างเข้ามา แล้วความวิตกกังวลก็มลาย
หายไปสิ้น ไหมแก้วเป่าปากด้วยความโล่งใจ เย้ยบอกชายหนุ่มที่หมดสติไปแล้ว
ด้วยความยินดี

“ดูเหมือนเจ้าป่าเจ้าเขาไม่อยากให้คุณเป็นอะไรไป”

“นอกจากผู้เสียชีวิตรายนั้นแล้ว ก็ไม่มีรายงานผู้ได้รับบาดเจ็บ
คนอื่นครับसारวตร”

อชวินนิวหน้าฟังรายงานจากผู้ใต้บังคับบัญชาถึงเรื่องเหตุปั่นป่วนที่เกิด
ในงานแสดงซูเปอร์โบว์ จนส่งผลให้ภารกิจของเขาไม่สัมฤทธิ์ผล แต่ที่ไม่มี
ผู้บาดเจ็บมากไปกว่านี้ ก็ต้องมอบความดีความชอบให้ระพีพัฒน์ที่รายงานข่าว
ได้ทันทั่วทั้ง

“ผู้ตายคือป๋อง บุตรชายของหนึ่งในสมุนโจรที่เสียชีวิตตอนบุกค่ายโจร
และเจาพบยาเสพติดจำนวนหนึ่งในศพนายป๋อง ซึ่งก็สอดคล้องกับแหล่งข่าวที่
ให้ข้อมูลว่านายป๋องพัวพันการค้ายา” ผู้ใต้บังคับบัญชายังคงรายงานต่อไป “แต่
พอนายป๋องตาย ก็เท่ากับเราเสียเส้นทางนำจับสมุนโจรที่เหลือ”

सारวตรใหญ่พินิจหมายใจก่อนหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่ง
“ยังเหลือเพลงพิณกับแม่โคโยตีนั้นอีกคน”

“จากข้อมูลที่สายเราได้มา ประวัติเพลงพิณในสະຂາດ นอกจากการวิวาท
กันตามประสาวัยรุ่น ก็ไม่เคยถูกจับข้อหาอะไรครับ” ผู้ใต้บังคับบัญชาให้ข้อมูล
เพิ่มเติม

“ถ้าสืบจากเพลงพิณไม่ได้ ก็สืบจากแม่เอื้อยนั้น” สารวตรอชวินยังไม่

ถอดใจ “แต่ดูเหมือนว่าเราต้องเปลี่ยนแผน” อัจฉินเอยกับลูกน้องหลังจากครุ่นคิดในหัว

รูปถ่ายใบหนึ่งถูกหยิบออกจากซองเอกสารลับ ผู้ถูกถ่ายนั้นเป็นหญิงสาววัยรุ่นรูปร่างดี ใบหน้าสะสวยเพราะการแต่งแต้มสีส้น บนร่างของเธอมิแขนอวบอูมของเสียเกียงโอบล้อมข้ามบา ดูอย่างไรก็คล้ายกับชายแก้ตัวหากลับที่คิดหาความสุขทางการมรณกับเมียเด็ก

“เราจะให้แม่เอี้ยนี่มาเป็นสายให้เรา” สารวัตรว่าพลางเอนหลังลงกับพนักเก้าอี้ตัวใหญ่

“หล่อนเป็นบุตรสาวนายอำพันนะครับ” ผู้ใต้บังคับบัญชาจ้องมองรูปถ่ายหญิงสาว ก่อนเงยหน้ามองรอยยิ้มของสารวัตรคนเก่ง “เป็นลูกใจ แถมยังทำงานอย่างนั้น จะยอมให้ความร่วมมือกับเราหรือ”

อัจฉินแยมยิ้ม ใช้สองมือประสานกันที่ปลายจมูก “เราจะไม่เข้าหาหล่อน แต่จะให้คนอื่นเข้าหาแทน”

“สารวัตรหมายถึง...”

“ระพีพัฒน์” คำตอบนั้นมาจากความมั่นใจล้นเหลือ

อยู่ ๆ ตาขาวก็ขยิบขยิบ ๆ หากจะเชื่อคำกล่าวโบราณว่า ขวาวร้ายชั่วยดี ก็เดี๋ยวจะหว่านครุ่นไหมอย่างเขามายอะไรไม่เข้าเรื่อง ยิ่งหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายจากเจ้านายหนุ่มคือการวางแผนการลงทุน ฉะนั้นถ้าพูดว่าตาขาวขยิบแบบนี้ เห็นที่หุ้นของบริษัทที่เจ้านายของเขากำลังตัดสินใจซื้อคงไปไม่รอด อาจทำให้เขาถูกตำหนิจนลดรอนตำแหน่งผู้ช่วยฝึกหัด

“กลาง เป็นอะไร ทำไมเจียบไป”

“เออ...คือ...ผมกำลังคิดว่าตอนนี้ ธุรกิจค้าปลีกน่าจะปรับตัวดีขึ้น แต่ต้องรอศูนย์นโยบายสนับสนุนการลงทุนภาคอุตสาหกรรมในปีนี้จะอัดงบประมาณเท่าไร”

“ถ้าอย่างนั้น เราควรชะลอการซื้อหุ้นตัวนี้ซะใหม่” เจ้านายหนุ่มถามหา

คำตอบสุดท้าย

“ใช่ครับ”

“ตกลงตามนั้น”

เมื่อได้ฟังคำตอบชัดเจน ปราณนารายณ์จึงหมุนเก้าอี้หันไปทางเลขานุการคนเก่ง เพื่อบอกให้หล่อนส่งคำตัดสินใจต่อไปยังฝ่ายวางแผนการลงทุนที่ขึ้นชื่อว่าแกร่งที่สุดในประเทศ ระพีพัฒน์ก็เป่าปากด้วยความโล่งใจที่หาเหตุผลหน่วงการตัดสินใจได้

“เย็นนี้ฉันมีนัดกินข้าวกับธิดา จะไปด้วยกันไหม”

“ไม่ดีกว่าครับ นานๆ พี่จะได้มีเวลากับธิดาสองต่อสอง ผมไม่กล้าไปนั่งเป็นก้างกระดูก”

“ไม่ได้ไปกันแค่สองคน ตฤณก็ไปด้วย มันเป็นร้านเบียร์เยอรมันที่ธิดาเขาอยากไปดูการตกแต่งร้าน ไปกันหลายคนนั่นแหละดี ไม่งั้นก้องปฐพีมันจะหาว่าฉันพาน้องสาวของมันไปเมาเหล้าเมายา ไปเถอะ ฉันเลี้ยงอยู่แล้ว”

“เอานักก็ได้อะ เรื่องกินฟรีไม่มีเกี่ยง”

ระพีพัฒน์ยิ้มกว้างแล้วค้อมศีรษะขอตัว แต่ยังดีใจไม่ทันได้ถึงนาที่เรื่องจะมีคนเลี้ยงเปียร์คืนนี้ เสียงสายเรียกเข้าที่ดังจากสมาร์ทโฟนก็ทำให้เขาย่นคิ้ว ถอนหายใจเหนื่อยอ่อนหนึ่งที่ ก่อนกดปุ่มรับสายที่ไม่เคยคิดอยากได้ยินเสียง

“คิดถึงกันมั๊ย” เป็นคำทักทายแรกของปลายสายที่ดังเข้ามา

“ไม่เลย” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงละเหย

“อะไรกัน นี่ข้าคิดถึงเอ็งนะถึงได้โทร.มาหา” ปลายสายเอ่ยน้ำเสียงหยอกเย้าให้ดูน่าฟัง

ระพีพัฒน์กระตุกยิ้มที่มุมปาก “จะหลอกใช้งานผมหรือเปล่าครับสารวัตร”

“ข้ามั่นใจว่างานนี้เอ็งต้องชอบ ข้าจะส่งเนื้อหางานไปทางโทรศัพท์ ถ้าเอ็งรับก็ติดต่อกลับมาหาข้าอีกที” ปลายสายหัวเราะ แล้วตัดสายทันที

“ก็หวังอย่างนั้น”

ระพีพัฒน์เปรยด้วยความหงุดหงิด แต่ไม่ทันถึงนาทีดี เนื้อหางานก็แต่ง
เข้าสู่เครื่องรับโทรศัพท์ ปรากฏเป็นภาพหญิงสาวดวงตาหม่นเศร้า

“เธอชื่อเอื้อยนี่เอง” ปากหยักคลี่ยิ้ม เปรยชื่อของหญิงสาวในรูปถ่าย แล้ว
กดหมายเลขของสารวัตรใหญ่โดยพลัน

บทที่ 3

ร้าวรัก

“วันนี้ฉันว่าหมอไหมช่วยเขาแค่นี้เถอะ นี่ฉันก็เสร็จธุระกับนายอำเภอแล้ว กว่าจะถึงหมู่บ้านข้างก็คงค่ำมืด”

ผู้ใหญ่บ้านรีบบอกกับคุณหมอสาว เมื่อเห็นเธอเดินออกมาจากห้องผ่าตัดฉุกเฉิน และเพราะวันนี้เธอติดรถผู้ใหญ่บ้านมาช่วยเหลือนานโรงพยาบาล จึงอยู่ช่วยเหลือได้ไม่นานนัก

“ฉันฝากรายงานผลการผ่าตัดเคสเมื่อก็ให้คุณหมอใหญ่ฟังด้วยนะคะ” เธอหันไปแจ้งกับพยาบาลประจำห้องฉุกเฉินที่เดินออกมาพร้อมกัน จากนั้นถอดเสื้อกาวน์คืนให้พยาบาลแล้วเดินตามหลังผู้ใหญ่บ้านไป แต่ในตอนนั้นเองมีเสียงโหวกเหวกดังลั่นหยุดเธอไว้ให้หันกลับไปมอง

“ฉันไม่เอาหมอฝึกหัด ฉันจะเอาคุณหมอใหญ่ ทำไมคุณหมอใหญ่ยังไม่มาตรวจลูกชายฉันอีก ไปราชการอะไรนานนัก ไม่ใช่ว่าหาเรื่องไปเที่ยวเพราะงบเหลือรี!” เจ้าของเสียงคือ นายทรงชัย นักเลงโตที่ไม่มีใครอยากยุ่งเกี่ยว

ไหมแก้วไม่นิยมการพูดจาให้ร้ายว่ากล่าวใครเป็นทุนเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลที่กำลังถูกเอ่ยถึงในทางไม่ดีนั้นเป็นถึงคุณหมอใหญ่ประจำ

โรงพยาบาลที่เธอให้ความเคารพเยี่ยงครูบาอาจารย์ จึงจะก้าวขาเดินไปหา แต่ต้นแขนบางถูกรั้งไว้ด้วยมือใหญ่ของผู้ใหญ่บ้าน

“อย่าไปยุ่งกับนายทรงชัยเลยหม่อไหม ปล่อยให้คนที่เขาจัดการปัญหาเองบ้าง”

“แล้วใครเป็นอะไรหรือผู้ใหญ่”

“ไอ้โท” ผู้ใหญ่บ้านกระซิบเสียงเบา “ฉันได้ยินจากชาวบ้านว่า มันกับพวกขี้อวดเตอร์ไซค์ไล่ยิงคนต่างถิ่น แต่มันพลาดไปอัดต้นไม้ขาดในป่าไม่ห่างจากหมู่บ้านเรา”

“คนต่างถิ่น?” คิ้วของไหมแก้วขมวดมุ่น

“ฉันเดาว่าคงเป็นผู้ชายคนนั้น คนที่หม่อไหมไปเจอในป่านั้นแหละ ที่ฉันยังไม่ได้เล่าให้ฟัง ก็เพราะคิดว่าจะรอให้เขาฟื้นก่อน แล้วค่อยถามว่าใช่หรือไม่”

คุณหมอสาวถอนลมหายใจหนัก ภาพความทรงจำในคืนที่เธอพบกับผู้ชายตัวโตในสภาพย่ำแย่ย่นเข้ามาในหัว แล้วเขาไปมีปัญหากับ **ทวิรัตน์** หรือโท ลูกชายคนรองของนายทรงชัยได้อย่างไร เธอมีอาจลวงรู้ รู้แต่ว่าเธอยื่นมือไปช่วยเหลือศัตรูของลูกชายนายทรงชัยเข้าแล้ว

“ตกลงไม่มีใครตอบฉันได้ใช่ไหมว่าหม่อใหญ่จะกลับมาเมื่อไหร่!”

นายทรงชัยตวาดใส่เหล่าพยาบาลที่ยืนหน้าซีด ไม่กล้าโต้ตอบใด ๆ ไหมแก้วเห็นแล้วก็ดูตายไม่ได้ จึงหันไปบอกกับผู้ใหญ่บ้าน

“คืนนี้ฉันจะค้างที่บ้านพักแพทย์ ผู้ใหญ่กลับไปก่อนก็ได้”

แม้ผู้ใหญ่บ้านอยากจะขัด แต่ด้วยแววตาที่มองมาบอกให้รู้ว่าห้ามเธอไม่ได้ จึงกล่าวเตือนให้ระวังตัวแล้วห่มนุ่งตัวเดินออกจากโรงพยาบาล ปล่อยให้ไหมแก้วก้าวเข้าไปเฝ้าประโยคเรียกสายตาทมิฬของนักเลงให้หันมาทางตน

“ถ้าคุณทรงชัยไม่ได้ระบุแพทย์ผู้ตรวจ ดิฉันสามารถทำหน้าที่แทนคุณหม่อใหญ่ได้”

“ฮะ อ้าว ถ้าบอกว่าวันนี้คุณหม่อไหมแก้วมา ก็จบเรื่องไปแล้ว” นายทรงชัยยิ้มกว้างในแบบที่คนดูรู้ว่าไม่ใช่รอยยิ้มจริงใจ “ถ้าคุณหม่อไหมแก้ว

สะดวก ก็ขอให้ช่วยไปดูแลอาการเจ้าโทหน้อย ผมจะขอบพระคุณยิ่ง”

“เป็นหน้าที่ของวิชาชีพดิฉันอยู่แล้ว คุณทรงชัยไม่จำเป็นต้องขอบคุณ” เธอเชิดหน้าขึ้น ไม่ใช่เพราะหยิ่งจองหอง แต่เพราะอยากสูดลมหายใจเข้า เรียกความทรงงำไว้ให้อยู่กับตัว ยามต้องพบเจอคนอย่างนายทรงชัย

“นี่คิดแล้วฉันก็ยังเสียดายแทนเอกรัตน์ไม่หาย หากคุณหมอไม่ล่มนงานแต่งเสียก่อน ฉันอาจได้สิทธิ์รักษาพยาบาลฟรีโดยไม่ต้องลงทะเบียนผู้ไม่มีรายได้ประจำ”

ดวงตาของเธอลุกวาว จ้องเขม็งไปยังร่างท้วมแต่สูงใหญ่ของชายวัยพอ “อย่าเสียเวลาเลยคุณทรงชัย พาฉันไปตรวจอาการลูกชายคุณเลยจะดีกว่า”

เขาแสร้งยิ้มคงไม่ตะพดคู่กายเล่น แล้วก้าวขาเข้ามาจใจพูดให้ได้ยินกันแค่เธอกับเขา “ฉันหวังว่าคุณหมอจะยังรักษาคณได้ดีเยี่ยม เช่นเดียวกับรักษาความลับได้ดีเหมือนคนไข้”

ไหมแก้วระงับความรู้สึกคุกรุ่นไว้ในใจ ตอบกลับด้วยใบหน้านิ่ง “แม้ฉันจะกลายเป็นคนไข้ แต่สักวันความจริงมันจะเผยตัวของมันเอง”

“ก็อย่าได้ขอให้มันเผยจากปากคุณหมอเป็นพอ” นักเลงใหญ่เอ่ยตอบเสียงต่ำ จ้องกลับด้วยดวงตาเขม็ง จากนั้นนำเธอเดินไปยังตึกผู้ป่วยใน

“ฉันไม่กิน!”

เสียงเอ็ดตะโรดังลั่นจากห้องพักรพพื้นที่อยู่สุดปลายโถงทางเดินมีพยาบาลคนหนึ่งเดินออกมาค้อมศีรษะให้เธอ ก่อนเร่งฝีเท้าเดินผ่านไปด้วยใบหน้าบึ้งตึง “เชิญคุณหมอ”

นายทรงชัยพยักพยเปิดใบหน้า ไหมแก้วจึงเอื้อมมือไปผลักประตู แต่ในทันทีที่ประตูเปิดอ้า เสียงตะคอกก็ดังลั่นพร้อมแก้วนํ้าใบหนึ่งลอยพุ่งมาหา

“ฉันบอกว่าไม่หิว!”

คุณหมอสาวรีบยกแขนป้องกันโดยฉับพลัน แต่สิ่งที่กระทบร่างกายนั้นมีแค่ความเปียกชื้นที่เกิดจากนํ้ากระเซ็นใส่ ส่วนความเจ็บปวดนั้นถูกแบกรับไว้ด้วยลำแขนของชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนผงาดเป็นกำแพงบังไว้จนมิด

“ไอ้โท นี่แกขาเป้แล้วยังติดเชื่อหมาบ้าด้วยไอ้โหม!” เขาลดแขนลง
ส่งเสียงตวาดใส่ผู้ป่วยบนเตียง หลังจากแก้วตกระแทกพื้นแตกเป็นเสียง

“ฉันขอโทษ ฉันไม่ทันมอง” ผู้ป่วยร่างผอมบนเตียงมีใบหน้าสลดเล็กน้อย
เมื่อเห็นว่าคนที่เข้ามาในห้องเป็นใคร

“ไม่เป็นไร” โหมแก้วกล่าวเสียงเบา เดินผ่านไหล่ของชายหนุ่มไปด้านใน
นอกจากมีผู้ป่วยแล้ว ยังมีเด็กสาวใบหน้าพริ้มเพราแต่งตัวไม่รัดกุม วางโทรศัพท์
ของตนแล้วเดินจากโซฟาเดินเข้ามาทักทายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“พี่โหม สวัสดีค่ะ”

“สวัสดิ์จะตรีรัตน์” โหมแก้วยิ้มรับแล้วเดินไปที่ปลายเตียง อ่านผล
การรักษาล่าสุดของผู้ป่วย พลางเงยหน้ามองสายระโยงระยางผูกติดกับเตียงที่
ห่อหุ้มตั้งแต่หัวของเขาไปจนถึงปลายเท้า จากนั้นเก็บแฟ้มการรักษาคืนเข้าที่
เอียบอกกับคนบนเตียงพักฟื้น

“เธอยังไม่ได้กินยาหลังอาหารเย็น”

“ฉันไม่หิว แล้วฉันไม่อยากกินอะไรจนกว่าจะได้กระที่บไ้แ้วร่นั้
เสียก่อน”

“โก เตียงขนาดนี้ จะไปราวี่ใครเขาได้อีก ไม่เจียมตัว” ตรีรัตน์ลอยหน้า
ลอยตาพูด

“อีตริ มึงหุบปากไปเลย!”

“เอ แต่ถึงจะมีขา ก็บ๊อ ๆ แปะ ๆ เป็นได้แค่จิ๊กโก๋กวนเมือง พอเจอคนจริง
เข้าก็ร้องเเองวี่งหนีหางจุกตุต” แต่เด็กสาวยังคงคะนองปาก

“อีตริ!”

ครั้งนี้ไม่ได้แค่ใช้เสียง แต่ทวิรัตน์คว้าหมอนได้ก็ขว้างใส่ โฉนเลยจะทัน
คนที่ไวอย่างกับลิง แถมคนขว้างเองกลับร้องโหยหวนเพราะขยับร่างกายรุนแรง
กระเือนส่วนที่บาดเจ็บ

“พวกแกสองคนหยุดรบกันสักนาทีไม่ได้หรือไง!”

เดื่อร่อนให้พี่ชายคนโตต้องออกโรงห้ามทัพ “ยายตริ แกออกไปรอข้าง

นอก ให้พี่ใหม่ตรวจอาการโหม้นให้เสร็จ ๆ แกก็ด้วยไอ้โท หัดสำเนียงตัวเองเสียบ้างเถอะ ไอ้ที่แกทำอยู่มันจะทำให้คะแนนนิยมของฉันหดหาย ฉันอุตส่าห์สร้างความดีมาแค่นี้ ก็มาฉิบหายย่อยยับเพราะแก!”

สิ้นเสียงพี่ชาย ความเสียใจก็กลับมาเยือนห้องพักพี่นุ้ยพี่นวย ใหม่แก้วเหลือบมองชายหนุ่มเพียงชั่วแวบแล้วรีบทำหน้าที่ของเธอโดยไว ซึ่งก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดทวิรัตน์ผู้มิมีนิสัยเกกมะเหรกตามแบบของบิดา จึงยิ่งทวีความร้ายกาจขนาดขว้างปาแก้วใส่คนอื่นได้ ก็เพราะคำที่แพทย์เจ้าของไข้เขียนไว้ นั้นชัดเจนเหลือเกินว่า ทวิรัตน์อาจพิการเดินไม่ปกติไปตลอดชีวิต

“คุณหมอว่าไอ้โหม้นจะขาเป๋ จริงหรือเปล่า” นายทรงชัยถามหลังจากเธอลงบันทึกการตรวจ

“ในเบื้องต้น เท่าที่สภาพร่างกายแสดงให้เห็นก็น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่หากโหม้นทำกายภาพก็อาจช่วยให้เดินได้ดูเหมือนปกติมากขึ้น” เธอตอบโดยไม่มองใบหน้าผู้ถาม

“แต่ดูเหมือนปกติขึ้นรี นี่ฉันต้องกลายเป็นไอ้เป่ให้คนอื่นเขาล้อไปตลอดชีวิตเลยหรือ!” ทวิรัตน์กลับมาโอดครวญอีกครั้ง “พ่อ ฉันไม่ยอมนะ ยังไงพ่อก็ต้องจับมันมาให้ฉันแก้แค้นให้ได้!”

“ข้ารู้ว่าข้าต้องทำอะไร!” นายทรงชัยพูดเสียงเข้ม “คนของข้าตามหามันจนทั่ว แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาหัว ทั้งไอ้รอยล้อรถมอเตอร์ไซด์ที่มันขับก็ถูกฝนชะล้างไปแล้ว”

“มันจะล่องหนหายเข้าไปในป่าได้ยังไง ฉันว่ามันต้องมีคนช่วยไว้” ทวิรัตน์กัดฟันกรอด

บทสนทนาของสองพ่อลูกตอกย้ำความจริงที่ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยไว้ ผู้ชายที่เธอช่วยเขานั้นกำลังถูกตามล่าเอาคืนด้วยความแค้น

เห็นที่เธอต้องปิดซ่อนความลับนี้ไปจนกว่าชายหนุ่มปริศนาจะหายดีแล้วให้เขารีบไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด และเธอควรแจ้งข่าวให้ผู้ใหญ่บ้านทราบด่วน ก่อนที่หมู่บ้านข้างจะเดือดร้อนไปด้วย จึงกำชับกับเอกรัตน์เรื่องยาของทวิรัตน์

แล้วรีบเดินออกมา

“โหมแก้ว”

แต่เดินออกจากห้องมาไม่กี่ก้าว เสียงเรียกของเอกรัตน์ก็หยุดขาเธอให้หันกลับไป

“ให้เอกไปส่งโหมที่หมู่บ้านนะ”

โหมแก้วส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่เป็นไร คึนนี่โหมจะพักที่บ้านพักแพทย์”

“มันเก่าชอมชอนขนาดนั้น โหมจะไปพักได้ยังไง” เขาย่นคิ้วมองลอดแว่น

คุณหมอสาวลอบถอนหายใจ “จะชอมชอยังไง โหมก็นอนมาแล้วหลายครั้ง”

“ห่วงความปลอดภัยตัวเองบ้าง แถบที่บ้านพักหลังนั้นอยู่เจียบอย่างกับป่าช้า หรือโหมกลัวเอกมากกว่ากลัวโจรผู้ร้ายบนุกบ้านพัก”

แต่เธอยังไม่ตอบรับคำเสนอของชายหนุ่มใบหน้าหล่อสะอาดตรงหน้า ที่มักใช้รอยยิ้มกรุ้มกริมงอนจ้อ “โหมไม่รบกวนเวลา เอกคงจะยุ่งเรื่องวางแผนหาเสียง เตียวพຼ່ງนี้เข้า โหมจะให้ผู้ใหญ่ออกรถมารับ”

“แต่โหมก็รู้ดีที่ว่าระยะทางไม่ใช่ใกล้ ๆ”

ซึ่งเขาก็ยังหาเหตุผลมาโน้มน้าวเธอได้เหมือนเดิม คุณหมอสาวลอบถอนหายใจ แล้วรับข้อเสนอด้วยความจำยอม “งั้นโหมรบกวนเอกด้วยแล้วกัน”

เอกรัตน์ยิ้มกว้าง ผลจับข้อมือบาง แต่เธอรีบดึงแขนกลับ กระนั้นก็ได้ไม่ทำให้ความยินดีหายไป ชายหนุ่มรีบทำหน้าที่สารดีด้วยความยินดี แต่สารดีหนุ่มคงอยากใช้เวลากับหญิงสาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ มาตรวัดความเร็วรถจึงสม่ำเสมอคงที่อยู่ที่หกสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ไม่ต่างกับความเร็วสูงสุดของกระบะรุ่นเก่าของผู้ใหญ่บ้าน

“ถ้าเอกขับเข้าขนาดนี้ ก็ไม่ต่างกันกับให้โหมกลับพຼ່ງนี้เข้า” เธอเอ่ยตัดความเจียบทีไหลผ่านมานานตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล

“ก็แค่อยากอยู่กับโหมนาน ๆ อย่างกังวลไปเลย เอกพาไปส่งถึงบ้านได้อุ่นแน่นอน”

“รีบขับให้เร็วกว่านี้เถอะ” ไหมแก้วขอร้อง

นอกจากจะไม่ทำตามแล้ว เอกรัตนยังชะลอความเร็วมากกว่าเดิมแล้ว จอดเลียบริมถนนติดชายป่า สร้างความขุ่นเคืองให้คุณหมอสาวมากขึ้นไปอีกเท่าตัว

“เอก!”

“ไหมคิดหรือว่าสิ่งที่ไหมพยายามทำอยู่จะเปลี่ยนใจเอกได้ ฉันเอกขอพูดให้ชัดเจนอีกครั้งว่า ไม่ว่ายังไงเอกก็รักไหมไม่เปลี่ยน ทำไมไหมไม่ลืมเรื่องที่ผ่านมาแล้วให้เราได้เริ่มต้นกันใหม่ เอกรู้ว่าตอนนี้ไหมเองก็ยังไม่ลืมว่าเราเคยรักกันแค่ไหน”

ไหมแก้วแค้นหัวเราะ “ใช่ ไหมยังไม่ลืมว่าเราเคยรักกันแค่ไหน และไหมก็ไม่ลืมเหมือนกันว่าเคยถูกเอกทำให้เจ็บช้ำมากแค่ไหน”

“ไหม...” เอกรัตนถอนหายใจแรง “เอกทำทุกอย่างเพื่อให้เรากลับมาเหมือนเดิม ทำทุกอย่างให้ไหมยอมรับในตัวเอกอีกครั้ง ทั้งเรื่องลงแข่งเลือกตั้งเอกก็ทำเพื่อไหม เพื่อความฝันของเรา เพื่ออุดมการณ์ของเราที่เคยมีร่วมกัน เอกยอมรับความผิดพลาดทั้งในอดีต แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจให้มันเลยเกิดขึ้น...”

“พาไหมกลับบ้านหมู่บ้านเดี๋ยวนี้นี้”

น้ำเสียงลั่นเครือของเธอไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายอยากทำตาม เอกรัตนโน้มตัวเข้าไปใกล้ วาดแขนโอบรั้งร่างคุณหมอสาวเข้ามากอด

“อย่าทำแบบนี้อีกเลย...ไหม”

“พาไหมกลับบ้านหมู่บ้าน”

ไหมแก้วผินทำตัวแข็งไม่โอนอ่อนไปตามอ้อมแขน และยืนยันคำพูดเดิมด้วยเสียงเข้มที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เขากลับเห็นเป็นความท้าทาย ยิ่งได้กลิ่นหอมละมุนของเส้นผมที่เคยดมดมก็ยิ่งโหยหาอยากชื่นชม เอกรัตนรู้ว่าท่าทีแข็งขันของหญิงสาวเป็นเพียงการแสร้งทำเพื่อให้เธอดูเข้มแข็ง ทว่าไหมแก้วผู้นี้อ่อนไหวราวกลีบดอกไม้ และรู้ว่ากลีบดอกไม้ดอกนี้หวานหอมเพียงใด

มือหนาจึงคว้าจับต้นคอบาง ผืนบั้งคับให้ใบหน้างามหันมาประจันหน้า

ไม่ทันให้เธอได้ระวัง ปากร้อนกัมแนบประทับบนกลีบปากบาง ลิ้มรสความหวานอย่างเมามาย โหมแก้วทั้งผลึกทั้งทูป แต่ชายหนุ่มยื้อยุดข้อมือทั้งสองแล้วตรึงไว้แน่น อีกทั้งเพิ่มแรงบดขยี้เรียวปากอยากกลืนกินหญิงสาวให้สิ้นความกระหายที่มีต่อเธอ

หยาดน้ำตาจึงเริ่มเอ่อล้นบ้า ทั้งโมโหทั้งตกใจ รวมถึงเสียใจปนเปกัน แม้ความรู้สึกในรสสัมผัสของจูบยังไม่เคยจางหายไปจากความทรงจำ แต่เธอไม่ต้องการย้อนกลับไปเดินซ้ำรอยทางแห่งความเจ็บปวด ทุกอย่างระหว่างเธอกับเขา มันถึงจุดจบไปแล้ว นับตั้งแต่วันที่ที่เธอรู้ว่าในหัวใจของเขามีเงาของใครอีกคนสถิตอยู่

เสียงตะอื้นในลำคอทำให้หัวใจชายหนุ่มเจ็บแปลบ เอกรัตน์จำใจเข้มแรงปรารภรณา ผลจากความหอมอุ่นของเรียวปาก แล้วจับจ้องดวงตาคมทึ่มองตอบด้วยความเคืองชุน

“พาไหมกลับ”

น้ำเสียงแข็งกระด้างกระแทกหัวใจชายหนุ่ม เอกรัตน์กัดฟันถอยตัวออกมา เธอโกรธจริง และเขาก็โกรธไม่ใช่น้อย แต่ความอดกลั้นทางอารมณ์นั้นแตกต่างกันสิ้นเชิง เอกรัตน์เลือกระบายด้วยการทุบกำปั้นลงบนพวงมาลัย ส่งผลให้เสียงแตรรถดังลั่นถนนสายชนบทไฟสลัวแสงเปลี่ยน

ทว่ารถกระบะของนักการเมืองหนุ่มยังไม่รู้เพื่อนร่วมทาง เมื่อสายตาของเขาเหลือบเห็นแสงจ้าของไฟสะท้อนจากกระจกมองหลัง แล้วพบว่ามันคือไฟหน้ารถสายตรวจที่วิ่งลาดตระเวนตรวจตราความปลอดภัย แต่เขายังไม่อยากจะบริการด้วยใจจากนายตำรวจที่ลงจากรถแล้วเดินตรงมาหา

“สวัสดีครับ...เอ่อ คุณเอกรัตน์...คุณหมอไหมแก้ว” นายตำรวจผู้นั้นมีสีหน้าประหลาดใจ แล้วรีบตะเบะทำความเคารพ หลังจากชายหนุ่มเลื่อนกระจกรถลง

“ไม่ทราบว่าเป็นอะไรหรือครับ มีอะไรให้ผมช่วยไหม” นายตำรวจไถ่ถามด้วยความหวังดี

“ไม่มีอะไรที่คุณตำราวจ เราจอตลอดยุคอะไรกันนิดหน่อย” เอกรัตน์ ยิ้มตอบทำให้ดูเป็นปกติ

“จันหรือครับ ถ้ายังงี้ก็ควรรีบกลับบ้านจะดีกว่า ช่วงนี้ขโมยขโจรเยอะทีเดียว”

“จริงหรือครับ” น้ำเสียงของเอกรัตน์มีความประหลาดใจแบบไม่ปกปิด
“ขอบคุณมากครับหมวด ผมจะรีบออกจรดเดี๋ยวนี้แหละ”

“ให้ผมขับตามไปส่งไหมครับ”

“ไม่ครับ ไม่เป็นไร ขอขอบคุณที่บอกข่าว ถ้าทางตำรวจมีอะไรให้ผมช่วย ก็บอกได้ ไม่ต้องเกรงใจ” บอกแล้วหมุนพวงมาลัย หันทิศรถมุ่งสู่หมู่บ้านข้าง

เอกรัตน์พาไหมแก้วมาส่งถึงตึ้นบันไดเรือนอย่างที่รับปากไว้จริง เพียงแต่ช้ากว่ากำหนดไปมาก ขนาดกระจกหน้ารถกระบะของผู้ใหญ่บ้านที่จอดได้ ตันสั๊กมีไอน้ำเกาะเพราะความชื้นเริ่มก่อตัว

เธอส่งชายหนุ่มด้วยสายตาทะลึงไฟท้ายสีแดงเร้นหายไปในถนนมืด เขาทิ้งความรู้สึกโกรธและเจ็บไว้บนเรียวปากอ๋ม แต่เธอรู้ว่าความโกรธนี้จะคลายตัวลงจนหายไปด้วยเหตุผลที่เธอเองก็รู้ดีแก้ไข

คุณหมอสาวหลับตาสูดลมหายใจเข้าสู่สุดปอดแล้วสะบัดความคุกรุ่นในหัวให้ออกไป ขึ้นเรือนไปหยิบกระเป๋แพทย์ แล้วปลุกเจ้าแกให้ออกปฏิบัติกรตรวจคนไข้แปลกหน้าผู้มาพร้อมกับความวุ่นวายใหม่ให้ชีวิตของเธอ

บทที่ 4

คุณหมอสาวปากร้าย กับนายสถาปนิกตีรวน

ความเจียบสงัดของป่ายามวิกาลถูกทำลายด้วยเสียงเครื่องมอเตอร์ไซค์คันเก่าและแก๊วของคุณหมอสาว มันพาเธอไปตามเส้นทางในป่าละเมาะที่นำสู่หมู่บ้านเชิงดู่ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านช้าง

แต่เพราะไฟหน้ารถคันเก่าไม่ได้สว่างมากนัก จึงส่องไปไม่ถึงครอบครัวหมูป่าที่พากันย้ายออกมาหาอาหาร โชคดีที่ไหมแก้วเบรกไว้ทันก่อนที่ล้อรถจะบดทับเจ้าลูกหมูตัวจ้อย กระนั้นก็ตาม เจ้าหมูป่าพวกนั้นยังเมินเฉย ใช้เท้าคู้ยเหยียด โคนไผ่หาเห็ดที่ขึ้นหนาแน่นกินเป็นอาหารอย่างไม่สนใจอันตราย

ไหมแก้วจึงส่ายหน้าระอา แต่ก็เผลอเพลินใจไปกับความน่ารักและซุกซนของลูกหมูป่า จนรู้สึกตัวว่ามีภารกิจรออยู่ ก็ออกวิ่งขึ้นด้านสายลมชั้นที่พัดเส้นผมสีดำประกายปลิวสยายจนมาถึงที่หมาย

เพลิง!

พลันนั้น มีเสียงของบางสิ่งคล้ายแก้วแตกดังจากบนเรือน ไหมแก้วจึงดับเครื่องยนต์ คว่ำกระบี่เข้าเครื่องมือแพทย์แล้ววิ่งขึ้นบันได และในจังหวะที่เธอกำลังจะผลักประตูเข้าไปนั้น บานประตูไม้หนาทั้งสองข้างก็เปิดอ้าออกโดย

ไม่รู้ตัวล่องหน้า ส่งผลให้ไหมแก้วตกใจจนหวีดร้องในตอนเชดลาไปชบอกร่าง
เปล่าเปลือยปราศจากอาภรณ์ ที่อำแขนรับเธอไว้ทันท่วงทีก่อนจะล้มครืน

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

เสียงทุ้มต่ำแปลงจากปากหยักได้รูป แต่คล้ายกับตัวเธอถูกดูดจมหาย
เข้าไปในดวงตาสีนิลประกายที่จับจ้องมองมา

“คุณครับ...คุณเป็น...” เขาถามเธอด้วยคำถามเดิมอีกครั้ง

“ฉัน...ฉันเป็นหมอ” พอลหาเสียงตัวเองเจอ ไหมแก้วก็แดงผิ้ออกจาก
แผงออกกว้างของชายหนุ่ม พร้อมโชว์กระเป๋แพทย์ที่มีสัญลักษณ์เครื่องหมาย
บวกรให้เขาเห็น “ฉันจะมาขอดูแลคุณ”

“อ้อ...คุณคือคุณหมอไหมแก้วนั่นเอง” ปากหยักได้รูปคลี่ยิ้มบาง ดวงตา
สีนิลมีประกายแวววาว

“จริง ๆ แล้วคุณยังไม่ควรลุกเดิน” ไหมแก้วยกแขนขึ้นกอดอก วางท่า
ชิงช้า “ไมอย่างนั้นแผลคุณจะเปิดแล้วฉันอาจต้องเย็บแผลใหม่”

เขาไม่มีท่าทีเกรงกลัวต่อเธอเลยสักนิด ซ้ำยังยิ้มตาเป็นประกาย “ผมก็
ไม่ได้เดินไปไหนไกล แคไปดูสภาพมอเตอร์ไซด์แล้วก็เพิ่งจะมีครั้งนี้ที่ผมหิวน้ำ เลย
เดินไปกินน้ำ”

“แล้วเมื่อไหร่จะอะไร” กระบวนการซักฟอกยังไม่หมด

“หมอน้ำแตก” ดวงตาคมเข้มสีนิลลดลงเล็กน้อย คล้ายเด็กน้อยกำลัง
สารภาพผิด

“หมอน้ำแตก?”

ร่างสูงจึงเอี้ยวตัว ผายมือเข้าไปด้านในชี้จุดเกิดเหตุ “ผมทำหมอนดินเผา
ใส่น้ำแตก กำลังจะเดินไปหยิบผ้าที่ตากตรงนั้นมาเช็ดน้ำ แล้วก็กะว่าจะเอาเศษ
หม้อไปฝังดินทำลายหลักฐาน แต่มีคนมาเห็นเสียก่อน”

ไหมแก้วพนมมหายใจ เดินไปคว้าผ้าชีวรี่แห้งกรังที่พาดอยู่บนราว
ระเปียง แล้วก้าวขาเข้าเรือนไปย่อเข้าเช็ดน้ำบนพื้นกระดาน พลงบ่นใส่

“นอกจากจะชุ่มช้ำเหยียบกับดักสัตว์แล้ว คุณยังชุ่มช้ำทำลาย

ข้าวของอีกหรือคะ”

เขาหัวเราะในลำคอ เดินกะเผลกมาย่อตัวนั่งเก็บเศษคมชิ้นเล็กของหม้อดินเผา เอ่ยคำพูดน้ำเสียงที่เล่นที่จริง “ขอบคุณสำหรับคำวินิจฉัยนิสัยของผมนะครับ คุณหมอใหม่แก้ว”

ใหม่แก้วตัวตาคู แต่พ่อเจ้าประคุณกลับขยิบตาล้อเลียนให้ข้างหนึ่งเห็นแล้วก็พอเอาได้ว่า ทำไมถึงถูกทวิรัตนตามไล่ล่า แม้จะไม่รู้ต้นสาย แต่ปลายเหตุนั้นคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการต่อปากต่อคำแสนยียวน

“ยื่นขามาลี ฉันดูแลของคุณหน่อย” พอเช็ดพื้นแห้งสนิทก็ขอเริ่มงานตามหน้าที่ทันที

“อ้าว คุณหมอมจะไม่ช่วยผมทำลายหลักฐานก่อนหรือ”

“เสียใจค่ะ ฉันไม่อยากเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด”

คุณหมอสาวตอบเสียงเคร่งขรึม ไม่มีท่าทีอยากหยอกล้อกับเขา ชายหนุ่มจึงไหวไหวแล้วทำตามคำสั่ง ยื่นขาข้างที่บาดเจ็บส่งให้ดูตามที่เธอต้องการ

ใหม่แก้วจึงเริ่มจากแกะผ้าพันแผลที่ข้อเท้าออก ก่อนตรวจฝีเย็บกับอาการอื่นที่อาจบ่งชี้ถึงการอักเสบอย่างละเอียด ถ้าไม่นับรอยขีดเป็นจ้ำม่วงที่มีประปรายบนแก้มอก ความลึกของคมเขี้ยวแร้วที่ฝังเนื้อลึกขนาดนี้ อาจทำให้ผู้ชายหลายคนร้องจะเป็นจะตาย แต่เขาใช้การขบกราม ระงับเสียงครางไว้ในตอนที่เธอจับข้อเท้าพลิกดู

“แร้วที่คุณเหยียบ เขาเอาไว้ดักหนูป่า” คุณหมอสาวชวนเขาสนทนาเพื่อให้ผ่อนคลายความเจ็บปวด

“นำส่งสารเจ้าพวกหนูป่า กับดักใหญ่ขนาดนั้น ผมว่าต่อให้เป็นกระต๊องมาเหยียบ ก็มีร้องเป็นลูกหมาบ้างละ”

เธอขบขันคำพูดเขาในใจ “แต่ถ้าคุณไม่ใช่กระต๊องกลับชาติมาเกิด ก็ช่วยถนอมขาตัวเองหน่อย เพราะถ้าแผลติดเชื้อ การรักษาจะซับซ้อนมากขึ้นตามลำดับ”

“แล้วถ้าผมเป็นกระตึงล่ะ”

“ถ้าคุณเป็นกระตึง คุณคงถูกทิ้งให้หมดลมหายใจตายไปตามยถากรรม”
ดวงตาคมเงาขึ้นมองเขาเขม็ง

“คุณหมอบเป็นแบบนี้ปกติเลยหรือ”

“แบบนี้? แบบไหน” ไหมแก้วหยุดมือ เงยหน้ามองเห็นรอยยิ้มก่อวนใจ

“ก็...” ดวงตาสีนิลจ้องมองอย่างไม่เกรงกลัว “แบบ...พูดจาไม่มีเหตุผล”

“ถ้าคุณคิดว่าฉันเป็นคนพูดจาไม่มีเหตุผล ฉันก็คิดว่าคุณเป็นคนเอา
ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่” ไหมแก้วเถียงกลับ หยิบสำลีพร้อมด้วยน้ำเกลือ
ออกจากกระเป๋แพทย์ แล้วเช็ดทำความสะอาดรอบแผลเย็บ

“ผมไม่ได้เอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ แต่สิ่งที่คุณหมอบแสดงออก
ทำให้ผมคิดแบบนี้”

ดูเหมือนอยากมีคนชวนเธอได้วาทิ ไหมแก้วจึงหยุดมือ แล้วส่งยิ้ม
ไม่หวานให้ “คุณเพิ่งเห็นหน้าฉันครั้งแรก แต่การแสดงออกแค่ครั้งเดียวจะทำให้
คุณรู้ได้หรือว่าฉันเป็นคนยังไง”

ส่วนเขาก็ยิ้มทำท่าย ดวงตาคมสีนิลมีประกายแวววาว “ใช่ครับ...ผม
เพิ่งเห็นหน้าคุณหมอบครั้งแรก แต่ผมกับคุณหมอรู้จักกันมาก่อนแล้วแน่นอน”

คิวเข้มเรียวยาวธรรมชาติของเธอมองเข้าหากัน มั่นใจว่าไม่เคยเห็น
ผู้ชายคนหนึ่งที่โหดมาก่อนแน่ “แล้วฉันต้องดีใจหรือเสียใจจะรู้ว่าเรารู้จักกัน”

“คุณหมอบควรจะถามว่าผมเป็นใคร”

“ตายจริง เท่าที่ฉันตรวจร่างกายของคุณทุกจุด ก็มั่นใจว่าศีรษะของคุณ
ไม่มีตรึงไหนบุจนทำให้สมองบวมซ้ำแล้วซ้ำซ้อนตัวเองไม่ได้แน่ะ” ที่พูดไป
ไม่คาดหวังให้เขาโกรธ แต่ก็ไม่คิดว่าเขาจะระเบิดหัวเราะออกมาเสียงดังฉันเรื่อน

“นี่ถ้าเราพูดแบบนี้ทางโทรศัพท์ ผมคงปฏิเสธไม่รับทำไ้งานฟื้นฟู
หมู่บ้านข้างนี้แล้วโทร.ไปค่าเพื่อนเฮงชวยที่ค้ายันคะยอเย็นงานนี้ให้ แต่เพราะเรา
คุยแบบซึ่ง ๆ หน้า ผมจะยอมให้อภัย เพราะเวลาคุณหมอบใช้ปากอ้อมแต่คมเหมือน
มีดผ่าตัดพูดจาเชือดเฉือนใส่ผมนั่นนะ...ผมว่า”

เขาหยุดแล้วพยายามกลืนเสียงหัวเราะ เขยิบตัวเข้ามาใกล้เหมือนไม่สนใจว่าตัวเองมีบาดแผลใหญ่ จากนั้นทำคางกับศอกทั้งสองข้างวางบนเข่า จ้องมองเธอด้วยแววตาเป็นอันยิ้มแล้วเอ่ยคำพูดต่อให้จบ

“ผมว่ามัน...น่ามองดี”

เธอไม่ใช่สาวรุ่นที่อ่อนไหวง่ายไปกับวาทะจาวานหอมของชายหนุ่ม แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าใบหน้าคมเข้มที่เต็มไปด้วยไรหนวดขึ้นครีมนามกระทบแสงไฟ สีเหลืองนวลนั้น ชับผิวสีแทนของเขาให้ดูเรื่องจริงตึงสายตาใครต่อใครได้ไม่ยาก

“ผมขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก็แล้วกัน” เขาเผยรอยยิ้มกริ่มกริ่มบนใบหน้า พร้อมกับยื่นมือขวามาทางเธอ “ผมคือก้องปฐพี ฤทธิธนาคนา คนที่คุณสรรเสริญว่าเป็นนายสถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบ”

โหมแก้วยอมรับว่าประหลาดใจ ไม่รู้ว่าควรจะตอบโต้เขาอย่างไร แต่เธอก็กล่าวหาเขาว่าเป็นสถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบจริง ซึ่งเธอจะยังไม่ขอลับคำ จนกว่าเขาจะแก้แบบแปลนเรือนให้ใหม่ทั้งหมด

“คนที่นี้เขาชื้อ่ายกันหรือครับ คุณหมอถึงไม่คิดอยากทำความรู้จักผมบ้าง” ชายหนุ่มชักมือตัวเองกลับเมื่อมันไม่ได้ถูกสัมผัสกับมือของคุณหมอสาว

“คุณรู้จักชื่อฉันแล้วนี่คะ บอกฐานะของคุณเถอะคะว่ามาทำอะไรที่นี่” เธอหันไปสนใจกับการทำความสะอาดบาดแผลของเขาต่อ

“ผมก็มาสำรวจหน้างานตามที่คุณหมอเชื้อเชิญนะสิ”

คุณหมอสาวนี้กบขันในใจ เพราะการมาของเขานั้นได้ของแถมเป็นศัตรูวัยคะนองท้องถิ่นกับบาดแผลที่ระลึกรอยใหญ่ แต่เธอยังไม่ตอบอะไรกลับ ใช้ผ้าพันแผลผืนใหม่พันรอบข้อเท้าชายหนุ่ม กระทั่งเขาเอ่ยประโยคต่อมา

“แล้วผมก็มาดูหน้าคุณหมอด้วย”

เมื่อกลัดผ้าพันแผลเรียบร้อย โหมแก้วจึงเงยหน้าเหลือบตามองเจ้าของดวงตาสีนิลเป็นประกาย “ฉันจะเปลี่ยนยาแก้ชักเสบให้ใหม่ ส่วนยาแก้ปวดเห็นจะไม่ต้อง เพราะคุณพูดได้เจ็ยแจ้วขนาดนี้”

“แผลผมอยู่ที่ข้อเท้า ไม่ได้อยู่ที่ปากนะคุณหมอ”

ไหมแก้วลอบพ่นลมหายใจ หากจะมีใครต่อปากต่อคำเธอได้หล่ายยก
ละก็ นายกองปฐพีถือเป็นคนแรก “ฉันพอรู้แล้วว่าทำไมคุณถึงถูกทวิรัตน์ไล่อิง”

“ทวิรัตน์?” ชายหนุ่มแหงนหน้าขึ้นเหมือนมีคำตอบเขียนไว้อยู่บน
คานบ้าน “อ้อ... ใ้ผอมกะหรงที่ เป็นหัวหน้าแก๊งรึดโกเงินชาวบ้านนั่นนะหรือ”

รูปร่างของทวิรัตน์ตรงตามที่เขาบอกไม่ผิดเพี้ยน แต่เรื่องวีรกรรมที่เขา
กล่าวนั้น เธอเพิ่งได้ยินครั้งแรก กระนั้นก็ไม่คิดว่าเขาถูกรื่องให้ร้ายอีกฝ่าย เพราะ
น้องชายคนรองของเอกรัตน์มีนิสัยไม่ห่างจากนายทงชัยเลยสักนิดเดียว

“ใช่ นั่นแหละทวิรัตน์”

แล้วเขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะดังอีกครั้ง “โอ้โฮ ชื่อไพเราะเกินนิสัยเลย ะ
ไปเยอะเลย ไม่รู้พ่อแม่มันสั่งสอนมายังไง ถึงไปเที่ยวรึดโกคนหาเข้ากินค่า”

“เขาเหลือแต่พ่อ”

เสียงขำขันหายไป แต่ยังหลงเหลือรอยยิ้มไว้ที่มุมปากและดวงตา
“ແ่จ้ง คุณหมอรู้จักเจ้าเด็กนั้น แล่นนี้ผผจะอุทธรณ์ความยุติธรรมต่อศาลที่ไหน
ได้ครับเนี่ย ว่าผมเป็นผู้บริสุทธิ์และถูกปองร้ายถึงขั้นเอาชีวิต”

“แล้วคุณไปมีเรื่องอะไรกับทวิรัตน์กัน”

“ก็แค่ไปดักเตือนว่าอย่าทำตัวเกรเทียรวึดโกเงินชาวบ้านในร้านสะดวก
ซื้อที่ปั้มน้ำมัน แต่พวกนั้นกลับรุมทำร้ายผม แล่นเรื่องอะไรที่ผมจะยืนยันเป็น
กระสอบทรายละครับ ผผก็ต้องสู้กลับ คุณหมอคิดดูสิ หัวรุมหนึ่ง ผผน่าสงสาร
แค่นี้นะ”

ไหมแก้วยังมองไม่เห็นว่าเขาน่าสงสารตรงไหน เพราะรอยยิ้มระรื่นนั้น
ช่างขัดแย้งกับคำพูดเขานัก

“พอผมสู้ชนะ ก็คิดว่าจบ ๆ กันไป คนที่ถูกรังแกได้เงินคืนแล้ว แต่ที่ไหน
ได้ มันยังพาพวกตามรวาผผต่อตอนที่ข่มขู่เตอรืไซค์มาหมู่บ้านข้าง พวกนั้นมี
ทั้งปืนทั้งรถกระบะ แต่ผผมีแค่ตัวกับมอเตอรืไซค์คันน้อย”

คนฟังเลิกคิ้วตรงที่เขาเรียกเจ้าสองล้อสีดำคันใหญ่สภาพสะบักสะบอม
ที่จอดใต้ถุนเรือนว่ามอเตอรืไซค์คันน้อย

“พวกนั้นทั้งขับเบียดทั้งยิงปืนใส่ ผมเลยต้องหนีตาย ซีมอเตอร์ไซด์เข้าป่า เพราะถึงพวกมันจะยังตามล่าผมอยู่ ก็จะเหลือแค่พวกที่ซีมอเตอร์ไซด์”

ถึงตรงนี้ โหมแก้วจึงเริ่มจับต้นชนปลายถูก “แล้วหนึ่งในพวกที่ซีมอเตอร์ไซด์มีวีรกรรมอยู่ด้วย?”

เขาไหวไหล่ “ผมไม่ทันมองหรือกว่าใครเป็นใคร แค่นี้ให้รอดก็พอ แต่ได้ยินเสียงดังโครม คิดว่าคงมีใครชนต้นไม้ ครั้นจะแสดงน้ำใจจอดึงไปดู แต่ไม่ใช่สนามแข่งรถ ก็เลยขับต่อไปเรื่อย ๆ จนไปเสียหลักตอนมีตัวอะไรไม่รู้คล้ายลูกหมาวิ่งตัดหน้า”

“ลูกหมาป่า” เธอบอกให้เขารู้ พอนึกได้ถึงเจ้าลูกหมูเขียวตันที่วิ่งกระเจิดกระเจิงออกมาจากพุ่มไม้หนา

“นั่นละ ๆ ดีที่ดวงผมยังไม่ตก ยังไม่ตาย แต่ก็เจ็บเอากการ ผมผื่นใจลุกขึ้นยืน แต่มันเหมือนเดินอยู่บนน้ำหมุน ก้าวขาไม่ตรงทาง สะเปะสะปะไปชนต้นไม้ตั้งหลายที จนเห็นดวงไฟสว่างในป่า เลยจะเข้าไปขอความช่วยเหลือ ตอนนั้นก็คิดอยู่นะว่าเป็นคนหรือกระสือ”

คุณหมอสาวหรีดาแคลง “คุณเลยเดินสะเปะสะปะไปเหยียบกับดักสัตว์เข้าสินะ”

“แหม...คุณหมอพูดอย่างกับอยู่ในเหตุการณ์นะ...เอ๊ะ...หรือว่าคุณหมอจะเป็น...” แล้วเขาก็หยุดปากไปชั่วครู่ ทำตาโตเป็นประกายนำหมันได้ก่อนเอ่ยคำต่อมาราว

“กระสือตนนั่น”

“คุณก็องปฐพี!”

โหมแก้วตาลุกวาวใส่ แต่ดวงตาที่ใคร ๆ บอกว่าดูอย่างแม่เสือคงเหมือนแม่แมวในความคิดของเขา ถึงได้หัวเราะงอหายเสียขนาดนั้น

“เอาน่า ๆ ถือว่าผมเอาคืนจากทุกคำที่คุณหมोजิกกัดผมก็แล้วกันนะ”

หากนับจำนวนครั้งที่เธอพนมหายใจเพราะความขุ่นเคืองให้แก่ผู้ชายชื่อองปฐพี ครั้งนี้ก็ป็นครั้งที่ทำได้กระมังถ้าบวกเอาครั้งก่อนที่คุยกับเขา

ทางโทรศัพท์เรื่องขอเปลี่ยนแปลงแบบแปลนก่อสร้าง เห็นที่อยู่ต่อไปคงเกิดความแปรปรวนทางอารมณ์มากขึ้น จึงคว่ำกระเป๋ เครื่องมือแพทย์ขึ้นสะพาย

“หมดหน้าที่ฉันแล้ว ขอลา”

“แต่ข้างนอกฝนตกหนักอยู่นะครับ”

แล้วเสียงห่าฝนที่กระทบหลังคาก็แทรกผ่านอากาศเข้าสู่โสตของเธอ เพราะความเยือกของเขathers ทั้ ๆ ที่ทำให้เธอไม่รับรู้เสียงฝนกระหน่ำลงมาราวฟ้ารั่ว

ไหมแก้วกล่าวโทษคนต้นเหตุในใจแล้วเดินออกไปดูตลาดเลาที่หน้าต่างด้วยใจกังวล ทว่าเสียงครืนครางของท้องฟ้ากับแสงแวบแปลบปลาบทำให้ถอยเท้ากลับเข้าชายคา ล้วงหาโทรศัพท์ในกระเป๋แพทย์เพื่อขอร้องให้ผู้ใหญ่บ้านออกมารับ แต่นึกขึ้นได้โดยพลันว่าไม่ได้นำโทรศัพท์ติดกระเป๋ เพราะความเร่งรีบมาพบเขathers แผละ

“ฉันขอืมโทรศัพท์ของคุณหน่อยได้มั๊ย” เพราะอยู่ในฝ่ายร้องขอ เธอจึงลดโทนเสียงให้อ่อนลง

“โทรศัพท์ของผมหมดสภาพใ้การไม่ได้ มันคงถูกกระแทกตอนรถล้ม”

ความหวังถูกขัดทอดหายไปพร้อมกับสายฝนที่กระหน่ำลงมาเหมือนต้องการกลั่นแกล้ง เสียงฟ้าร้องก็เพิ่มระดับความรุนแรงมากขึ้นทุกที

“ผมว่าอีกนานนะกว่าฝนจะหยุด”

เสียงออกความเห็นที่ไม่ได้ร้องขอตั้งจากด้านหลัง แต่ด้วยไม่รู้ว่อกันานแค่ไหนกว่าฝนจะหยุดอย่างที่เขาบอก เธอจึงสูดหายใจเข้าลึก กระชับกระเป๋แพทย์แน่นแล้วลงจากเรือนไปยังเจ้าแกที่จอดนี่ง

แต่พอสตาร์ทเครื่องยนต์ เจ้าแกกลับเงียบสนิท ไม่มีเสียงตอบกลับว่าพร้อมรับใช้เจ้านาย ถึงเธอจะพยายามสตาร์ทหลายต่อหลายครั้ง ผลที่ได้ก็ป็นเช่นเดิม

“เครื่องยนต์เก่า ๆ ถ้าอยู่ในอากาศเย็นนาน ๆ มันก็จะเป็นแบบนี้แหละครับ” ชายหนุ่มผู้บาดเจ็บใช้เสื้อหนังกางขึ้นต่างร่มเดินลงบันไดมาบังฝน

ให้

“ฉันห้ามไม่ให้คุณเดิน ยังจะฝ่าฝืนอีก”

รอยยิ้มบางระบายบนใบหน้าคมเข้ม “คุณหมอรอฝนหยุดบนเรือนดีกว่า ตากฝนจนเป็นหวัดตรงนี้”

“ฉันไม่อยากกรบกรวน ไม่รู้ฝนจะหยุดเมื่อไหร่” ไหมแก้วยังไม่ละความพยายามที่จะปลุกเจ้าแก่ให้ตื่น แต่ก็ไร้ผล

“ผมจะออกมานอนที่ระเบียงเอง คุณหมอจะได้อยู่ข้างในจนกว่าฝนจะหยุด” เจ้าของร่างสูงก้าวขาเข้ามาอีก ให้เธออยู่ในขอบเขตภายใต้เสื้อหนังตัวใหญ่มากขึ้น

“แล้วถ้าฝนมันไม่หยุด?” ไหมแก้วเปล่งคำถามด้วยใจหวั่น “ถ้ามันตกทั้งคืน...”

“มันก็จะเป็นคืนที่อากาศเย็นสบาย แล้วคุณหมอจะได้นอนหลับฝันดีตลอดคืนไปครับ”

เสียงครืนครางของท้องฟ้ายังดังต่อเนื่อง เสียงเม็ดฝนกระแทบหลังคาเรือนก็ยังคงกึกก้อง แต่คล้ายกับว่าทุกสรรพเสียงอ้ออึ้งนั้นบรรเทาเบาบางลงไป คล้ายกับตัวเธอถูกรอบด้วยแก้วใสขนาดใหญ่ ในช่วงวินาที ณ ขณะที่สบตานายก้องปฐพี แต่พอเขาเอ่ยประโยคต่อมา ก็ทำให้คุณหมอสรว้งยิ้มในใจ

“ผมแค่ไม่อยากให้คุณหมอเป็นอะไรไป เพราะคุณหมอยังต้องใช้ปากอวบอิมของคุณหมอพาดฟันกับผมจนกว่าจะจบงานฟื้นฟู”

บทที่ 5

มุนไรต์ซาโดว์

พลังเสียงที่เกิดจากความเร็วสูงแหวกผ่านอากาศดังลั่นทั่วสนามแข่งมอเตอร์ไซค์ทางเรียบ นักบิดแต่ละคนล้วนคัดขุมความแรงของเครื่องยนต์ชั้นเยี่ยมมาประชันกันอย่างไม่มีการยอมนใคร การแข่งขันชิงเจ้าความเร็วจึงเป็นไปอย่างดุเดือด จนผู้ชมข้างสนามต่างลุ้นกันนั่งไม่ติดที่

กระทั่งโค้งสุดท้าย เหล่านักแข่งต่างก็เริ่มเร่งความเร็วไล่บี้กันไปให้ถึงเส้นชัยแบบหายใจรดต้นคอ แต่ผู้ที่มีทักษะลีลาการเข้าโค้งอันเหนือกว่าเท่านั้นที่สามารถพาล้อของตนแตะชัยชนะเป็นอันดับแรก

และเมื่อเสียงประกาศอย่างเป็นทางการบอกว่าใครเป็นเจ้าความเร็วในการแข่งขันครั้งนี้ กองเชียร์ต่างกระโดดตัวลอยแสดงความยินดีกับผู้ชนะที่ถนัดหมวกกันน็อกออก เผยให้เห็นโฉมหน้าเฉียวในแบบหนุ่มสายเลือดมังกร

“แม่หัวใจจะวายให้ได้เลยตถุณ เซ็ตแล้ว ไม่กล้ามาดูลูกแข่งแล้ว” ผู้เป็นมารดาเดินมาโอบกอดตัวเขาแน่นพร้อมกับเสียงบันแสนคุ้นเคย

“ผมบอกแม่แล้วนี่ครับว่าอย่ามาเลย” ตถุณคลายมือจากเอวของมารดาแล้วเดินไปกอดรัตเตชิน บิดาผู้เป็นต้นแบบดวงตาเหี่ยว มรดกทางพันธุกรรม

อันแสนภาคภูมิใจ “เห็นฝีมือผมหรือยังพ่อ”

“เออ เก่ง” คนเป็นพ่อเอ่ยด้วยใบหน้าล้อเลียน “วันนี้แถมทำได้ดีมาก”

“ถ้าพ่อไม่ยกกาสิโนให้ผมดูแลเต็มตัว ผมก็จะทำกิจการสนามแข่งรถนี้แหละ แล้วมาดูกันว่าใครจะทำรายได้มากกว่ากัน” ฝ่ายลูกชายท้าทาย

“ก่อนจะทำพ่อ ไปถามแม่แกก่อนมั๊ยว่า เขาอยากให้อ่านาคตพนายของควีนส์คอร์ปมานั่งบนอานรถแข่งหรือเปล่า”

ตฤณยัมให้บิดาอย่างรู้กัน แล้วขอตัวออกไปรับถ้วยรางวัลตามเสียงประกาศเรียก โดยมีเขาเป็นผู้อุปถัมภ์คนละลำดับที่หนึ่ง และแทนลำดับสองนั้นควรมีรางวัลของระพีพัฒน์มาขึ้นชูสองแขนฉลองชัยด้วยกัน

ทว่ามันกลับว่างเปล่าด้วยเหตุผลที่ฝากบอกทีมงานว่า ขอสละสิทธิ์ไม่ร่วมรับรางวัลเพราะมีธุระด่วนเข้าแทรก เป็นเหตุให้ตฤณกลั่นเสียงคำรามไว้ แล้วตีหน้ายิ้มแย้มในตอนที่กำลังหวั่นไหวรับถ้วยรางวัล แต่ในใจนั้นเดือดจัดยิ่งกว่าหม้อน้ำยามแห่งกรุงของรณยนต์

“กระดาศห่อหมากฝรั่ง?”

คิวเข้มของระพีพัฒน์ขมวดมุ่นเข้าหากันจนเกิดรอยย่นลึกที่หัวคิ้ว ดวงตาคมจับจ้องช่องใส่ของกลางที่เป็นพลาสติกใสเห็นสิ่งของด้านในแว่นหนึ่ง

“บนกระดาศมีรอยนิ้วมือของป้อมกับรอยนิ้วมือของนายอำพันปรากฏอยู่ และนอกจากกระดาศชิ้นนั้นแล้วก็มีบุหรี่หนึ่งซอง ไฟแช็กหนึ่งอัน กระเป๋าสตางค์เงินบัตรประชาชนกับบัตรนักเรียน” สารวัตรใหญ่สาธยายต่อ ขณะเดินวนโต๊ะมาหยุดด้านหลังชายหนุ่มที่กำลังเฝ้าแหนใช้สายตาค้างหลักฐานต่าง ๆ

“ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราจะเก็บกระดาศห่อหมากฝรั่งเปล่าไว้กับตัว”

คำรำพึงของระพีพัฒน์ตรงกับสิ่งที่สารวัตรคิด “ผลการพิสูจน์หลักฐานชี้ชัดว่าพบสารเสพติดชนิดหลอนประสาทเจือปนในเลือดของนายป้อมคนนั้น”

รูปถ่ายหน้าตรงของศพถูกวางลงตรงหน้า ถึงจะมองแล้วไม่โศกนัก แต่สมองของระพีพัฒน์สั่งให้เขาหยิบรูปถ่ายขึ้นมาสำรวจดู พลางฟังเสียงพุดของ

สารวัตรอัศวิน

“แต่จากการสอบปากคำเพลงพิน เด็กหนุ่มนั้นเถียงคอบเป็นเอ็นว่า นายปองไม่มีทางค้ายา ส่วนการตรวจปัสสาวะคู่อุกรณ์ที่รวมก่อเหตุวิวาททั้งหมด ในคืนนั้นออกมาเป็นบวก แต่เจ้าเพลงพินชาวสะอาด”

“แล้วมีอุปสรรคอะไรล่ะครับ”

“ยังหาตัวไม่พบ”

“พี่ปองตายไปหลายวันแล้ว แต่ยังไม่จับตัวไอ้รอกนั้นไม่ได้ ทำไมทำงาน กันช้าขนาดนี้!” เกิดเสียงกระซอกโหยหวนกลั่นผ่ากลางวงสนทนา

“ใครปล่อยให้เอ็งเข้ามา มันยังไม่ถึงเวลาเรียกตัว” อัศวินกดน้ำเสียงต่ำ ต่ำหนิเด็กหนุ่มผมยวประป่าที่ผลึกประตู่เข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต “แล้วอย่า ดูถูกการทำงานของเจ้าหน้าที่ เราไม่ได้มีคดีเดียวให้จัดการ”

“อ้อ...” เด็กหนุ่มแค้นหัวเราะ “กะอีแค่เด็กช่างกลโดนยิงตายกลางงาน แสดงรอก มันไม่ใช่คดีเด็ดคดีดังขนาดทำให้ตำแหน่งสารวัตรอัปเกรดได้อย่างนั้น ละสิ”

“สามหาวนัก!” สารวัตรเดือดดาลขึ้นทันที

“ถ้าฉันเป็นกะเนเพลงพิน...ฉันจะไม่พูดอะไรพล่อย ๆ แบบนั้นต่อหน้า สารวัตร แต่...” ระพีพัฒน์ที่เจียบฟังได้ลึกลับต้องรีบห้ามทัพ

เขาวางรูปถ่ายผู้ตายลงแล้วหันหน้ามายืน ใช้สองมือล้วงกระเป๋าของ เด็กหนุ่มวัยคะนองด้วยท่าทีนิ่งสงบ แล้วเอ่ยประโยคต่อให้จบว่า

“แต่จะพูดลับหลังแทน”

“อ้าว...ไฉ่...” สารวัตรใหญ่ถึงกับฉุนกึกก็คิดว่าจะช่วยพูด แต่ยังไม่ทัน คำกล่าวสั่งสอน มือของชายหนุ่มก็ยกขึ้นห้ามเสียงไว้

“แต่การตายของปองมันไม่ใช่แค่เรื่องนักเรียนช่างกลตีกันอย่างที่ข่าว ออกไป” ระพีพัฒน์อธิบายกู่หน้าให้สารวัตรใหญ่ “เพียงแค่เราต้องมั่นใจก่อนจะ ชัยบัตัวเข้าใกล้ตัวการสำคัญ”

“พี่ปองไม่มีทางค้ายา!” เพลงพินพูดเสียงกร้าว “ไม่มีทางที่พี่ปองจะหัน

ไปหาความชั่วอย่างทีฟ้อ ๆ ของพวกเราทำ!”

ระพีพัฒน์ไหวไหล่ ยื่นเอามือทั้งสองล้วงกระเป๋ “มีไฟย้อมมีควันฉันได้
เสพยาได้ก็ต้องคำได้เป็นธรรมดา และทางเจ้าหน้าที่ก็พิสูจน์แล้วว่า ในเลือดของ
ป้อมมีสารเสพติด”

“ผมไม่เชื่อ” คล้ายมีน้ำตาเอ่อล้นขอบตา แต่ประกายต่อต้านยังอัดแน่น
เต็มเปี่ยมในหน่วยตาที่ทอดมองไปยังรูปถ่ายใบหน้าเปราะคราบเลือดของรุ่นพี่
ที่จากไป

“ฉันก็ไม่เชื่อ แต่ต้องมีทั้งพยานและหลักฐานหนักแน่นพอที่จะยืนยัน
ความบริสุทธิ์ของป้อม”

“พี่เอื้อย... พี่เอื้อยจะเป็นพยานให้พี่ป้อม”

ในตอนที่สิ้นคำของเพลงพิน ระพีพัฒน์หันไปสบตาสื่อความหมายกับ
सारวัตรชวินอย่างตั้งใจ และรอยยิ้มที่มุมปากของसारวัตรใหญ่ก็คล้ายเป็นคำ
อนุญาตกลายเป็นคำ

“ถ้าอย่างนั้น พาฉันไปพบเอื้อย เราจะได้ช่วยกันยืนยันความบริสุทธิ์
ของป้อมไงละ” ชายหนุ่มจึงรุกต่อในแผนการที่อยู่ในใจของตน

ทั้งสองเดินทางออกจากกรมสืบสวนคดีพิเศษ มุ่งหน้าสู่ถนนสายบันเทิง
ยามราตรีที่ยังไม่ได้เวลาทำการของเหล่าผีเสื้อกลางคืน ภาพความร้างผู้คนจึงไม่
คุ้นตาสำหรับคนที่มักมาเยี่ยมถิ่นนี้อย่างระพีพัฒน์ แต่เป้าหมายวันนี้ไม่ใช่การมา
เที่ยวอย่างเคย เขาบังคับรถเลยไปจนถึงแหล่งที่อยู่อาศัยแออัดตามการนำทาง
ของเพลงพิน แล้วชะลอความเร็วเพื่อจอด เมื่อถึงหน้าทางเข้าห้องเช่าแออัด

“ผมจะเข้าไปบอกพี่เอื้อยเรื่องพี่เอาไว้” เพลงพินพูดพร้อมกับเปิดประตู
แต่เด็กหนุ่มกลับหยุดชะงักแล้วบิดประตูตามเดิม

“ทำไมหรือ” ระพีพัฒน์ถามอย่างสงสัย

“ไอ้สำริด” เพลงพินเอ่ยพลางพยักพยับบอกให้มองไปทางชายฉกรรจ์
ที่กำลังยืนพนวันบุรีริมถนน

“ใคร” ระพีพัฒน์ส่งคำถามพลางพินิจมองเจ้าของผมยาวสีดำสนิท

ประกายน้ำเงินที่ถูกลมพัดขึ้น แต่ใบหน้าคล้ำถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดสีดำ

“คนของคุณนายดารา” เพลงพิณพุดด้วยสีหน้าตึงเครียด “แล้วรถที่จอดหลบมุนันท์ก็รถของเสียเกียจ”

“ให้ฉันขับไปจอดที่อื่นไหม” เขาเสนอทางเลือก

“ไม่เป็นไร ผมจะรอให้เสียออกมาก่อน”

แล้วพวกเขาก็รอไม่นานนัก ร่างท้วมของชายสูงวัยเดินออกมาจากปากทางเข้าห้องเช่าด้วยท่าทางวางก้ำกักับคนในละแวกนั้น ในขณะที่คนของคุณนายดาราหลบเลี้ยวหายตัวไป

หลังจากเพลงพิณลงจากรถ ระพีพัฒน์ตัดสินใจตามลงไปด้วย ในเมื่อจะต้องทำงานร่วมกัน คงไม่ผิดที่จะเสนอหน้าไปให้เห็นก่อนเริ่มงาน แต่เสียงร้องให้ที่ดังแว่วมาหยุดเขาเอาไว้ที่มุมกำแพง แล้วลอบมองไปหาน้องน้ำตาของหญิงสาว โดยมีเพลงพิณกอดและร่วมประสานเสียงร้องให้ไปด้วย

คงไม่ใช่เวลาเหมาะแก่ที่จะมากล่อมคนกำลังมีสภาพจิตใจอ่อนไหว แล้วดวงตาโศกของเธอก็เรียกคะแนนสงสารจากเขาได้ดีเกินไปจนอาจทำให้พูดอะไรไม่ออก

ระพีพัฒน์จึงตัดสินใจย้อนกลับไปรอเพลงพิณที่รถ แล้วขังใจให้ถ้วนถี่ว่าหญิงสาวที่กำลังมีจิตใจอ่อนแอเหมาะจะทำงานเป็นนางนกต่อจิ้งหรือนอกเสียจากเธอจะเปลี่ยนความเศร้าเป็นพลังความแค้นให้มากพอที่จะกล้าเสี่ยงรับงาน

ความคิดนั้นส่งผลให้ระพีพัฒน์เข้ามาเป็นแขกของผับที่หญิงสาวทำงานในเย็นวันเดียวกัน สภาพภายในนั้นเต็มไปด้วยแสงสีเสียง บรรยากาศอัดแน่นไปด้วยความอึกทึกผิดแผกจากตัวอาคารที่เป็นตึกเก่า แต่ถูกนำมาปรับปรุงให้เป็นสถานที่ผ่อนคลายความตึงเครียดของเหล่าผีเสื้อกลางคืน

เขาเลือกนั่งที่เคาน์เตอร์บาร์ สั่งเมนูเครื่องดื่มหนึ่งแก้ว จากนั้นสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบตัว แม้จะเชี่ยวชาญแหล่งท่องเที่ยวยามราตรี แต่ก็ครั้งแรกที่มาเยือนมูนไนด์ชาโดว์

และดูเหมือนว่าเขาต้องเวียนว่ายมาที่นี้บ่อยครั้ง ความคิดนี้เกิดขึ้นในตอนที่มีเสียงเพลงเปิดตัวเหล่านักเต้นหน้าใสในชุดสายเดี่ยวและกระโปรงสั้นสั้นเร้าใจ แต่คนที่ดึงดูดสายตาเขาไว้ได้คือหญิงสาวที่เพิ่งผ่านการร้องไห้มาอย่างหนักหน่วงกลางเวที และเธอผู้นั้นกำลังเผยรอยยิ้มประกายสดใสไปรอบเป็นทานให้แก่กระต่ายน้อยใหญ่ราวกับไม่เคยสูญเสียสิ่งสำคัญของชีวิตไป

“พี่เพิ่งเคยมาหรือครับ” เสียงใครสักคนถามใกล้หู ชายหนุ่มจึงหันไป แล้วพบว่าผู้ตั้งคำถามคือบาร์เทนเดอร์ที่ซิงเครื่องดื่มมาให้เขา

“ครั้งแรก” ก็มีได้โกหกแต่อย่างไร

“มิน่าละ มองเอื่อยตาไม่กะพริบ” บาร์เทนเดอร์คนเดิมชวนคุย ส่งสายตาศักพยับไปทางนางระบำบนเวที ขณะเชิดดูแก้วแล้วโน้มหน้าเข้าใกล้เพื่อพูดเสียงเบา “แต่เพื่อความคิดไปเกี่ยวเชียวนา นั่นนะเด็กเสีย”

ถึงจะรู้อยู่แล้ว แต่ระพีพัฒนขอเล่นด้วยสักหน่อย จึงบั่นหน้าสงสัย

“เสียไหน”

บาร์เทนเดอร์ช่างคุยทำเสียงจิกจิกเหมือนว่าเขาไปอยู่ไหนมา

“ก็เสียเกี่ยวเง เจ้าของผับนี้นะ”

เขาร้องอ้อเบา ๆ “แล้วนอกจากเอื่อย มีใครเป็นเด็กเสียอีกไหม จะได้ระวังไว้”

บาร์เทนเดอร์กวาดตามองไปรอบผับ “มีแค่ยายเอื่อยนั่นแหละคนโปรดโปรดทั้งเสียทั้งคุณนายดารา”

ระพีพัฒนฟังคำซุบซิบเจ้านายด้วยใบหน้าเรียบเฉย ในหัวนั้นกำลังใคร่ครวญถึงคุณนายดาราที่ถูกเอื่อยถึงเป็นครั้งที่สองของวัน แต่ในขณะที่กวาดตาหันไปสำรวจรอบ ๆ นั้นก็ไปปะทะกับดวงตาของนายสำริดที่บังเอิญหันมาทางเขาพอดี

ระพีพัฒนจึงทำเป็นเรียกเด็กเชียร์เปียร์ที่กำลังเดินไปตามโต๊ะนั้นโต๊ะนี้เสนอขายสินค้าของเธอให้เข้ามาเพื่อกลบเกลื่อนท่าทางพิรุณ จากนั้นหันไปให้ความสนใจกับการแสดงบนเวทีที่จบลงในเวลาไม่กี่นาทีหลังจากนั้น

เมื่อนักเต้นสาวที่หมายตาเยื้องย่างลงจากเวทีแล้วแทรกตัวในหมู่คนเดินลับหายไปประตูด้านในสุดของผับ จึงลอบเดินตามว่างอรรชรที่ไปหย่อนตัวนั่งลงบนพื้นพียงหลังกับกำแพงตาข่ายเหล็ก เขาจะเข้าไปใช้โอกาสทาบตามหญิงสาวตามแผนของสารวัตร แต่ในจังหวะที่กำลังจะก้าวเข้าไปใกล้ๆ นั้น มีใครคนหนึ่งเดินตรงมา ก็ต้องรีบหลบฉากถอยกลับไปลอบมองข้างหลังเบียร์ตามเดิม

ผู้ที่เข้าไปหาหญิงสาวคือนายสำริด และดูเหมือนว่าการกระทำของเขาคลายกับการลวนลามสตรีเพศ แต่เธอไม่ยินยอม เอื่อยจึงยกมือฟาดลงใบหน้า แต่หยุดความหยาบช้าของนายสำริดไม่ได้ แถมยังเพิ่มโทษะให้เขาใช้มือบีบคั้นลำคอของเธอ ก่อนดันให้ตึ่งกับผนังตาข่ายเหล็ก

เพี้ยง!

เพราะอยากช่วยเธอ ระเบิดมันจึงดันลงเบียร์เก่าสุดแรงจนโค่นลงมา ส่งผลให้ขวดเบียร์แตกกระจายส่งเสียงดัง คนของผับหลายคนวิ่งออกมาดู ส่วนชายหนุ่มต้นเหตุรีบใช้ความมีดอำพรางตัว ลอบมองนายสำริดปล่อยหญิงสาวแล้วเดินเลี้ยวหลบไปอีกทาง

เมื่อร่างบอบบางได้รับอิสระ เธอก็ทรุดตัวลงนั่งพียงกำแพงตาข่าย แล้วก้มหน้าซุกกับหัวเข่า ซึ่งเป็นโอกาสเดียวที่เธอจะเข้าไปประชิดตัวได้ในวันนี้

“ฉันขอคุยกับเธอหน่อย ใช้เวลาไม่นาน”

เธอเงยหน้าขึ้นมองด้วยดวงตาขึ้นน้ำ เอื่อยเสียงเบา “ขอบคุณที่ช่วยฉัน”

“รู้ได้ยังไงว่าฉันช่วย” คิ้วเข้มเลิกขึ้น

“มิกลั่นเบียร์ติดที่รองเท้าของคุณ”

เขากระตุกยิ้มที่มุมปาก คิดในใจว่าอาจประเมินผู้หญิงคนนี้ผิดไป “ฟังฉันนะ...เอื่อย”

“คุณรู้จักชื่อฉัน?”

ดวงตาโศกฉายายแซ่โดวสีเทาหม่นบอกเขาว่าต้องการคำตอบสายลับจำเป็นจึงลอบถอยหนีใจ แล้วเขยิบตัวเข้าไปใกล้เพื่อให้เธอได้ยินชัดเจน “ฉันรู้จักมากกว่าชื่อของเธอ...ฉันรู้ว่าพ่อของเธอถูกจำคุกอยู่ด้วยข้อหาร่วมมือกระทำ

ผิดในคดีอุกฉกรรจ์กับนายพนา”

เลียวปากสีแดงสดเม้มเข้าหากันแน่น “พินบอกว่าจะมีคนมาคุยกับฉัน เรื่องเป็นพยานให้ป่อง หรือว่าคนคนนั้นจะเป็นคุณ คุณเป็นใคร ไม่ใช่ชนกแข่งรถ มือสมัครเล่นหรือไงกัน”

“ฉันทำงานให้สรวัดรัชวิน” เขาบอกเธอแค่นั้นเพื่อต้องการปกปิดเรื่องของตัวเอง “และต้องการความร่วมมือจากเธอเพื่อให้คดีของป่องสรุปเร็วขึ้น”

“คดีของป่องสรุปเร็วขึ้น?”

ดวงตาคมจ้องมองมาราวกับอยากรู้ความหมาย แต่เขายังไม่รีบร้อนบอกอะไรมากมายตอนนี้ “ถ้าอยากรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร ก็ร่วมมือกับเรา รีบตัดสินใจ เพลงพินหรือผู้เคราะห์ร้ายคนอื่นอาจกำลังถูกตามล่าจากคนคนเดียวกัน ที่สำคัญ...”

แต่ก่อนจะพูดคำต่อมา เขากวาดตามองรอบตัวพลางกระซิบใกล้ใบหู โคโยตี้สาว “ทางตำรวจพบลายนิ้วมือของพ่อเธอบนกระดาดที่เจอในศพป่อง”

ยังไม่มีเสียงตอบรับจากหญิงสาว นอกจากการจ้องตาเขานิ่งอย่างที่ชายหนุ่มไม่อาจคาดเดาความหมาย เธอหยัดตัวขึ้นยืน แล้วก้าวขาเดินรากับไม่ได้สนใจหรือได้ยินคำพูดของเขาก่อนหน้า

“เรามีเวลาไม่มากนัก” ชายหนุ่มจ้องร่างบอบบางให้หันหลังกลับมา เขาย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเข้ม “ถ้าไม่อยากรู้สูญเสียไปมากกว่านี้ เธอต้องร่วมมือกับตำรวจ”

ดวงตาสีหม่นมีประกายวูบไหว แต่เมื่อมีเสียงเพลงแว่วดังจากผับที่คงมีใครบางคนเปิดประตูออกมา เธอจึงหมุนตัวพาร่างบางสะอิดสะเอ้งเดินกลับเข้าไป เหลือเพียงแต่ชายหนุ่มที่ยังยืนมองอยู่ใต้ไฟสลัวของหลอดนีออน

บทที่ 6

อดีตบาป

“พวกมึงมันไม่ได้เรื่อง!”

น้ำเสียงโกรธเคืองของนายทรงชัยแผดถ่านออกจากห้องพักฟื้นของลูกชายคนรอง แม้โรงพยาบาลจะเป็นเขตห้ามใช้เสียง แต่ข้อห้ามพวกนั้นใช้ไม่ได้กับนักเลงใหญ่ที่ถือตนว่ามีสิทธิ์เหนือผู้อื่น

“เราตามหามันจนทั่วแล้วนะครั้นนาย ไม่รู้ว่ามันหายตัวไปได้อย่างไร ถามชาวบ้านตามรูปร่างหน้าตาที่คุณโทบอก ก็มีแต่คนตอบว่าไม่เคยเห็น” มีเพียงสมุนคนสนิทที่กล้าเอ่ยปากอธิบาย

นักเลงใหญ่ฟังแล้วหงุดหงิดใจนัก หันไปทางลูกชายที่กำลังถ่ายรูปตัวเองชูสองนิ้วให้โทรศัพท์ไม่พอ มันยังทำปากจู๋สลับกับทำแก้มปองจนคนเป็นพ่อชนลูกชนพอง ขาคัทที่ห้อยทั้งสองข้างไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงสังคมออนไลน์แม้แต่หน่อย

“ไอ้โท แกแน่ใจนะว่ารูปร่างหน้าตาที่แกบอกไม่ผิดแน่!”

“ไม่ผิดพ่อ” ทวีรัตน์ส่งเสียงจี้กักขัดใจยามตอบบิดา

“แกลองอธิบายหน้าตาของมันให้ฟังอีกทีสิ”

“ตัวสูง” เด็กหนุ่มขาหักรักการแพทย์พยายามทวนความทรงจำ

“สูงมากไหม”

“เอ๊ย ฉันสูงกว่าเยอะ” ทวีรัตน์พูดเสียงสูง

“เอ๊ย พวกมึงจดยายละเอียดยังอีกครึ่ง แล้วไปตระเวนดูทุกหมู่บ้าน”
ทรงชัยส่งลูกน้องทันควัน แล้วหันหน้ามาใช้สายตาคาดคะเนความสูงของไอ้หนุ่ม
ปริศนาจากตัวลูกชาย “สูงประมาณ...ร้อยห้าสิบ...ห้า”

“โคตรเตี้ย” ลูกน้องคนหนึ่งจดไปรำพึงไป

“แล้วหน้าตามันละ” ทรงชัยถามลูกชายต่อ

“เหลาเห่ย” ทวีรัตน์ตอบอย่างไม่สนใจ เพราะกำลังคิดว่ามีใครตอบสนอง
ต่อรูปถ่ายที่ตัวเองเพิ่งปล่อยสู่โลกออนไลน์บ้าง

“เหลาเห่ย” มือที่จับปากกาจดตามยุกยิก แต่แล้วก็หยุดชะงัก “เอ๊ะ แต่
ผมได้ยินคนที่เห็นเหตุการณ์เขาพูดกันว่า เจ้านั่นมันตัวสูงเหมือนฝรั่ง แล้วก็หล่อ
อย่างกับพระเอกหนึ่ง”

“หล่อหล่ออะไรกัน สู้ฉันไม่ได้สักนิด” ทวีรัตน์ฉุนได้

“ถ้าฉันแสบบอกมาว่า ตา หู จมูก ปาก สี่ผิวมันเป็นยังไง” นายทรงชัยเริ่ม
แสดงความหงุดหงิดทางน้ำเสียง

“โอ้ บอกไม่ถูกหรอกพ่อ ถ้าฉันมีเวลาจ้องมันขนาดนั้น คงโดนต่อयर่วง
ไปแล้ว”

“แกก็นอนร่วงเป็นใบไม้แห้งอยู่นี่ไง!”

ผู้เป็นบิดายกมือปาดหน้าผากจนถึงปลายคางด้วยความเดือดดาล
ที่แห่งนี้เป็นที่ดินของเขา แต่ไอ้หนุ่มต่างถิ่นมันเหยียบเข้ามาแล้วทำให้ศักดิ์ศรี
เจ้าถิ่นอย่างเขาโดนลบหลู่ ด้วยข่าวของทวีรัตน์สู่แพร่บาดอย่างกับลูกหมา
สู้กับสิงห์

“พวกมึงจงไปตระเวนตามหมู่บ้านแล้วหาคนแปลกถิ่น ไม่ว่ามันจะ
สูงต่ำดำขาว ก็ต้องหามันให้เจอ!”

“จะทำอะไรกันก็อย่าให้เดือดร้อนถึงฉันนะพ่อ” เอกรัตน์ที่เพิ่งเข้ามาทัน

ฟังเรื่องราวเอื่อยเตื่อน มองทุกคนในห้องนี้ด้วยสายตาไม่พอใจ ไล่ตั้งแต่ลูกสมุนของบิดาเป็นรายคน จนมาถึงน้องชายคนรอง

“ครั้งนี้ฉันตั้งใจมากกว่าครั้งไหน อย่าทำอะไรให้ฉันเดือดร้อนด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง” แล้วตอกย้ำด้วยน้ำเสียงซึ่งขึง

“ฉันก็เห็นพี่ตั้งใจทุกครั้ง แต่ครั้งที่แล้วเป็นพี่เองไม่ใช่หรือที่ประกาศถอนตัว” ทวีรัตน์สะบัดตามอง แต่พอเจอดวงตาที่แข็งกร้าวกว่าจึงหลุบตาลงต่ำ ขบกรามแน่น

“ฉันจะทำอะไรมันไม่เกี่ยวกับแก แล้วที่ฉันประกาศถอนตัวเองจากผู้สมัครทั้งที่คะแนนนิยมนำมาตลอด ก็ไม่ได้เป็นสาเหตุทำให้แกนوناเป่แบบนี้”

คนที่ถูกค่อนข้างอดเกิดความอึดอัดคับข้องในอก ยิ่งถูกมองด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยการดูแคลนย่ำยีของเอกรัตน์ ก็ยิ่งผูกใจเจ็บอยากให้ผู้พิพความผิดหวังช้าแล้วช้าเล่าตลอดไป

“แล้วแกมั่นใจแค่ไหนว่าครั้งนี้จะชนะเลือกตั้ง” ผู้เป็นพ่อเอ่ยปาก

“ตอนนั้นคู่แข่งที่พอจะสู้ก็มีท่านนายกฯ คนเก่า แต่ถ้าใหม่แก้วยอมช่วยเป็นแรงเสียง พุดสนับสนุนฉัน พวกชาวบ้านก็คงจะให้ความไว้วางใจฉันมากขึ้น”

“ถ้าหมอคิดจะช่วยแก เขาก็คงช่วยแกตั้งแต่สมัยที่แล้ว”

คำพูดของนายทรงชัยจี๋ใจดำชายหนุ่มได้ตรงจุดและรุนแรง บิดาของเขาไม่ได้กล่าวตามความรู้สึก แต่เป็นเรื่องจริงที่ทำให้เอกรัตน์ผิดหวังมากที่สุด ในความสัมพันธ์ระหว่างเขากับใหม่แก้ว

ทั้งที่เธอรู้ว่านโยบายที่เขาใช้หาเสียงทุกหัวข้อนั้นเป็นสิ่งที่เธอใฝ่ฝันอยากให้เกิดขึ้นในแดนดินถิ่นนี้ทั้งสิ้น ฉะนั้น การที่เธอปฏิเสธให้ความช่วยเหลือจึงทำให้เอกรัตน์คิดได้อย่างเดียวว่า เป็นเพราะเธอไม่ให้ภัยความผิดที่เขาทำไว้ในอดีต

เสียงถอนหายใจและแววตากังวลที่ฉายชัดของเอกรัตน์นั้นทำให้นายทรงชัยนึกยั้งเวยะในใจ แม้อยากตัดความหวังของลูกชายเรื่องคนรัก แต่ก็

ไม่อยากให้เอกรัตน์พ่ายแพ้การเลือกตั้ง

นายทรงชัยกระตุกยิ้มที่มุมปาก ก้าวขาเข้าไปใกล้บุตรชายคนโต พลง
เอ่ยคำพูดเสียงทุ้มต่ำ แต่หนักแน่นและเปี่ยมไปด้วยความหมายแฝงในคำพูด
ทุกคำ

“แกจะรักอุดมการณ์ก็รักไป แต่อย่าปฏิเสธว่าการทำให้อุดมการณ์
เป็นจริง มันก็ต้องตัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคไปบ้าง”

ถึงแม้ทางเลือกของเอกรัตน์จะแตกต่างไปจากผู้เป็นพ่อ แต่ก็หนี
ความจริงที่อยู่ใใจไม่ได้ว่าเขาเป็นปฤชนที่มีรัก โลก โกรธ หลง ปะปนอยู่ในจิตใจ
หาใช่ผู้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงไม่

“ถ้าให้ฉันช่วยແแต่แรก ปานนี้แกก็ได้นั่งเก้าอี้ตัวนั้นแล้ว ยังมีเวลาอีก
หลายวันกว่าจะถึงวันลงคะแนนเสียง ขึ้นอยู่กับแะนะเอกรัตน์ มีคนที่พร้อม
สนับสนุนแะอยู่ทุกทาง”

“ฉันจะฟังไว้” ชายหนุ่มตอบสั้น ๆ แล้วหมุนตัวเพื่อเดินออกจากห้อง ก่อน
ที่เกราะแข็งของเขาจะสีกกร่อนไปมากกว่านี้

“คนที่แะต้องฟังไม่ใช่ฉัน แต่เป็นเจ้าของเงินที่ใช้หาเสียงของแะต่างหาก”

เอกรัตน์ถึงกับหยุดขาชะงักในตอนที่ได้ยินถึงประตุ หันตัวกลับไปหาผู้เป็น
บิดาที่กำลังเดินเข้ามา เอ่ยกับเขาด้วยเสียงเคร่งขรึม

“ที่ดินผืนที่แะอยากได้ไปปรนเปรอความฝันของหมอใหม่แะแล้ว เขาก็
ติดต่อเจ้าของที่ซื้อไว้ให้แล้ว แะควรจะหาเวลาไปกราบขอบคุณเขาอย่าง
ที่พวกคนดีอะไรแบบนี้ทำกัน”

“ถ้าเป็นเงินที่ได้จากเรื่องสกปรกแล้วเขาต้องการฟอกเงินละก็ ฉันบอก
พ่อไปแล้วไม่ใช่หรือว่าฉันไม่รับ” แม้จะพอรู้บ้างว่าพ่อกับคนที่ถูกเอ่ยถึงทำ
ธุรกิจอะไรต่อกัน แต่ในความเป็นจริงนั้น เอกรัตน์ก็ใคร่อยากรู้เหตุผลแท้จริงของ
ผู้สนับสนุนเงินในการหาเสียงที่ยังไม่เคยเห็นหน้า

“แะวางใจเถอะเอกรัตน์ เงินที่ใช้สนับสนุนการหาเสียงได้มาจากกิจการ
ผับในเมืองกรุงที่เขาเป็นเจ้าของ แต่ถ้าแะอยากได้ความมั่นใจ ก็รอถามจากปาก

เขาเอง เขาจะเดินทางมาพบแกในไม่ช้า”

ต่อให้อยากปฏิเสธการพบเจอ ก็คงทำได้ยากลำบาก เพราะเงินเหล่านั้น ถูกบิดาใช้จ่ายไปมากเพื่อส่งให้เขาได้สำเร็จดังหวัง

“จำที่ฉันเคยสอนแกได้ไหมเอกรัตน์” ผู้เป็นบิดามองเขาด้วยดวงตากว้างไกล “ถ้าอยากได้สิ่งที่ฝันไว้ ๗ แกต้องใช้ชีวิตแบบเล่นเกมบันไดงู ไม่ใช่เกมเศรษฐีที่เอาแต่เดินวนเป็นวงกลม”

เอกรัตน์ไม่ได้ตอบโต้คำพูดของบิดา เขาหันหลังเดินจากมาด้วยความรู้สึกหมองหม่น ความตั้งใจของวันนี้คือหลังจากไปเยี่ยมอาการน้องชายที่ยังอึกเขมอยากทวงคืนความแค้น แล้วจะไปขอปรึกษาคุณหมอใหญ่เรื่องการสร้างแปลงเพาะพันธุ์สมุนไพร

แต่ในความรู้สึกตอนนั้นก็กลับอยากพาตัวเองหนีไปให้พ้นจากคำพูดที่เริ่มเข้ามาเกาะกินจิตใจมากขึ้นทุกวัน จนความมุ่งมั่นเอาชนะด้วยคุณงามความดีลดทอดลงต่ำ นายก อบจ. ท่านเดิมก็ยังคงเป็นที่เคารพและศรัทธาของชาวบ้าน ต่อให้เขาลงแข่งในทุกสมัย ก็ไม่อาจได้นั่งเก้าอี้ตัวนั้น ที่เจ็บปวดใจที่สุดคือไหมแก้วไม่ได้คาดหวังกับความพยายามในครั้งนี้

เธอเอาแต่พร่ำบอกเขาว่า ต่อให้มีอำนาจบารมีมากมายแค่ไหน ก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการทำงานเพื่อประชาชน คิดถึงคำพูดของเธอแล้วก็รู้สึกเฟื่อนในจิตใจ เพราะเขาเชื่อว่าถ้าได้อำนาจมาแล้วงานที่หวังไว้จะดำเนินไปเร็วยิ่งกว่าก้าวกระโดด แต่ถ้าไม่มีอำนาจบารมี ทุกอย่างที่ทำมันก็ไม่ต่างจากงานเข็นครกขึ้นภูเขาแสนลาดชัน

‘คุณทำได้ ฉันเชื่อว่า你能ทำได้’

แต่เคยมีใครคนหนึ่งทำให้เขารู้สึกว่าเจ้าครกหินนั้นเบาราวกับปุยขน และคำพูดของเธอผู้หนึ่งยังคงฝังแน่นในส่วนลึกของความทรงจำเสมอมา

‘คุณเอกจะต้องทำโครงการเพาะพันธุ์สมุนไพรสำเร็จแน่นอน แชเชอแบบนั้นเพราะคุณเอกเป็นคนมุ่งมั่น’

เขายังจำใบหน้าจริงจังกับดวงตาคู่งามราวตากวางเปล่งประกายยาม

เธอเอ่ยประโยคนั้นออกมาได้ดีไม่ลบเลื่อน

‘ແ່ມຸ່ງມັນอย่างเดียวไม่ได้หรอกนะดวงแข ถ้าไม่มีเงินและอำนาจพอจะ
ขับเคลื่อนอุดมการณ์ ลำพังแค่ตำแหน่งนักพัฒนามันไม่ทำให้ฉันไปถึงฝัน ขนาด
จะซื้อที่ดินแปลงเท่าเล่าเปิดเพื่อทดลองเองยังทำไม่ได้’

หากอยู่ต่อหน้าไหมแก้ว เขาคงไม่พูดอะไรที่ทำให้ไหมแก้วมองเขาว่า
เป็นไอ้ขี้แพ้

‘เขามีที่ดินแปลงหนึ่งใกล้กับทางเข้าน้ำตก เป็นสมบัติของพ่อหลัง
แต่งงานกับแม่ แต่พ่อตายไปนานแล้วตั้งแต่แย่งจำความไม่ได้ แม่บอกว่าจะไป
ทำเรื่องเอาที่ดินผืนนั้นมาเป็นของแขจากเมียใหม่พ่อ’

เรียบปากอ้อมสีชมพูระเรื่อที่ตั้งใจอธิบายนั้นขยับขึ้นลงราวกับปีกผีเสื้อ ที่
ทำให้เขาเผลอมองจนแทบไม่ได้จับใจความสำคัญ จนเธอเอ่ยประโยคต่อมา

‘ถ้าแม่ทำได้ ที่ดินผืนนั้นจะเป็นของแข แล้วแขจะยกให้คุณเอกรัตน’

แต่เขากลับหัวเราะขบขัน แล้วเห็นว่าเป็นเรื่องตลกเสียเต็มประดา ‘เธอ
จะให้ฉันเป็นหนี้บุญคุณผู้ช่วยพยาบาลอย่างเธอหรือ แล้วเธอจะทวงบุญคุณฉัน
ด้วยอะไรละดวงแข’

แก้มสาวเนียนสวยของเธอแดงปลั่งเหมือนลูกไม้สุกงอม เรียบปากอ้อม
น่านองขบเม้มเข้าหากัน ดวงตาสีนิลเป็นประกายงดงามมีแวววับไหว

‘ถ้า...ไม่เป็นการฝืนใจคุณเอก...’ เธอหลุบตาไม่สบมอง ‘คุณเอกจะเป็น
เพื่อนไปเที่ยวน้ำตกกับแขได้ไหม’

‘เธอก็รู้ว่าตอนนี้นายพนาheimเกริมหนัก มีชาวบ้านเคยเห็นว่าพวกมัน
ใช้เส้นทางน้ำตกเป็นทางผ่านเวลาลงจากเขา’

‘พวกมันจะเดินทางในคืนเดือนมืดเท่านั้น เอ่อ...ที่เขารู้ก็เพราะว่า...แข
เคยเห็น’ ดวงตาสวยเงยขึ้น บอกเขาด้วยเสียงมั่นใจ ‘แต่แขจะชวนคุณไปเฉพาะ
คืนเดือนเพ็ญ เราไม่มีทางเจอพวกมันแน่’

‘แล้วเธอออกจากหมู่บ้านไปทำอะไรในป่ากลางค่ำกลางคืน’ จำได้ว่า
เขาขุ่นใจมากทีเดียว นึกเป็นห่วงราวกับเธอเป็นน้องสาวแท้ ๆ

‘คือเขา...ออกมาไล่หมาป่าที่มากิน เอ่อ...ผักที่เขปลูกไว้’

คล้ายกับว่าเธอไม่ต้องการบอกละเอียดที่อยู่ในใจ แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับการยอมตกลงเงื่อนไขของหญิงสาวสวยสะคราญที่ใคร ๆ ต่อใครขนานนามว่าหนึ่งในตองอุ

แต่แล้วความพันธุ์ก็ล้าลึกเกินหยั่ง จากเพื่อนเที่ยวเริ่มกลายเป็นเพื่อนที่รู้ใจ ยิ่งใกล้ชิดก็ยิ่งสร้างแรงบันดาลใจที่มีต่อกันลึกซึ้งเกินกว่าจะหักห้ามใจได้

เอกรัตน์ยอมรับว่าเขาไม่อาจลบความทรงจำที่มีต่อหญิงสาวผู้นั้น และคงมีเธอเพียงคนเดียวที่ทำให้เขารู้สึกเป็นผู้มีอำนาจเหนือใคร เธอทำให้รู้สึกว่าเขาเป็นอะไรก็ได้ที่อยากเป็น เธอทำให้เขารู้สึกว่าต่อให้ฟ้าชั้นแคไหน เขาก็สามารถไต่มันขึ้นไปจนถึงจุดสุดยอด

แม้จะไม่มีอะไรถูกต้องเลยตามครรลองคลองธรรม แต่เขาก็อยากเก็บความทรงจำนั้นไว้ แล้วขอเวียนว่ายมาเติมพลังยามที่จิตใจอ่อนแอ

ชายหนุ่มจึงมาหยุดยืนตรงหน้าม่านละอองน้ำสีรุ้งที่เคยเป็นปราการปกป้องให้เขาหลงวนอยู่ในมิติแห่งฝัน ต่อให้สายธารจะเย็นเยือกแค่ไหน แต่ไอรุ่นแห่งการสอดประสาน เสียงครวญครางดังเพลงของอัปสรสวรรค์ และเสียงเต้นของหัวใจแผ่วบนเนินเนื้อนุ่มที่ส่งความซาบซ่านร้อนรุ่มให้ทุกอณูความรู้สึกที่ยังตราตรึงจวบจนวินาทีนี้

แต่คล้ายมีดาวมฤตยูโคจรเข้าทับบดบังดวงจันทร์ให้อับแสง เมื่อนายพนาอย่างกรายเข้ามาพัวพันกับหญิงสาว และการกล่าวโทษในสิ่งที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์นั้นก็โหดร้ายไม่ต่างกับความโหดชั่วของโจรป่า นายพนาอาจคร่าชีวิตคนบริสุทธิ์ แต่สิ่งที่เขาทำก็เปรียบได้กับตัดหัวใจของเธอแล้วโยนทิ้งให้เน่าเฟะส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งคลุ้ง

‘อีดวงแหม่นลอบคบกับไอ้โจรชั่ว!’

‘อีไม่รักดี รีไปสมสู่กับโจรป่า!’

ข่าวลือที่โจษจันไปทั่วสร้างความอับอายให้หมู่บ้านกะเหรี่ยงแข็งดูและนางลาโพ มารดาของเธอทนแบกทุกข์ไว้ทุกครั้งที่เคยตัวออกนอกเรือนไม่ไหว จน

ต้องดันดันมาพบบิดาของเขาเพื่อทวงความยุติธรรมให้บุตรสาว ขอให้จัดงานแต่งตามประเพณีเพื่อป่าวร้องว่าบุตรสาวของตนถูกไอ้หนุ่มคนไหนดอมดมจนตั้งครรรภ์

ดวงแขแอบสมสู่กับนายพนาจริงหรือไม่ เขาไม่ได้ถามจากปากเธอด้วยซ้ำ แต่พอฟังคำพูดของบิดา ก็ให้หุ้อื้อตาลาย แสบร้อนในอกเหมือนมีไฟเผา ยอมรับว่าโกรธจัดมาก แต่ก็ถึงเวลาตัดความสัมพันธ์กับเธอให้ได้ก่อนเข้าพิธีวิวาห์กับใหม่แก้ว หญิงสาวที่เป็นคนรักตัวจริง

‘คุณเอกต้องไม่ยอมแพ้’

ในการพบกันครั้งสุดท้าย เธอยังส่งถ่ายกำลังใจให้เขา แต่สิ่งที่เขาทำคือมองเธอหันหลังเดินจากไป มองเธอหันหลังให้แสงจันทร์ที่ขับสะท้อนความสว่างกระทบละอองน้ำสร้างม่านสีรุ้ง

หรือสิ่งที่เธอหันหลังนั้น...แท้จริงแล้วคือเขา ผู้ชายที่ซี้ซั้วคาดเกินกว่าการเปล่งคำถามถึงหัวใจดวงน้อยที่เต้นแผ่วเบาในครรภ์ของเธอ ว่าเกิดจากเชื้อไขของใครกันแน่

“ดวงแข...บอกฉันหน่อยสิว่า ความสำเร็จของฉันมันจะเป็นจริง”

เขารำพึงพลางแหงนมองจันทร์เสี้ยวสีขาวบนท้องฟ้า ยกแขนแล้วกางมือออก จับจ้องมองจันทร์เสี้ยวที่ลอดผ่านช่องว่างของเรียวนี้ว

“บอกฉันหน่อยสิว่าฉันยอมแพ้ไม่ได้”

แล้วกำมือแน่นเสมือนกลืนกินจันทร์เสี้ยวไว้ด้วยกำมือ

บทที่ 7

ศพที่สอง

คดีของนักเรียนช่างกลถูกยิงเสียชีวิตกลางงานแสดงซูเปอร์โบว์ ยังไม่มีความคืบหน้า จากหลักฐานที่เป็นกระดาดห่อหมากฝรั่งก็ไม่มีใครนำไปสู่ ฎญแจสำคัญ

อีกทั้งการเฝ้าจับตาความปลอดภัยของเพลงพินก็ยังไม่พบเห็นสิ่งใด ผิดปกติ จนสารวัตรอัศวินเกือบทะเลใจไปที่ประเด็นวิวาทของนักเรียนนักเลง มากกว่าการฆาตกรรมในวงการค้ายา แต่เมื่อระพีพัฒน์ท้วงติงถึงลูกปืนนัดที่สอง สารวัตรก็ต้องเฝ้ารอความหวังของการสืบหาข้อมูลต่อไป

แล้วความหวังในตอนนี้นะหรือ...

ระพีพัฒน์ถอนหายใจหนัก ฟุบหน้าลงกับหนังสือกฎหมายการค้า ระหว่างประเทศเล่มหนาที่กำลังอ่านเตรียมสอบในห้องพักพนักงานควีนส์คอร์ท แต่พอได้ยินเสียงโทรทัศน์กำลังออกอากาศรายการข่าวสดช่วงเที่ยงวัน พูดัง ประเด็นข้อหาของชลธารคอนสตรัคชั่น ก็รีบเงยหน้าขึ้นมอง เห็นรองประธาน หนุ่มแห่งควีนส์คอร์ทกำลังถูกกองทัพนักล่าข่าวยื่นไมค์เพื่อขอสัมภาษณ์ในทีวี

“มีข่าวลือว่าบริษัทชลธารมีการรับสินบนประเทศเพื่อนบ้านในโครงการ

สร้างกาลสิน ไม่ทราบว่าจะกระเทือนการถือหุ้นของควีนส์คอร์ปหรือไม่คะ”
นักข่าวสาวผู้หนึ่งเอ่ยคำถามฉะฉาน

“ไม่กระเทือนสักนิดเดียวครับ” ส่วนรองประธานหนุ่มกระซิบแว่นตากันแดดก่อนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ขณะเดินเข้าสู่ตัวอาคารสำนักงาน

“แล้วข่าวที่ควีนส์คอร์ปเองก็มีส่วนเกี่ยวกับการสร้างกาลสินในประเทศเพื่อนบ้าน เป็นเรื่องจริงใช่ไหมคะ”

“ควีนส์คอร์ปสนใจร่วมทุนในธุรกิจกาลสินจริง แต่ทุกอย่างจะเป็นไปได้หรือไม่ ก็ต้องรอให้กฎหมายของประเทศเพื่อนบ้านผ่านมติเป็นเอกฉันท์”

“แล้วเรื่องสินบนล่ะครับ” เสียงนักข่าวหนุ่มผู้หนึ่งดังแทรกเข้ามา
“ควีนส์คอร์ปพูดได้เต็มปากหรือไม่ว่าไม่รู้ไม่เห็น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับการฮั้วสัมปทานก่อสร้างกาลสินของชลธารคอนสตรัคชัน”

“ผมขอไม่ตอบ แต่ถ้าพวกคุณต้องการรู้ความจริง ก็คงต้องรอให้ชลธารพร้อมแถลงข่าว” จากนั้นก็เดินลัดเข้าไปยังสำนักงานใหญ่บริษัทเงินทุน โดยเหล่านักข่าวถูกกันไว้ด้วยคนชุดดำมากมายที่ตั้งการ์ดเป็นกำแพงปกป้องรองประธานหนุ่มจากการถูกรบกวน

ระพีพัฒน์ได้แต่ส่ายหน้าระอาใจกับข่าวที่ประโคนไปก่อนคนต้นเรื่องจะได้บอกความจริง นึกเข้าใจชีวิตของคนที่ถูกกลายเป็นจำเลยสังคม แต่ป่านนี้หนุ่มรุ่นพี่ที่ทุกคนรอฟังคำพูดจากปากคงกำลังสงบจิตใจอยู่ในแดนดินถิ่นเขาห่างไกลความวุ่นวาย

“นี่อยากหนีไปอยู่ป่ากับเจ้าก้องทีเดียว” เสียงของผู้ถูกสัมภาษณ์ในทีวีดังขึ้นในห้องพักผ่อนงาน ร่างสูงสง่าในชุดสูทก้าวขาเดินไปปรับม่านให้แสงลอดผ่านน้อยที่สุด จากนั้นกลับมาลากเก้าอี้ไปนั่ง พร้อมกับถอดแว่นกันแดดออกเผยดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่มุมที่ได้รับบริจาค

“พี่ก้องไม่มีทางแถลงข่าวอย่างพี่บอก ผู้ชายคนนี้มีมั่นใจในตัวเองมากพอที่จะให้คนอื่นเชื่อจากตัวตนของเขา” เพราะรู้จักชายหนุ่มรุ่นพี่คนนี้ดี ระพีพัฒน์จึงสามารถตอบแทนได้แม้เจ้าตัวจะไม่อยู่

“ก็รู้อยู่...” ปราณนารายณ์รำพึงแล้วหันมาสบตา “กูไปเจอธิดาที่ชลธาร มา เธอบอกว่าเพลงพินมาขอพบก็ดีใจใหญ่ เลยอยากให้งูได้เจอด้วย”

“เพลงพินมาตอบรับทุนการศึกษาหรือครับ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “ปฏิเสธไม่มีเยื่อใยเลยละ แต่ก็ให้เหตุผลว่าเขาต่างหากที่ต้องก้มหัวขอโทษแทนนายกำธรที่ลักพาตัวธิดาไปตามคำสั่งนายพนา ถึงธิดาจะบอกว่าไม่คิดโทษโกรธแค้นอะไร เจ้าเด็กนั้นก็ส่ายหน้าทำเฉย”

“แล้วพี่ทำยังไง”

“ก็ให้เขากลับไปคิดใหม่ อย่าเพิ่งปฏิเสธโอกาส” ปราณนารายณ์ยกแขนทั้งสองหนุนคีรษะแล้วหลับตา “แต่เศร้ามาก ใบหน้าของเด็กคนนั้นเศร้าเหลือเกิน”

“คงยังเสียใจที่พี่ขายจากไปกระมังครับ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้น เห็นเขาพูดว่าจะดริบปเรียนแล้วไปอยู่กับแม่ที่ทองผาภูมิสักพัก”

“ที่ทองผาภูมิ?”

ระพีพัฒน์ทวนคำพูดซ้ำอีกครั้ง แล้วจู่ ๆ ก็แดงผิจากเก่าอื้อ เก็บข้าวเก็บของใส่กระเป่าเป้ วิ่งออกจากห้องพักพนักงานไปโดยไม่ล้าลาเจ้านายหนุ่มผู้จ้างงาน และพอขึ้นรถของตนได้ก็ต่อสายหาสารวัตรใหญ่ทันที

“ผมว่าสารวัตรลืมนะอะไรที่สำคัญมากไปอย่างหนึ่ง” พอปลายทางรับสายก็ไม่รอช้าที่จะบอกเล่าความคิด “เพลงพิน เอื้อย แล้วก็ป่องเป็นคนบ้านเดียวกันทั้งหมด ฉะนั้นถ้าเราต้องการชุดรากถอนโคนสมุนแก่นายพนา เราก็ต้องกลับไปสืบที่รากเหง้าของพวกเขา”

“แกคิดว่าพวกคนในหมู่บ้านนั้นจะยอมให้เราเข้าไปสืบหรือไง ถ้าแกยังไม่รู้ ฉันจะบอกให้ว่า สมุนที่จับได้เป็นคนของหมู่บ้านนั้นเกือบทั้งหมด” ปลายทางส่งประโยคไม่เห็นด้วยยกกลับมา

“สารวัตรเคยบอกไม่ใช่หรือว่า อยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าถ้าเสือ ผมจะเดินทางไปทองผาภูมิกับเพลงพิน ถ้าได้อะไรจะส่งข่าวมาให้” พูดจบก็วางสาย

แล้วเหยียบคันเร่งออกวิ่งไปให้ทันก่อนที่จะคลาดกับเพลงพินหลังเลิกเรียน

พอถึงสถานที่เป้าหมาย เขาจอดรถเทียบริมทาง แล้วลงเดินสวนทางกับกลุ่มนักเรียนสายอาชีพที่ทยอยออกจากสถาบัน กวาดตามองหาเด็กหนุ่มร่างสูงโปร่งผมยาวประป่า จนเห็นเพลงพินกำลังก้าวขาขึ้นรถเมลล์ไป

“พิน!”

แต่เสียงเรียกของเขาไม่อาจห้ามล้อที่เริ่มหมุนออกจากป้ายรถเมลล์ ชายหนุ่มจึงรีบกระโจนตัวขึ้นไปบนรถประจำทาง แล้วแทรกตัวเบียดผู้คนจนเห็นแผ่นหลังของเด็กหนุ่มยื่นโหนราวห่างออกไปเพียงสามช่วงตัว

ในจังหวะที่กำลังจะถึงตัวเพลงพิน เกิดความผิดสังเกตจากใครคนหนึ่ง ที่คล้ายว่าพยายามเดินเข้าไปประกบหลังเด็กหนุ่ม สังหารณ์บางอย่างสั่งให้ระพีพัฒน์จับตามองมือของบุคคลต้องสงสัยที่สอดเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ก่อนชักมือออกมาพร้อมกับปิ่นพุกขนาดเล็กจิ๋ว

ระพีพัฒน์จึงรีบถลาเข้าไปคว้าหมับข้อมือของชายผู้นั้นทันควันก่อนที่มันจะเหินวไถลันกระสุนใส่หลังเด็กหนุ่ม แต่เหตุเหนือความคาดหมายตามมาคือยังมีอาวุธคมปลานในมืออีกข้างของมันผู้นั้น เขาจึงกลายเป็นผู้เสียเปรียบ จำต้องใช้มือเปล่าจับคมมีดที่กำลังจ้วงแทงเข้ามา

“พิน หนีออกจากรถ!”

แม้จะเจ็บปวดเพราะคมมีดบาดลึกฝ่ามือ แต่สติยังดีพอที่จะส่งเสียงบอกเตือนการสังหารตัวจริง แต่ก็กลายเป็นการประกาศให้ผู้อื่นรู้ไปด้วยว่าเกิดเหตุร้ายขึ้นบนรถโดยสารคันนี้ ความวุ่นวายจึงเกิดตามมาอย่างห้ามไม่ได้ หลายคนหนีลงจากรถทั้งที่ยังจอดไม่สนิท หลายคนก้มตัวหาที่หลบซ่อนป้องกันตัวเองจากลูกหลงระหว่างเขากับคนร้ายที่กำลังยื้อยุดชูดกระชากกระบอกปืน ส่วนเพลงพินยังยืนตะลึงงันทำอะไรไม่ถูก

การต่อสู้กับชายดวงตาสีโหล ร่างกายผ่ายผอม แต่กลับมีแรงเหลือเชื่อ ลำบากตรงที่ระพีพัฒน์ไม่อาจใช้มือทั้งสองได้เต็มที่ จนฝ่ายคนร้ายกระชากมีดกลับ สร้างความหวดร้าให้ชายหนุ่มยามปลายคมกริบบาดรูตตามฝ่ามือ แต่ต้อง

ผีนอกแรงสุดกำลังดันข้อมือข้างที่มีปืนชี้ขึ้นหลังคา

ปัง!

วินาทีที่เสียงปืนลั่นส่งเม็ดกระสุนผ่านทะลุเหล็กแผ่นบางขึ้นฟ้า เป็นวินาทีเดียวกับการกำหนดชะตาชีวิตของชายหนุ่ม ลมหายใจของระพีพัฒน์ขาดช่วงโดยพลันในตอนที่ยืนกำลังสวนมีดกลับมาหมายปักเข้าตรงช่องท้อง

ทว่ายมทูตคงยังไม่ต้องการดวงวิญญาณของเขา จึงกระตุกสติของเพลงพินให้วิ่งเข้ามายกเท้าถีบเข้าชายโครงของคนร้ายทันท่วงที จากนั้นตามไปเตะปืนให้กระเด็นเข้าใต้เก้าอี้ แต่คนร้ายไม่สนใจใช้อาวุธอีกต่อไป มันตัดสินใจวิ่งลงจากรถแล้วหนีหายลับไปกับความซุลมุนของฝูงชน

“รีบไปโรงพยาบาลก่อนเถอะพี่!” เพลงพินปล่อยมือสังหารหนีไป ไม่คิดอยากติดตาม เพราะชายหนุ่มที่มีอาบเลือดสีแดงสดน่าเป็นห่วงกว่า

และในตอนนั้นเอง มีสายเรียกเข้าจากสารวัตร ระพีพัฒน์จึงหยิบโทรศัพท์ออกมาเลื่อนปุ่มรับสาย แต่ชายหนุ่มยังไม่ทันได้รายงานสถานการณ์ ปลายทางก็แทรกเสียงพูดประโยคที่ทำให้เขาถึงกับพรันพรีง

“นายอำพันเสียชีวิตแล้ว!”

คุณหมอสาวนัดสถาปนิกหนุ่มมาตรวจสภาพบาดแผลหลังตัดไหม ซึ่งก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง การเย็บข้อเท้าของเขาก็ดูคล่องแคล่ว ไม่มีร่องรอยความเจ็บปวดปรากฏบนใบหน้าคมเข้ม กระนั้นไหมแก้วก็ห้ามเขาออกแรงหรือเดินมากนัก แต่ดูเหมือนคำเตือนของแพทย์มักถูกเพิกเฉยจากคนใช้ ชายหนุ่มบ้ำพลึงผู้นั้นจึงร่อนไปทั่วหมู่บ้าน พร้อมกับสมุดกับดินสอในมือ

ความเป็นคนเมืองของเขาไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการผูกมิตรกับชาวบ้าน ก้องปฐพีเข้ากับทุกคนได้ดี ไม่ว่าจะเป็นลูกเล็กเด็กแดงหรือผู้ใหญ่ รวมไปถึงสายป่าน เจ้าช่างน้อยที่เขาเรียกว่าลูกสาวแสนสวยที่มักได้รางวัลการขึ้นประจบด้วยนมอัดเม็ดรสหวานทุกทีไป ส่วนความขี้ขางของเจ้าสายป่านนั้นหรือ ก็ถูกบรรณาการด้วยบุญหรือหื้อฝรั่ง ถูกใจกันไปทั้งคนทั้งช่าง

ถึงไหมแก้วจะแสดงความไม่พอใจชัดเจนและตักเตือนความขี้ขางของสายป่านไปหลายต่อหลายครั้ง เพราะทั้งบุหรีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของควาญเองกับขนมผสมน้ำตาลที่ไม่ดีต่อสัตว์ ล้วนแล้วแต่เป็นยาพิษที่ชายหนุ่มต่างแดนหยิбыื่นให้โดยใช้คำว่าน้ำใจไมตรีเป็นหน้ากากบังหน้า

“คุณหมอบเป็นโรคกล้ำเนื้อหน้าตึงหรือเปล่าครับ ถึงได้ทำหน้าตึงใส่ผมตลอดเวลา” เป็นคำถามของเขาที่จิงใจส่งมากวนโมโหในวันที่เขาให้เธอตรวจแบบแปลนใหม่บนเรือนคุณหมอบ ซึ่งก็คงมีแต่เธอคนเดียวที่ยังไม่ให้ความสนิทชิดเชื้อกับเขามากไปกว่าผู้ที่ต้องร่วมงานกัน

“แล้วสิ่งที่คุณเป็นมันรบกวนการทำงานของคุณหรือไงคะ” ไหมแก้วเงยหน้าจากแบบแปลนเรือนที่เขาแก้ไขให้ตรงกับเรือนของเธอมากที่สุด มองมาทางเขา

ชายหนุ่มไหวไหล่ “มันก็ไม่ได้รบกวนมากมาย แต่จะดีกว่ามาก ถ้าคุณหมอยืมให้ผมบ้าง”

“ไม่ยืมให้ก็ไม่ได้นะหมายความว่า คุณจะไม่ตั้งใจทำงานให้ฉันใช่ไหมคะ”

การใช้วาทศิลป์ถามกลับของคุณหมอบสาวทำเอาก้องปรู๊พนี่ก็อยากต่อปากต่อคำ แต่เขาหยุดความต้องการไว้อธิวให้งานที่รับผิดชอบเรียบร้อยดีก่อน หลังจากนั้นค่อยจับเธอมานั่งได้ว่าที่ก็ไม่สลาย จึงเปลี่ยนไปถามเรื่องงาน

“ถ้าคุณหมอดูแปลนแล้วไม่มีอะไรติดขัด ผมจะเริ่มงานปรับพื้นที่เลยตอนนี้คนของผมพร้อมทำงานตลอดเวลา”

“เท่าที่ดูก็ถูกต้อง ไม่น่ามีปัญหาอะไร ทั้งแบบแปลนและแปลคมเร็วของคุณ ที่นี้คุณก็กลับบ้านของคุณได้แล้วนะคะ”

“ผมยังกลับไม่ได้จนกว่าจะลบคำสบประมาทที่คุณตราหน้าผมว่าเป็นสถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบ”

“ซึ่งคุณก็แก้ไขแบบให้ตรงตามที่คุณต้องการแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องอยู่คุมงานเองไม่ใช่หรือคะ หรือว่านายช่างที่คุณจะส่งมาพูดจาไม่รู้เรื่องยิ่งกว่าคุณ”

คิ้วของชายหนุ่มขมวดมุ่นเล็กน้อย เรียวปากหยักได้รูปม้เข้าหากัน

ก่อนเอ่ยประโยคที่ทำให้หญิงสาวลอบถอนหายใจ

“คุณเหมือนคุณหมอไม่อยากจะผมอยู่ที่นี่?”

“คุณก็รู้ว่าเพราะอะไร” โหมแก้วพยายามอธิบาย “ทวิรัตน์เป็นลูกของนายทรงชัยนักเลงใหญ่ถิ่นนี้ ถ้าเขารู้ว่าฉันให้ความช่วยเหลือคุณแล้วละก็...”

“คุณหมอจะเดือดร้อน” เจ้าของดวงตาคมเข้มมีแสงลุกวาวขณะตอบประโยคให้เธอ “ตกลงดินะครับ ที่การมาของผมครั้งนี้หรือของธิดาในอดีต ทำให้ทุกคนลำบากกันไปหมด”

คล้ายถูกปลายมีดสะกิดที่หัวใจคุณหมอสาว เธอเข้าใจดีว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น พวกเขาสองพี่น้องไม่ใช่ต้นเหตุที่แท้จริงเลย แต่เพราะเธอรู้จักนายทรงชัยดีพอ การให้เขาไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดจะดีที่สุดสำหรับตัวเขาเอง

“ผมจะเดินทางออกจากหมู่บ้านข้างให้เร็วที่สุด เพื่อจะได้ไม่สร้างความเดือดเนื้อร้อนใจให้คุณหมอ ขอโทษด้วยนะครับสำหรับความวุ่นวาย และขอบคุณที่ช่วยรักษาบาดแผลให้ผม” ชายหนุ่มพูดน้ำเสียงตัดพ้อ แล้วชันตัวลุกขึ้น พลังมองเธอด้วยแววตาขุ่น จากนั้นหมุนตัวก้าวขาไปยังประตูเรือน

“เดี๋ยวค่ะ” โหมแก้วเรียกเขาไว้แล้วลุกขึ้นเดินไปหา “เพื่อเป็นการตอบแทนที่คุณทำงานให้ฉันฟรี วันนี้ฉันจะพาคุณเที่ยวชมธรรมชาติรอบ ๆ ก่อนคุณกลับ”

“อย่าดีกว่า ไม่อยากกรบกรวน” ปากหยักได้รูปยังเป็นเส้นตรง แต่ในดวงตาสีนิลมีประกายวาววับ

“ตามใจ” เธอจึงหมุนตัวจะกลับเข้าเรือน

“ไปก็ไป”

เพราะเขาเปลี่ยนใจเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าฟาด คุณหมอสาวจึงลอบยิ้มาก่อนหันไปประจันหน้ากับคนที่ยังทำหน้าตึงใส่ “คุณอยากไปไหน”

“น้ำตก น้ำตกที่ความงามพาช้างไปอาบน้ำ และคุณหมอต้องให้ผมเป็นคนขับเจ้าแก่ ส่วนคุณหมอซ้อนท้ายผม”

คุณหมอสาวนิ่งงันไปชั่วครู่จนเขาจับความผิดสังเกตได้

“หรือคุณหมอมืออยากไปน้ำตก”

“เปล่าค่ะ” เธอบอกแล้วเดินลงบันไดตามนายสถาปนิกหนุ่ม ยืนกัญแจ รถมอเตอร์ไซค์ให้เขาได้เป็นเจ้านายของเจ้าแก้งชั่วคราว ซึ่งเจ้าแก้งก็ไม่ได้ทำให้ ขาหนุ่มผิดหวัง เพราะเมื่อเขาเสียบกัญแจแล้วเหยียบคลัตช์พร้อมกับบิดแฮนด์ เครื่องยนต์ก็ติดพร้อมใช้งาน

“เกาะผมดี ๆ นะ ผมอาจเผลอคิดว่าอยู่ในสนามแข่ง” เขาเอี้ยวหน้าหัน มาทางคุณหมอสาวที่ขึ้นซ้อนท้ายในท่านั่งโพล่

“คุณคงลืมไปว่า รถที่คุณใช้ตอนนี้คือเจ้าแก้งจอมเกร”

มูมปากหยักยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม มีประกายเจ้าเล่ห์วาววับในดวงตาสีนิล แล้วจากนั้นเขาก็ทำให้ไหมแก้วหัวดีร้อง รีบยัดเสื้อผ้าฝ่ายของชาวชนเผ่าที่เขา ใส่ไว้แน่น เพราะในทันทีที่เขาบิดแฮนด์จนสุด เจ้าแก้งที่เธอคิดว่าเชื่อถือเหมือน หมาซrakกลับพุ่งทะยานราวกับม้าหนุ่ม

“คุณก้อง!” เธอทุบที่สะบักไหล่เขาดังปัง! แต่คนร่างสูงหาได้สะท้าน สะเทือนไม่ แถมยังเปล่งเสียงหัวเราะก้องกังวานให้ดังลอยตามสายลมที่กำลัง โบยโบกกลับไปตามเส้นผมยาวสลวยสีดำขลับของคุณหมอสาว

แต่ความเร็วของรถก็ชะลอลงคล้ายกับคนไข้แก่ล้งอยากชมความงาม แสงสงบของป่าเขาเมื่อพ้นเขตหมู่บ้าน และตั้งคำถามเกี่ยวกับภูมิประเทศแถบ นี้การรับมือกับฤดูมรสุม หรือวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนชาวเผ่าที่เชื้อเพื่อเรือนร่าง ให้เขาได้อยู่ระหว่างพักฟื้นหลายวัน จนถึงคำถามที่เกี่ยวกับเธอ

“ทำไมคุณหมอถึงมาเป็นหมอที่นี่ล่ะครับ จากที่ผู้ใหญ่นบ้านเล่าให้ผมฟัง คุณหมอเป็นถึงศัลยแพทย์น่าจะเลือกทำงานในโรงพยาบาลใหญ่ ๆ มากกว่าจะ มาเป็นหมอประจำหมู่บ้าน”

“ก็คงเป็นอุดมการณ์ของหมอจบใหม่ที่ยอยากใช้ความสามารถให้เป็น ประโยชน์กระมังคะ แล้วในโรงพยาบาลใหญ่ ๆ ก็มีหมอมากฝีมือหลายคน ฉันท เลยกระจายความสามารถของตัวเองมาในเขตตะวันตก” ไหมแก้วตอบไปตาม เหตุผลพลางแหงนมองเมฆสีเทาที่เคลื่อนตัว เอื่อยตามสายลม

“แล้วคุณล่ะ ทำไมถึงเป็นสถาปนิก คุณเป็นทายาทเจ้าของกิจการก็น่าจะเรียนด้านบริหารจัดการไม่ใช่หรือคะ” บอกคำตอบแล้วฟังเสียงหัวเราะของชายหนุ่มที่ส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของหัวใจได้อย่างประหลาด

“เลือดที่ไหลในตัวผมเป็นเลือดของนายสถาปนิก ทั้งปู่ทั้งพ่อเป็นสถาปนิก แต่ก็มีทักษะการบริหารธุรกิจบ้าง แล้วผมก็ชอบทำงานกลางแจ้งอาทิตย์ ชอบบอบเหงื่อกับพี่น้องที่เป็นแรงสำคัญให้บริษัทเติบโตมากกว่านั่งดูตัวเลขในห้องแอร์”

“คุณกำลังโทษทีมนาวาว่าคุณไม่ใช่สถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบละสิ”

“ก็แล้วแต่คุณหมอมาคิด ผมเข้าไปเปลี่ยนสมองให้คุณหมอคิดตามผมไม่ได้หรอก หลายสิ่งหลายอย่างมันไม่สามารถบอกได้ด้วยคำพูด อะไรจริงอะไรไม่จริง ไม่สำคัญเท่ากับว่าคุณหมอมะเลือกเชื่อในคำพูดหรือเชื่อในสิ่งที่ตาตัวเองเห็น”

คำพูดของเขากระทบจิตใจของเธอให้หม่นลง เหมือนท้องฟ้าที่มีเมฆฝนปกคลุม “แล้ว...ถ้าเราอยากให้ใครคนหนึ่งเชื่อเรา แต่เราพูดไม่ได้ละคะ”

“ถ้าใครคนนั้นเป็นคนที่รักคุณ...” ชายหนุ่มหยุดแล้วเอี้ยวตัวหันมาส่งยิ้มพร้อมดวงตาเป็นประกาย “ต่อให้คุณหมอเป็นไข้ เขาก็ใช้หัวใจฟังเสียงของคุณหมอ”

ไหมแกว่ารู้สึกหัวใจของเธอเต้นผิดจังหวะยามจ้องประกายตาเจิดจรัสคล้ายดวงดาวมากมายโคจรรอบในดวงตาสีนี้ลึคู้นี้ เธอจึงรีบเสียบินโบหน้าขึ้นมองฟ้าเหนือยอดเขา

“ลืมไปว่าพยากรณ์อากาศแจ้งว่าวันนี้ฝนจะตกหนัก เรายังไปกันเถอะคะ”

ชายหนุ่มจึงบังคับเจ้าแก็ไปตามเส้นทางตามคำบอกของคุณหมอสาว จนเข้าสู่เขตป่า ลัดเลาะไปทางถนนสายเล็กที่ถางไว้สำหรับสัตว์จร ครอบข้างขนานด้วยต้นไม้หนาทึบ มีเสียงนกร้องแข่งแซ่สลับเสียงยอดไม้กระทบกับแรงลม แต่เสียงสนทนาของทั้งคู่กลับเงียบหายไปคล้ายกับต้องการดื่มด่ำความสงบที่

แทรกซึมเข้าไปในใจ จนถึงสุดปลายทางที่ปรากฏสายธารจากภูผาสูงขนาดใหญ่
“ที่นี่สวยมากเลยขอบคุณหมอ”

เขาดับเครื่องแล้วเอี้ยวหน้ามากล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นไม่ต่างกับ
เด็กผู้ชายได้ของเล่นถูกใจ เห็นแล้วคุณหมอสาวอยากยิ้มตอบ แต่ความรู้สึก
หม่นหมองที่ครอบครองใจตอนนี้เป็นกำแพงกั้นแบ่งเธอไว้ไม่ให้กระโดดข้ามไป
ร่วมแสดงความปรีดากับเขา

“มันจะสวยมากกว่านี้ในคืนเดือนเพ็ญ”

“ทำไมหรือครับ”

“เพราะในคืนเดือนเพ็ญ แสงสว่างของพระจันทร์จะกระทบละอองน้ำ
ตรงตีนผา แล้วเกิดเป็นม่านสายรุ้ง” โหมแก้วกล่าวพลางลงจากรถ นำชายหนุ่ม
เข้าไปใกล้ริมธารน้ำที่โชดหินเรียงรายราวสะพานทอดยาวลงสู่สายน้ำที่

“ถ้ามีโอกาส ผมอยากเห็นม่านสายรุ้งสักครั้ง”

“สวยในความคิดของฉัน อาจไม่ได้สวยงามดั่งนั้นในความคิดคุณนะค่ะ”

เขาคลี่ยิ้ม “แน่นอนว่าผมต้องพิสูจน์ ต่อให้เป็นคำพูดของคุณหมอ
โหมแก้วก็เถอะ ผมจะต้องเห็นม่านสายรุ้งนั้นด้วยตาตัวเอง”

“ก็ตามใจคุณค่ะ” มีรอยยิ้มน้อย ๆ เกิดขึ้นที่มุมปากคุณหมอสาว

“ตามใจผมคนเดียวไม่ได้หรอก” เขาเอ่ยพร้อมดวงตาเป็นประกาย

“เพราะผมอยากให้คุณหมอมากับผมด้วย”

“คุณมาพิสูจน์คนเดียวก็ได้” เธอย่นคิ้วเอ่ยคำทักท้วง

ก้องปฐพีคลี่ยิ้มกว้าง “ได้ยังไงกัน ถ้าผมบอกคุณหมอว่าไม่ได้สวย
อย่างที่คุณพูด คุณจะเชื่อผมหรือว่าผมมาจริง”

“กว่าจะถึงวันนั้น” คุณหมอสาวยื่นเท้าเอวเชิดคาง “ฉันขอให้คุณเต็มอิม
กับธรรมชาติที่เห็นตรงหน้าก่อนจะดีกว่า” บอกแล้วรีบเดินออกห่างชายหนุ่ม ทั้ง
ให้เขารื่นรมย์กับธารน้ำตกตามลำพัง

เธอถอดรองเท้าแตะसान ย่างเท้าเปล่าอย่างระมัดระวังไปตามโขดหิน
จนถึงตำแหน่งที่ต้องการ จากนั้นจึงทรุดตัวนั่งหย่อนขาแช่น้ำ ปลดปล่อยให้ลำธารที่

ไหลมากระทบเรือขาวเย็นชื่นใจ แม่น้ำในสายลำธารจะไม่ไหลเพราะฝนจากเขาสูง
ชะเอาดินปะปนมาด้วย แต่มันก็ยังสะอาดบริสุทธิ์และเย็นจ๋าสมกับเป็นของขวัญ
จากธรรมชาติ

“ผมขอถามอะไรเกี่ยวกับหมู่บ้านชนเผ่าอีกข้อได้ไหมครับ” ดูเหมือนเขา
อยากก่อวนความสงบของเธอเสียเหลือเกิน จึงเดินตามมานั่งเคียงข้าง

“ถามอะไรคะ”

“เรื่องคุณครูของพวกเขา”

เรียวปากอิมลีชมพุทธธรรมชาติเฝ้ามองเข้าหากันเป็นเส้นตรง “คุณอยากรู้
อะไร”

“ผมจำได้ว่าน้องสาวของผมมาออกค่ายเพื่อซ่อมแซมโรงเรียนให้หมู่บ้าน
กะเหรี่ยง แต่ทำไมไม่สำเร็จ ผมเลยจะสานต่องาน จึงอยากทำความรู้จักกับครูของ
ที่นี่ แต่พอลถามจากผู้ใหญ่บ้านแล้ว เขาบอกว่าที่นี่ไม่มีครู แล้วก็ไม่ได้คำตอบ
อะไรอีกเลย”

โหมแก้วลอบถอนหายใจ เมื่อใบหน้าของคนที่ชายหนุ่มถามถึงลอยเด่น
อยู่ในความคิด “เดิมทีที่เราต้องการซ่อมแซมห้องเรียนก็เพราะจะให้มันเป็นอนุสรณ์
สำหรับพวกเด็ก ๆ ได้รำลึกถึงครูที่จากไปของพวกเขา”

“รำลึกถึง...” หัวคิ้วเขม่นหารับกับดวงตายนเข้าหากัน

“เธอชื่อดวงแข เป็นเจ้าของเรือนที่คุณพักอยู่ และเป็นครูของเด็ก ๆ ที่นี่
ทุกคนในวันว่าง และก็เป็นผู้ช่วยฉันด้วย” เรียวปากอิมลีเอ่ยอธิบายแล้วเลื่อน
สายตามองสายน้ำเย็นที่ไหลเลี้ยวทำเปลาเปลือย “แต่ความสามารถของเธอ
ล้ำเกินจะเป็นแค่ผู้ช่วยพยาบาล เก่งจนตรวจคนไข้แทนฉันได้ตอนที่ฉันต้อง
ออกหน่วย”

“เธอคนนี้ก็เลยเป็นคนสำคัญของคุณหมอ... ใช่มั้ยครับ”

“คุณกำลังเดาใจของฉันเหมือนที่คุณเดาความต้องการของชาวบ้าน
หรือคะ”

เจ้าของปากหยักคลี่ยิ้มอ่อน แล้วยกนิ้วชี้ขึ้นในอากาศ ร่างไปตาม

โครงหน้าเรียวสมส่วนของเธอพลางเอ่ยคำ “จะเดาถูกหรือเปล่าไม่รู้ แต่ผมเห็นความเศร้าเคลือบเต็มใบหน้าของคุณหมอเวลาพูดถึงเขา”

มือของไหมแก้วเย็นเฉียบขึ้นจับปล้น เธอรีบเป็นสายตาจากใบหน้าชายหนุ่มไปมองอีกฟากฝั่งของลำธารโดยไม่มีจุดหมายของการมองแน่ชัด แต่เพียงเพราะไม่อยากถูกเสาะหาความรู้สึกในใจ แล้วตอบโต้กลับด้วยน้ำเสียงให้ฟังดูราบเรียบ

“คุณเป็นสถาปนิกหรือนักจิตวิทยากันแน่ ถึงได้ช่างสังเกตสังกาใบหน้าของคนอื่นได้โดยที่เขาไม่ทันได้พูดอะไรสักคำ”

“นั่นสินะ...” แต่เขากลับเป็นฝ่ายล่าถอยไปเสียดื้อ ๆ ไม่ต่อล้อต่อเถียงเหมือนเคย แล้วหันสายตาไปมองสายธารน้ำตกด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง แต่เหตุใดความเจ็บของชายหนุ่มกลับสร้างความกระสับกระส่ายให้ไหมแก้วนัก

“เรากลับกันเถอะครับ ก่อนที่ฝนจะเทลงมาท่าใหญ่” เสียงทุ้มเอ่ยบอกแล้วหยดตัวลุกขึ้น มองเธอด้วยแววตาเปี่ยมยิ้มอีกครั้ง แต่ไหมแก้วสัมผัสได้ว่ารอยยิ้มนั้นถูกปั้นแต่งขึ้นมาเพียงแค่วันที่

ไหมแก้วจึงลุกขึ้นแล้วเป็นฝ่ายเดินนำหน้า เธอก้าวกระโดดจากโขดหินเพื่อเดินกลับสู่ริมฝั่ง โดยชายหนุ่มตามไปที่หลัง แต่ในจังหวะที่เธอกระโดดลงโขดหินสุดท้ายก่อนถึงฝั่งนั้น เขาก็ตะโกนดังลั่น

“คุณหมอระวัง!”

คำเตือนส่งถึงเธอช้าเกินไป หัวใจของไหมแก้วชาวาทันทีเมื่อมีงูตัวเล็กเลื้อยออกจากซอกโขดหินพอดีกับที่เท้าของเธอย่ำลงกลางหลังของมัน จึงถูกคมเขี้ยวเล็กจ้อยฝังลงบนเท้า เจ็บจนคุณหมอสาวเสียหลักถลาล้ม ถ้าชายหนุ่มไม่เข้าไปรับตัวไว้ก่อน เธออาจจะเจ็บตัวมากกว่านี้เพราะกระแทกโขดหิน

“ขอผมดูแลกุดหน่อย”

ก้องปฐพีรีบประคองเธอนั่ง ดูร่องรอยคมเขี้ยวที่อสรพิษตัวน้อยฝากไว้บนผิว แล้วถอดเสื้อผ้าฝ้ายย้อมสีแบบชนเผ่าของตนออก ล้วงหยิบไฟแช็กจากกางเกงยื่นจุดเผาเลือดให้เส้นใยไหมเป็นช่องโหว่ จากนั้นออกแรงฉีกเลือดตัวนั้นเป็น

ขึ้นยาว ก่อนใช้มันรัดเข้าที่ข้อเท้าของเธอเพื่อห้ามพิษไว้ด้วยความไว

“ผมจะพาคุณหมอไปโรงพยาบาล ช่วยบอกทางผมด้วย”

ไหมแก้วพยักหน้ารับรู้ ยอมให้เขาซ้อนร่างตัวเองขึ้นนั่งบนเบาะหลัง ส่วนเขาสตาร์ทเครื่องยนต์มอเตอร์ไซด์แล้วคว้าข้อมือทั้งสองของเธอมายึดเกาะเอวของตัวเอง

“เกาะผมให้แน่นกว่านี้สิ”

รถสองล้อคันเล็กถูกกระชากออกตัวด้วยความเร็วขนาดที่เจ้าของรถไม่เคยคิดว่าเจ้าแกของเธอก็ทำได้ ไหมแก้วขมขื่นเสื่อของเขาแน่น ไม่ใช่เพราะกลัวความเร็วสูงของรอบเครื่องยนต์ แต่มันคืออาการสับสนเริ่มต้นหลังจากถูกพิษงูเล่นงาน เธอหลับตาเพื่อสังเกตจังหวะการเต้นของหัวใจที่ถี่เร็วกว่าปกติของตน แล้วคำพูดที่ว่าเกาะผมให้แน่นกว่านี้กลายเป็น ‘กอด’ ผมให้แน่นกว่านี้ไปโดยไม่ตั้งใจ

ท่าทางเดินกะเผลกของทวิรัตน์ทำให้นายทรงชัยนึกขำตลกใจทุกครั้ง ที่เห็น แม้จะได้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว แต่เพราะความสาหัสของอุบัติเหตุทำให้ขาของลูกชายร่างผอมกะหร่องไม่เข้าที่เข้าทาง หมอใหญ่ของโรงพยาบาลก็บอกว่ารักษาอาการจนสุดความสามารถแล้ว ต่อจากนี้ก็ต้องทำใจยอมรับว่าทวิรัตน์จะต้องเป็นไอ้เป่เดินหย่งไปตลอดชีวิต

แน่นอนว่าคนที่เป่เดินหย่งไปตลอดชีวิตไม่ใช่คนคนเดียว ทวิรัตน์นั้นโกรธเกรี้ยวราวหมาบ้า พาคนไปทั่วทั้งสถานพยาบาล จนนายทรงชัยจำต้องปรามไว้ก่อนจะสร้างความเสื่อมเสียไปสู่เอกรัตน์ที่กำลังต้องการคะแนนนิยมจากชาวบ้าน

“เมื่อไหร่พ่อจะหาไอ้เวรนั่นเจอ!” เด็กหนุ่มเลือดร้อนถามเสียงเคืองเมื่อถูกลากกลับเข้ารถกระบะ

“แกอย่ามาขึ้นเสียงกับฉัน!” นายทรงชัยเขม่นตามองก่อนสตาร์ทเครื่องยนต์ “คนของฉันตามหาตัวมันหลายวัน แต่หา ยังไงก็ไม่เจอ ป่านนี้มันคง

หนีไปไกล มีแนวโน้มว่าแกคงขาเป๋แบบนี้ตลอดไปโดยไม่ได้แก้แค้นคืน!”

“ฉันไม่ยอมนะพ่อ!”

“แล้วแกจะให้ฉันทำยัง!” ผู้เป็นพ่อตวาดลั่นรถ “หัดสำเหนียกตัวเองได้แล้วว่า ตัวแกมันไม่ได้เรื่อง ถ้ารู้ว่าโตมาแล้วอ่อนปวกเปียกแบบนี้ คงโยนให้ไปเป็นลูกอ้ายอีกคนอื่น ไม่เลี้ยงมาจนโตขนาดนี้หรือ!”

ทวิรัตน์ขบกรามแน่น “คอยดูนะ ถ้าฉันเจอมัน ฉันจะจัดการมันเอง ไม่ให้เดือดร้อนถึงมือพ่อหรือ!”

นายทรงชัยส่งสายตาเหยียด “แค่อายุทำให้พี่ชายแข็งเดือดร้อนจนคะแนนเสียงตกเป็นพ่อ ตอนนี้อยู่เฉย ๆ ไปก่อนจะดีกว่า รอให้พี่ชายแก่ได้นั่งเก้าอี้นายก อบจ. แล้ว แกจะตามล่าล้างแค้นมันให้สาหัสแค่ไหนก็เป็นเรื่องของแก”

จากนั้นสตาร์ตรถแล้วเอ่ยคำพูดเสียงเคร่งขรึม “ฉันจะแะทำธุระที่ตลาดก่อนเข้าบ้าน แกร่อยบนรถ ห้ามไปไหนจนกว่าฉันจะทำธุระเสร็จ”

ทวิรัตน์เพ่งมองห่อกระดาษที่เห็นบิดาของตนพกติดตัวตั้งแต่ออกจากบ้าน หมายความว่าคำขอร้องของบิดา ถึงจะอยากอาสาเป็นผู้ทำแทน แต่เสี่ยงเกินไปสำหรับคนที่ยังไม่มีประสบการณ์ อาจเป็นเรื่องนี้เรื่องเดียวที่ทำให้ทวิรัตน์รู้สึกว้าวุ่นยังไม่ได้เห็นเขาเป็นหมาหัวเน่า เพราะมีแต่เขาเท่านั้นที่รู้ว่าบิดาทำอะไร และเรื่องลับลมคมในแบบนี้ไม่มีทางปล่อยให้ถึงหูเอกรัตน์เด็ดขาด

แต่ขณะที่นายทรงชัยกำลังจะเหยียบคันเร่ง สายตาของทวิรัตน์ก็ไปสะดุดกับชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ขับมอเตอร์ไซด์ผ่านหน้าเข้าโรงพยาบาลไป

“เดี่ยวพ่อ!” ทวิรัตน์ร้องเสียงหลง

“อะไรของแกอี๊วะ!” นายทรงชัยเหยียบเบรกจนตัวโก่ง

“ดูนั่น!”

ผู้เป็นพ่อหันหน้าไปตามปลายทางของนิ้วชี้ เห็นหญิงสาวอดีตที่ภรรยาของเอกรัตน์ถูกไอ้หนุ่มแปลกหน้าเปลือยท่อนบนอุ้มเข้าไปในโรงพยาบาล ก็เปรยเสียงเข้ม จ้องมองด้วยดวงตาวาว

“นั่งใหม่แก้ว”

ทว่าคนที่อยู่ในสายตาของทวีรัตน์หาใช่คุณหมอสาวไม่ แต่เป็นคนที่ทำให้เขาเคียดแค้นใจจนต้องคำรามลั่น “มันนั่นไงที่ทำให้ฉันขาเป๋!”

เด็กหนุ่มพูดแล้วเปิดประตูรถจะลงไปชำระแค้น แต่ถูกบิดากระซากคอเสื้อไว้ “แกอย่าเพิ่งทำอะไรตอนนี้ ฉันมีธุระสำคัญต้องทำ!”

“แล้วจะปล่อยให้มันลอยนวลแบบนี้หรือไงกัน!”

“รอก่อน ตอนนี้เรารู้แล้วว่ามันน่าจะอยู่ที่ไหน ตามไปจัดการที่หลังก็ยังไม่สาย แต่ถ้าแกขึ้นสร้างเรื่องพาตำรวจมาอีก งานฉันคงมีอันต้องฉิบหายเพราะความงั่งของแก!” นายทรงชัยเปล่งเสียงแข็ง แล้วนำรถกระบะขับเคลื่อนออกตัวด้วยความไว

ทวีรัตน์จึงทำได้แค่กัดฟันกรอด ๆ มองคู่แค้นผ่านเลยไปอย่างแสนเสียดายโอกาสเอาคืน พลังส่งสายตาอาฆาตมาดร้ายไล่ตามหลังร่างสูงใหญ่ที่วิ่งหายลับเข้าไปโรงพยาบาล

บทที่ 8

ฝันร้าย

ยามบ่ายคล้อยของวันอากาศอบอ้าว เอกรัตนึงวนระหว่างเกษตรจังหวัดกับโรงพยาบาลเพื่อขอคำปรึกษาเรื่องการเพาะพันธุ์สมุนไพโร หลังจากได้คำแนะนำเรื่องดินฟ้าอากาศที่เหมาะสม ชายหนุ่มก็ลงความเห็นว่ที่ด้นแปลงที่ดวงแขเคยกล่าวถึงช่างเหมาะเจาะที่สุด รวากับพยาบาลวิชาชีพสาวผู้นั้นศึกษาค้นคว้ามาย่างดี

“ดวงแขเขาก็เคยมาถามผมเหมือนกัน เรื่องสมุนไพรร่ป่าที่อยาคนำมาทดลองปลูก” คุณหมอใหญ่บอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเมื่อได้ยินคำถามแรกของเขา

“แล้วดวงแขอยากปลูกอะไรหรือครับ” ชายหนุ่มสนใจอยากรู้

“ส่วนใหญ่ก็จะอยู่ในรายการที่หมอใหม่แก่วช่วยผมทำระเบียบไว้ในแฟ้มงานวิจัยนั่นแหละ เขาว่่าจะลองปลูกลงบนแปลงผักเล็ก ๆ ของเขา”

เอกรัตนับฟังเงียบ ๆ แล้วข้งใจว่่าจะเล่าให้คุณหมอใหญ่ฟังเรื่องที่ด้นแปลงนั้นดีหรือไม่ เพราะเกรงว่่า หากเล่าไปแล้วอาจทำให้ถูกเข้าใจไปว่่าเขาใช้เงินในการแข่งขันหาเสียง แทนที่จ่จะสู้กันด้วยความสามารถ

“อ้อ แล้วดวงแขเขาก็เคยมาขอยืมงานวิจัยของผมไปศึกษาด้วย

เหมือนกัน”

“ดวงแขนะหรือครับ?”

“ใช่ ถ้าคุณสนใจอยากอ่าน ไว้ผมจะเอามาให้ยืม”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มกล่าวด้วยความยินดี หลังจากนั้นก็มีพยาบาลมาแจ้งนัดหมายคนไข้ เขาจึงรู้ว่าคุณหมอใหญ่แล้วเดินทางออกจากโรงพยาบาล

เอกรัตน์มุ่งตรงสู่บ้านของตนอันเป็นสถานพำนักแห่งสุดท้ายของชีวิตในทุก ๆ วัน แม้จะกลับไปพบกับความวุ่นวายหรือเหล่าสมุนนักรเลงที่เดินกันขวกไขว่แต่นั่นก็เป็นที่พักพิงให้กายและใจอันเหนื่อยล้ามาตลอดตั้งแต่เกิด

แม้จากเขาไปนานแล้วด้วยอุบัติเหตุ ทั้งเขาและน้องอีกสองชีวิตให้ทนอยู่กับความเหงาอ้างว้าง หากจะรบเร้าให้บิดาหันมาดูแลทดแทนความอบอุ่นของมารดา เห็นทีว่าเขาคงได้จับปืนผานำไม้แท่นจอบเสียมซึ่งใช้ในหน้าที่นักพัฒนาที่ดินทำกิน อาชีพที่บิดามองด้วยสายตาเหยียดอย่างเจี๊ยบ ๆ เขาจึงต้องเดินบนหนทางนี้ด้วยกำลังแรงและกำลังใจของตน

แล้วโชคชะตาก็กพาเขามาพบใหม่แล้ว ในวันแรกที่เธอเข้ามารับตำแหน่งหมอบประจำหมู่บ้านช้าง ก็เหมือนกับเป็นวันแรกที่หัวใจเหี่ยวแห้งดั่งหญ้าคาได้รับหยาดน้ำฝนชลอหม่นจืดสิ้นชีพอีกครั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอดำเนินจากการเป็นเพื่อนร่วมงานจนไปสู่ความรักที่มีเป้าหมายเดียวกัน

แม้ว่าคุณหมอสาวจะไม่อ่อนหวานอย่างสตรีอื่น แต่ก็มีใจความเข้าใจให้เขาเสมอมา เว้นแต่เรื่องวิธีการทำให้ความฝันเป็นจริง

ถึงเราจะไม่มียานาจ ไม่มีบารมี แต่เราก็มีความสามารถพอที่จะใช้มันทำอุดมการณ์ให้เป็นจริงได้

เขาจำรรคทองของเธอได้ขึ้นใจ เธออาจมีความรู้ในวิชาชีพรักที่เธอเป็น แต่เธอไม่รู้ว่ายังมีเครื่องมือที่หลายคนใช้พาไปถึงฝั่ง ก็เปรียบได้กับเรือแจวใช้กำลังแรงพายพาเขาและเธอล่องไปตามธารผืน แต่เรือยนต์ไปได้ไกลและเร็วกว่ามากมายนัก ยังไม่รวมถึงในตอนขึ้นฝั่งแล้วโดนปิดท่าเพื่อเรียกค่าผ่านทาง

เอกรัตน์ไม่เอ่ยการขอพารอฝน การก้าวเข้าสู่เวทีนักการเมืองท้องถิ่นจึง

เป็นทางด่วนที่จะทำให้เขาและไหมแก้วลอยลำเข้าสู่ความสำเร็จ

เรื่องนี้เขาเรียนรู้จากบิดา ที่มักใช้อำนาจและเงินเป็นเครื่องมือในทุกเรื่อง ที่ต้องการ มิเช่นนั้นแล้ว บารมีของนายทรงชัยคงไม่แผ่กระจายให้ผู้ใดทัดทาน แต่นั่นก็หลังจากการล่มสลายของอิทธิพลนายพนา เพราะหากมหาโจรยังคงครองดินแดนตะวันตกอยู่ ต่อให้เป็นนักเลงใหญ่นักเลงโตแค่ไหน ก็ต้องปิดประตูขังตัวเองอยู่แต่ในบ้าน

รถกระบะของชายหนุ่มแล่นเข้าสู่เรือนไม้สักขนาดใหญ่ สมุนของบิดาทั้งหลายที่สัจจะไปตามต่างทำความเคารพประมุขน้อยของบ้านก็ล้วนเป็นภาพชินตา แต่สิ่งที่ผิดแผกไปคือรถยนต์สีดำที่หอนำเข้าจากยุโรปคันนั้นจอดอยู่ในที่จอดของเขา ซึ่งเป็นการบอกถึงกิตติมศักดิ์ของเขารายนี้ได้ดี

ชายหนุ่มจึงรีบจอดรถแล้วเดินขึ้นบันไดของเรือนหลังใหญ่ ได้ยินเสียงหัวเราะของบิดาลอยมาตั้งแต่เขายังไม่ข้ามธรณีประตู

“ต่อให้ยากแค่ไหน ผมก็ทำงานให้คุณสำเร็จ ของที่คุณนายบอกให้ปล่อยล่าสุดก็ถึงมือลูกคำ รับรองว่าคุณไม่สามารถหาใครที่ไหนทำงานได้ดีไปกว่าผมแล้วในแถบตะวันตก”

คำพูดโอ้อวดนั้นไม่ได้เกินจริง เพราะในเวลานั้นบิดาของเขาว่างบารมีไว้ทั่วทุกหัวด้าบล ซึ่งก็อาจรวมถึงหัวคะแนนที่บิดาจ่ายเงินหนุนให้อย่างลับ ๆ แต่เอกรัตน์รู้การเคลื่อนไหวทุกอย่าง และแม้ว่าเขาจะไม่พอใจ ก็ไม่ได้ออกปากห้ามด้วยเพราะในส่วนลึกของใจนั้นยังมีความต้องการเอาชนะคู่แข่งทุกคนเพื่อก้าวไปสู่ฝัน

“ผมดีใจจริง ๆ ที่ได้รู้จักคุณนาย และก็ขอบคุนแทนลูกชายด้วยสำหรับการสนับสนุนเงินหาเสียง น่าเสียดายที่เขาไม่อยู่ ก็คงออกไปสร้างคะแนนนิยมเหมือนทุกวันนี้แหละ”

เมื่อได้ยินว่าลูกชายไปถึง เอกรัตน์จึงก้าวขาเข้าไปที่กรอบประตูเพื่อลอบมอง เห็นใบหน้าอัมเิบของบิดา ส่วนแขกของบ้านนั้นมีสองคน คนที่ยืนอยู่เป็นชายฉกรรจ์ผมสีดำเหลือน้ำเงินยาวรวบไว้ตรงท้ายทอย สวมใส่แว่นตากันแดด

และสวมชุดดำทั้งชุด

ส่วนอีกคนนั้นนั่งหันหลังให้ และถึงจะไม่เห็นใบหน้า แต่เรือนผมยาว สีดำลึบดัดเป็นลอนตัดกับผิวยาวปานหยวกกล้วยที่เผยพ้นเสื้อคอเปิดกว้าง ก็เรียกสายตาของชายหนุ่มให้จ้องมองความนวลเนียนของผิวพรรณไม่ว่างตา และเขาอาจแสร้งยังไม่กลับตามทีบิดาเอ่ยไว้ได้ ถ้าได้กรับใช้ไม่ยกถาดน้ำดื่มเข้ามา แล้วเกิดเสียงแก้วกระทบกับถาด จนสายตาไวของบิดากวาดมาเจอ

“อ้าว นั่นไง พุดถึงก็มาเลย”

การถูกจับได้อาจไม่ทำให้เอกรัตน์ตื่นตระหนก แต่เมื่อแขกสาวผู้นั้นเอี้ยวใบหน้ามา ก็คล้ายกับหยุดทุกความเคลื่อนไหวรอบกายชายหนุ่ม แม้แต่ลมหายใจก็ขาดช่วงไปราวกับถูกดูดกลืนหายไปในตัวนางแสนงามผู้นั้น

“มาทำความรู้จักคุณนายดาราสีเสียดสี”

เสียงของบิดากระตุกขาให้ก้าวเดินเข้าไปยืนนุ่มศีระพร้อมยกมือขึ้นประนมแบบอก ก่อนกล่าวคำทักทาย “สวัสดีครับ ผมเอกรัตน์ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“สวัสดีค่ะ...คุณเอกรัตน์”

คล้ายกับชื่อของเขาถูกเปล่งอย่างซัดถ้อยซัดคำ แต่นั่นไม่สะกิดความรู้สึกได้มากเท่ากับเรียวกปากอ้อมสีแดงสดที่แย้มรอยยิ้มน่าประทับใจ จนเขาจับความประหม่าในเสียงพูดของตนได้ชัดเจน

“ผม...ผมได้ยินเรื่องของคุณนายดารามาจากพ่อแล้ว ขอบคุณสำหรับการสนับสนุนให้เป็นผู้นำชุมชน แต่ถ้าผมทำให้คุณนายผิดหวังก็ต้องขออภัยล่วงหน้าด้วย”

“คุณจะไม่ทำให้ฉันผิดหวัง” เธอเปล่งเสียงเรียบ แต่ทรงพลัง ซัดกับใบหน้าสวยหวานและเรือนร่างกลมกลึงแบบอิสตรี

“ແກ່ວຽກພູດວ່າພະມະຕອບແທນນ້ຳໃຈຂອງຊົນນາຍໃຫ້ດີທີ່ສຸດຖ້າພະມະຂະດີງຈະຖືກ” ປີດາຂອງເຂາກລ່າວແທກແລ້ວຫ້ວຽາະເສີຍດັງ

คุณนายสาวคลี้อยม จ้องใบหน้าเขาแน่วนิ่ง “ฉันก็หวังว่าจะได้รับการตอบแทนที่สาสม” จากนั้นเบนสายตาไปทางนักเลงใหญ่ “คุณทรงชัยคง

ไม่ว่าอะไร ถ้าฉันอยากหาโอกาสนัดทานข้าวเพื่อคุยเกี่ยวกับนโยบายกับคุณเอกรัตน์”

“ไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธครับ ไซ้ใหม่เอกรัตน์”

ทว่าเอกรัตน์ได้แต่อึ้ง ยืนนิ่งเฉยมองหญิงสาวอย่างพิลึกพิลั่นด้วยความอ่อนวัยที่ไม่ต่างจากเขามากนัก แต่ทำไมถึงมีเงินทองมหาศาลขนาดเป็นเจ้าของกิจการผับในเมืองกรุง และในนาที่นั้น คล้ายกับร่างงามถูกโปรแกรมมาให้ได้รับการปกป้อง ชายฉกรรจ์ในชุดดำจึงเคลื่อนตัวมาดบังตัวเธอไว้จนมิด

“ฉันคงต้องขอตัวกลับก่อน แล้วนายสำริดจะเป็นผู้ติดต่อมอบงานให้เหมือนทุกครั้ง” จากนั้นคุณนายสาวลุกขึ้น ลอบส่งสายตามาให้เอกรัตน์ในแบบที่ปลุกปั่นเลือดในกายหนุ่มให้ร้อนผ่าว ก่อนเดินนวนานำคนของเธอออกจากเรือนไป

“ผู้หญิงคนนี้เป็นเหมือนกุหลาบ สวยแต่มีหนามแหลมคม” บิดาของเขากล่าวลับหลังแขกสำคัญในตอนที่มีองรสิทธิ์ดำคั้นนั้นเคลื่อนตัวออกจากอาณาเขตบ้าน

“ไม่...เธอไม่ได้เหมือนกุหลาบ” เอกรัตน์แย้งเสียงเบาคล้ายรำพึง

เพราะกุหลาบอาจถือว่าเป็นราชินีแห่งมวลดอกไม้ แต่สำหรับหญิงสาวที่เพิ่งทิ้งสายตาแห่งแรงปรารถนาให้เขาแล้วจากไป เธอวางท่าดังเป็นราชินีของทุกคน และแวตาทาหมายมั่นคือนั้นมีความต้องการแรงกล้าในบางอย่างที่เขาไม่อาจเข้าใจ

บนโซดหินในม่านน้ำตกสีรุ้ง มีเงาของสองร่างแบ่งปันไออุ่น
โอบกอดรัดรีดและขยับเคลื่อนไหวอ่อนพลิ้ว คล้ายดังมีเสื้อร้ายราบทเพลงรัก ส่วนเธอนั้นยืนแข็งทื่อ ลอบมองชายคนรักเสพสมกับผู้ชายที่เธอทั้งรักและเอ็นดูปานน้องสาว

นั่งูร้าย คำแรกที่ผุดขึ้นมากลางใจ แต่ไม่อาจเอ่ยออกไป เขาก็ร้ายเหมือนงูเห่า คำที่สองสะท้อนก้องในหัวไม่ห่างกัน

‘ฉันขอร้องนะคุณหมอ อย่าให้ดวงเขม้นอำบอายท้องไม่มีพ่อเลย’

คำกล่าวของนางลาโที่พรา้พุดพลงกัมกราบทำเธอในวันก่อนเป็นความจริง ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เธอคนนั้นฝังเขี้ยวก่อนปล่อยพิษให้แทรกซึมสู่หัวใจของเธอโดยไม่รู้ตัว และก็ครั้งแล้วที่เขาลอบสมสู่กับหญิงอื่นทั้ง ๆ ที่กำลังจะแต่งงานกับเธอ

สุดท้าย ความรักกับความเชื่อใจที่สะสมทีละเล็กละน้อยก็แตกออกเป็นเสี่ยง ณ วินาทีที่เห็นภาพบาดใจ

‘ฉันจะหลีกทางให้ แล้วจะไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้’ เธอียดคอ เปล่งเสียงแข็งตลอดไรฟัน สะกดกลั่นไฟแค้นที่สุ่มอกจนร้อนรุ่ม แล้วยื่นคำขาดไม่ให้ความช่วยเหลือใด ๆ ‘ถ้าอยากให้เราตบแต่งกับดวงแขตามประเพณี ก็ขอให้ป้าลาโไปบอกกับนายทรงชัยเองเถอะ’

ความเจ็บปวดจากแผลทางกาย เธอรู้ว่าจะรักษาด้วยยาขนานใด แต่ความเจ็บปวดในหัวใจนั้น แผลมันลึกสุดหยั่งอย่างไม่มียาวิเศษใดมาสมานแผลใจได้ น่ายินดีที่นายทรงชัยรับปากส่งขบวนขันหมากมารับสะใภ้ที่ท้องก่อนแต่ง

แต่เธอไม่ขอไปร่วมงาน และไม่ขอเจอหน้าใคร ไม่ว่าจะเป็นยายก่อพอ ผู้ใหญ่บ้าน หรือแม้แต่เสียงของหญิงสาวผู้ช่วยที่ตะโกนเรียกหาน้ำประตูดูเรือนในคืนส่งตัวด้วยน้ำเสียงร้อนรน

‘คุณหมอใหม่แก้ว เปิดประตูให้ฉันที’

‘ไปชะดวงแข ไปเตรียมตัวรับขบวนขันหมากจากเอกรัตน์เสียเถอะ’ เธอขับไล่ด้วยเสียงโกรธซึ่ง

‘คุณหมอใหม่แก้ว ฉันไม่ใช่...’

‘บอกว่าให้ไป ไปจากชีวิตฉัน นังงูพิษ!’

เพียงไม่กี่วินาที เสียงเรียกด้านนอกหายเงียบไปแล้ว เหลือแต่เสียงน้ำตาของเธอที่คร่ำครวญออกมาดัง ๆ จนได้ยินเสียงผู้ชายตะโกนเรียกพร้อมกับเคาะประตูแรงจนผนังสะเทือน เธอจึงปาดน้ำตา เดินไปเปิดประตู แล้วก็พบกับชายแปลกหน้าผู้หนึ่งยืนมองด้วยดวงตาวาว

‘มีคนถูกทำร้ายบาดเจ็บในป่า คุณหมอไปดูเขาหน่อย’

ด้วยวิญญานของวิชาชีพ ไหมแก้วจะเดินกลับไปคว่ำกระบี่แพทย์เตรียมทุกอย่างให้ครบ แต่เธอกลับถูกชายผู้นั้นจุดแขนแล้วบอกว่าไม่มีเวลาพอ ก่อนลากพาเธอไปยังป่าหลังหมู่บ้านกะเหรี่ยงอย่างร้อนรน แล้วภาพทุกอย่างที่ปรากฏก็สิ้นสะท้อนหัวอกจนเจ็บปวด

เธอเห็นภาพการทารุณทางเพศ เห็นรอยยิ้มเย้ยหยัน เห็นน้ำตาของหญิงสาว เห็นร่างเปื้อนเลือดสด เห็นดวงตาของความเคียดแค้น แต่แล้วทุกภาพก็สลายไปในความมืด

ครี้นนน!!!

เปรี้ยงงง!!!

แสงสว่างวาบทำให้ดวงตาพร่ามัว หัวใจของเธอเต้นแรงจนคล้ายมันอยากกระโดดออกจากอก เมื่อมีลำแสงจากเบื้องบนพุ่งดิ่งลงมาบนร่างของหญิงสาว เสียงสายฟ้าดังก้องไปทั่วแผ่นดิน เสียงกรีดร้องโหยหวนแหลมเล็กของหญิงสาวก็เหมือนมีดกรีดหัวใจ ร่างของนางลาโพดิ้นพล่าน มีเลือดไหลออกทุกทวาร เส้นประสาททุกสรรพางค์กระตุกสั่น ผิวหนังไหม้เกรียม

เปรี้ยงงง!!!

‘กรีด!!!’ หญิงสาวกรีดร้องยกมือปิดหู

‘กรีด!!!’

เธอเห็นดวงตาถลนของนางลาโพปรากฏอยู่ตรงหน้า จึงกรีดร้องยกมือป้ายปิดให้ภาพลวงตานั้นสลายไป แต่คล้ายกับกลายเป็นการกวักมือเรียกให้ความน่าสะพรึงเคลื่อนเข้าใกล้

‘กรีด กรีด!!!’ ไหมแก้ววิ่งหนีสุดชีวิต

เปรี้ยงงง!!!

แต่แล้วก็สะดุ้งตัวโยนไขว่คว้าหาที่กำบัง แต่ในความมืดนั้นมองไม่เห็นสิ่งใดเลย เธอร้องไห้ลนลาน ตะโกนขอความช่วยเหลือ

เปรี้ยงงง!!!

สายฟ้าฟาดลงอีกครั้ง แต่ครั้งนี้มันกระหน่ำลงบนตัวเธอ ร้อนแรงจนผิว
หมกใหม่ แบมือตัวเองดูเห็นเนื้อละลายเหลวเป็นแผลเหวอะ แต่ในแผลนั้น เธอ
จ้องมองลึกลงไป มีดวงตาถลนบุ๋บโปนคู่เดิมแทรกตัวออกมาจากผิวบนฝ่ามือ
แล้วจับจ้องมองเธอด้วยความเคียดแค้นชิงชัง

‘กรีด!!!’

“คุณหมอ คุณหมอ” เสียงของใครคนหนึ่งเรียกชื่อเธอ

“คุณหมอแค่ฝันไป มันเป็นแค่ฝัน” มีเสียงนุ่มอ่อนโยนปลอบประโลม
ข้างหู

จิตของคุณหมอสาวจึงค่อย ๆ รับรู้ เปลือกตาบางค่อย ๆ ลืมขึ้นตื่นจาก
ความฝัน แต่เสียงฝนกระหน่ำฟ้าคำรามข้างนอกนั้นเป็นของจริง และอ้อมกอด
อุ่นนี่ก็เป็นของจริงเช่นกัน

“คุณก้อง”

ไหมแก้วแปลงชื่อชายหนุ่มเจ้าของวงแขนแกร่งที่โอบกอดตัวเธอไว้ แล้ว
กวาดตามองโดยรอบเพื่อระลึกรู้ความทรงจำหลังจากเขามาส่งเธอถึงโรงพยาบาล

การรักษาไม่ยุ่งยากซับซ้อนเพราะเจ้าตัวนั้นไม่มีพิษร้ายแรงมากมาย
นัก แค่ล้างบาดแผลและให้ยาตามอาการก็กลับบ้านได้ แต่นายสถาปนิกหนุ่ม
ยืนยันขอให้นอนโรงพยาบาลสักคืน เธอจึงให้เขาพามาพักที่บ้านพักแพทย์แทน
การใช้ห้องที่ควรจะเป็นของประชาชน

“ฉันนึกว่าคุณกลับไปแล้วเสียอีก”

“ผมก็คิดว่าจะทำแบบนั้น แต่พอรู้ตัวอีกทีก็นอนเฝ้าคุณหมอบนพื้น
ข้างเตียง” เขาเอ่ยเสียงแผ่ว คลายวงแขนที่กอดรัดแน่นก่อนหน้าออกพอลวมๆ
แต่พอมีแสงฟ้าแลบก็รัดกอดแน่นอีกครั้งในตอนที่ร่างบอบบางสะดุ้งตัวโยน

“เป็นเพราะฝันร้ายเลยทำให้คุณหมอกลัวฟ้าผ่า หรือเพราะฟ้าผ่า
คุณหมอถึงฝันร้าย”

ไหมแก้วเฝ้าปากไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องในฝัน แต่พอวงแขนกระชับแน่น
เข้า เธอก็ต่อว่าเขาเสียงขุ่น “คุณไม่จำเป็นต้องรู้หรอกค่ะ แล้วก็ปล่อยฉันเสียที”

เขาหัวเราะในลำคอ “ผมจำเป็นต้องรู้ ถ้าเป็นเพราะอย่างแรก ผมจะปล่อยให้คุณหมอนอนต่อ แต่ถ้าเป็นเพราะอย่างหลัง ผมคงสะดุ้งตื่นมากอดคุณหมอไว้ทั้งคืน”

ไหมแก้วตอบตัวเองไม่ถูกเช่นกันว่าอาการกลัวฟ้าผ่าของเธอมาจากฝันร้าย หรือที่มักฝันร้ายถึงคืนแสนน่ากลัวนั้นเป็นเพราะฟ้าผ่า แต่ถ้าให้ไตร่ตรองอย่างถ้วนถี่ มันมีเหตุผลที่ดึงเธอเข้าสู่ภวังค์ความกลัวทั้งสอง ที่ไม่ใช่ทั้งฝันร้าย และไม่ใช่ทั้งฟ้าผ่า

“บอกผมมาสิว่าอย่างไร”

ยิ่งเธอหวนเวลาให้คำตอบ เขาก็ยิ่งแนบตัวเองกับแผ่นหลังเธอให้ชิดสนิทมากขึ้นเท่านั้น นึกอยากตำหนิเขาเรื่องการทำตัวลามปาม ถือวิสาสะใช้ความกลัวของเธอเป็นเครื่องต่อรอง

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง” จึงเลือกตอบให้ตรงความรู้สึก แต่ก็ไม้อาจเล่าความจริงให้เขารู้ได้

“แล้วมันคืออะไร คุณหมอบอกผมได้หรือเปล่า”

“ปล่อยฉันเถอะ ฉันไม่เป็นไรแล้วค่ะ” เธอเลี่ยงการตอบคำถาม แต่พองันหน้าไปก็ยิ่งเจอแวตาดำใสซึ้ง ทำเป็นไม่รู้ความ แถมลำแขนนั้นก็ขยับแน่นขึ้นกว่าเดิม จึงหยิกเข้าที่ต้นแขนเต็มแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อแบบไม่ยั้งแรง

“โอ๊ย คุณหมอ หยิกผมทำไมเนี่ย!” แล้วก็เจ็บพอดู เพราะเขาร้องเสียงขนาดนั้น

“ก็เป็นการยืนยันว่าฉันไม่ได้ฝันอยู่”

“เขามีแต่หยิกแก้มตัวเองนะครับคุณหมอ” เขาคลายอ้อมแขนจากตัวเธอ บ่นอุบอิบพลางลูบผิวเนื้อตรงที่ถูกหยิกบ่อย ๆ

แต่แล้วไหมแก้วก็สังเกตเห็นว่าเขายังอยู่ในสภาพเปลือยท่อนบน และแค่ชั่วอึดใจเดียวแก้มของเธอก็ร้อนผ่าวขึ้นทันควัน

“นี่ยังไม่มีใครหาเสื้อผ้าให้คุณใส่อีกหรือ!”

ก้องปฐพีไหวไหล่ “ก็มีแต่เสื้อผู้ป่วย แต่ผมไม่เอาเพราะผมไม่อยากจะให้

เขาสิ้นเปลือง”

“คุณก็เลยให้ฉันเปลืองเนื้อเปลืองตัวด้วยการกอดฉันโดยไม่ใส่เสื้อแทนอย่างนั้นสิ”

“อ้าว คุณทำคุณบูชาโทษแท้ ๆ” แล้วเขาก็ส่งสายตาค้อนให้เธอตามด้วยการบ่นอย่างกับหมิกินผึ้ง “คนเขาก็เป็นห่วง นอนเฝ้าทั้งคืนหนาวก็หนาว ฝ่าหมสีกฝืนก็ไม่ห่ม ถ้าผมเป็นปอดบวมละก็ คุณหมจะต้องรับผิดชอบ”

ไหมแก้วจึงอมยิ้ม แล้วบอกเขาไปว่า “ขอบคุณนะคะ ทั้งเรื่องพาฉันมาโรงพยาบาล ทั้งเรื่องนอนเฝ้าอาการ แล้วก็เรื่องที่ช่วยปลดฉันจากฝันร้าย” เธอหยุดคำพูดไว้เพราะรู้สึกหัวใจเต้นตามอาการชัดขึ้น “หายโกรธฉันเถอะนะ”

มูมปากหยักเริ่มทำองศาเป็นรอยยิ้ม แต่เขาควรจะลงจากเตียงไปนอนบนพื้นได้แล้ว ไม่ใช่เขยิบเข้ามาหาแล้วยื่นหน้าเข้าใกล้เอ๋อด้วยประโยคแสนกวน

“ไม่หาย ถ้าคุณหมอไม่เล่าความฝันให้ผมฟัง”

“แล้วถ้าฉันไม่เล่า?” คุณหมอสาวนี่ก็อยากทำทนาย

“ก็หมายความว่า คุณหมอยกให้ผู้ชายหล่อ ๆ อย่างผมกอดทั้งคืน”

“ผู้ชายอะไรหน้าไม่อาย ชมตัวเองก็ได้ แถมยังชอบฉวยโอกาส” เธอเย็นจมูกใส่

“ตอบ...ผู้ชายหน้าด้านที่มั่นใจในตัวเอง แล้วก็ชอบพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส”

ไหมแก้วผลอหัวเราะขบขัน ก็ที่เธอพูดไปนะ ตั้งใจประชด ไซ้ประโยคคำถามเสียที่ไหนกัน

“กวนนักนะ”

ปากหยักคลี่ยิ้มบาง จับจ้องเธอด้วยดวงตาสีนิลเป็นประกาย ใบหน้าหล่อเหลาคมคายเคลือบเข้ามาใกล้จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่น

“คุณหมอได้ยินเสียงฟ้าร้องข้างนอกไหม มันจะทำให้คุณหมอหลับพร้อมกับฝันร้ายอีกหรือเปล่า”

หัวใจของเธอเต้นแรง เปล่งคำพูดเสียงแผ่วเบา “ฉันได้ยินเสียงฟ้าร้อง...

แต่”

ดวงตามสืบลจับจ้องรอคำตอบ หัวใจของเธอก็สั่นเมื่อความรู้สึกในตอนนั้นกำลังสั่งให้เธอบอก “ฉันไม่ยอกนอนพร้อมกับฝันร้าย...ไม่ยอกอีกแล้ว”

“คุณหมอ...” เขาเรียกเธอคล้ายรำพึง มองเธอด้วยสายตาแสนหวาน หยดงดงามประหลาดล้ำ ก่อนวาดวงแขนล้อมรอบร่างบอบบาง เย้ยคำหยอกเย้า แหย่หัวใจที่กำลังเต้นไม่เป็นสำของ คุณหมอสาว “คืนนี้ทั้งคืน ผมก็คงไม่ได้นอน”

สองลำแขนโอบรัดกอดแผ่นหลังของเธอให้นุ่มตัวแนบกับแผ่นอกกว้าง ไหมแก้วทั้งสัมผัสทั้งได้ยินเสียงหัวใจของเขาเต้นเป็นจังหวะภายใน เป็นเสียงทุ้ม ฟังไพเราะและบ่งบอกถึงชีวิตที่เปี่ยมพลัง หรืออาจเป็นเพลงกล่อมให้เธอ ผ่านคล้ายคล้ายเด็กน้อยในครรภ์มารดา ไหมแก้วจึงค่อย ๆ ปิดเปลือกตาลง ด้วยความมั่นใจว่า เขาจะกอดเธอไว้ให้หายจากฝันร้ายทั้งคืน

“ไหมแก้ว!” เสียงเรียกนั้นทำให้ไหมแก้วลืมตาหันไปมองทันที

“เอก!” แล้วแขกที่มาอย่างไม่คาดคิดก็พุ่งทะยานเข้ามาจูดแขนเธอขึ้น ก่อนส่งหมัดอัดใบหน้าของนายสถาปนิกหนุ่มเต็มแรง

“แกทำอะไรไหมแก้ว!”

ก้องปฐพีแลบลิ้นเลียเลือดจากรอยแตกที่ริมฝีปาก แล้วตอบไปว่า “กอด”

“ไฉ่ระยำ!” เอกรัตนโกรธจนคลุ้มคลั่ง หมายถึงเข้าไปขัดหมัดอีกครั้ง ให้สาแก่ใจ

“หยุดนะเอก!” เสียงห้ามของเธอหยุดหมัดที่จางสูงเตรียมพุ่งใส่หน้าของ คนที่ยังนั่งเฉยไม่สะทกสะท้าน “ถ้าเอกลดอารมณ์โทสะแล้วฟังไหม เอกจะยังคุย กับไหมได้ต่อ แต่ถ้าใช้ความรุนแรงเหมือนกับพ่อของเอกละก็ เราสองคนจะเป็นอะไรกันไม่ได้แม้กระทั่งเพื่อน!”

เอกรัตนขบกรามจนเส้นเลือดโป่งนูน หายใจหอบสะท้านหลายนาที จนกำปั้นในอากาศลดความสูงลงข้างตัว

“คุณกลับไปก่อน” แล้วคุณหมอสาวก็ออกคำสั่ง แต่คนที่เป้นเป้าหมาย

ยังนั่งนิ่งเฉย จึงต้องจำใจหันหน้าไปมอง “คุณก้อง คุณกลับไปเถอะค่ะ เอกรัตน์ อยู่กับฉันแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง”

เจ้าของร่างสูงลุกขึ้น แล้วเดินผ่านเธอออกไปโดยไร้คำพูด ไม่มีการตอบโต้ แปลกในความรู้สึกของคุณหมอสาว ที่เธอคาดหวังให้เขาแสดงอาการกวนอย่างเคยมากกว่ามองเธอด้วยดวงตาว่างเปล่า

เสียงใต้เตียงด้านในบ้านพักแพทย์ยังดังตลอดเวลา และแม้เขาจะยอมออกมาตามคำพูดของคุณหมอสาว แต่ก็ยังยื่นได้ขายคาเพื่อให้มั่นใจว่าเธอจะไม่ใช่

จนกระทั่งเสียงใต้เตียงด้านในเงียบลง ก็เท่ากับเขาควรออกไปจากที่ตรงนี้ แต่ฉับพลันในตอนนั้นมีเสียงผิดปกติดังจากฟุ่มไม้ทางเข้าบ้านพัก เรียกชายหนุ่มออกจากภวังค์ความรู้สึก แม้มีสายลมพัดโบก แต่ก็เป็นการลมระดับที่ไม่อาจขยับเขยื้อนกิ่งไม้ใหญ่ให้ไหวได้ ลงบอกเหตุชายหนุ่มจึงเริ่มทำงาน

ก้องปฐมพีเอียวตัวหันหน้าไปทางเรือนพักแสนเงียบสนิท แล้วคิดว่าต้องพาตัวเองไปจากตรงนี้ก่อนเกิดเหตุอะไรไปรบกวนความปลอดภัยของคุณหมอสาว เขาเลือกใช้ทางด้านหลังที่อับแสงไฟ อาศัยเงาไม้หลบลิ้นจากใครก็ตามที่คิดตามล่าทำร้าย พออย่างกรายเข้าสู่เรือนถัดไป ก็ช่วยได้เครื่องแบบแพทย์ที่ตากหลบฝนได้ขายคามาลัดเปลี่ยนชุด แล้วซุกกกางเกงของตนไว้ใต้ฟุ่มไม้

จากนั้นเดินวกกลับไปเส้นทางด้านหน้า กวาดสายตาเห็นรถกระบะคันที่เคยโล่งซอสนตัวเนียนได้โรงจอดรถกั๊วคันเก่าซ่อมซ่อ แต่เพราะมองไม่เห็นตัวคน จึงตัดสินใจเดินลึกเข้าไปในเขตบ้านพักแพทย์ดีกว่าเดินย้อนเข้าไปโรงพยาบาล

กรั้ง ๆ

มีเสียงกระดิ่งจักรยานดังจากด้านหลัง แต่ชายหนุ่มผู้กำลังปลอมแปลงเป็นหมอไม่หันกลับไปมอง จนเสียงล้อจักรยานเข้ามาใกล้

“เพิ่งได้กลับหรือ ให้ผมไปส่งคุณไหม”

คำเสนอมาพร้อมกับรอยยิ้มเปี่ยมความกรุณาจากคุณหมออาวูโส ที่ชะลอความเร็วจักรยาน แต่เมื่อเขาหันหน้าไปหา ดวงตากรุณย์ของคุณหมอตานั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นความสงสัย

“คุณมาประจำที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมผมไม่คุ้นหน้า”

ก้องปฐพีไม่ตอบคำถามอะไร เพราะเห็นใครผู้หนึ่งเดินดุ่ม ๆ ตรงมาที่ปลายสายตา จึงรีบขึ้นคร่อมซ้อนท้าย “เพิ่งมาวันนี้แหละครับ ผมมีเรื่องจะถามเกี่ยวกับที่นี้เยอะเลย พาผมไปคุยที่บ้านคุณหมอก่อนได้ไหมครับ”

เขารวบหัวรวบหางโดยไม่ได้อถามความสะดวกใจ แต่คุณหมอตานี้ก็สนองกลับด้วยเสียงหัวเราะ “ได้สิ แต่พอถึงบ้าน ผมต้องเป็นฝ่ายถามก่อนนะ”

จากนั้นก็ถีบจักรยานพาเขาตรงลึกเข้าสู่เขตบ้านพักที่ดูปลอดภัยมากกว่าส่วนหน้าที่ไร้คนพักอาศัย ซึ่งบ้านพักของแพทย์อาวูโสหลังที่เขามาขอรับกวนนั้นสว่างไสวด้วยไฟห้อยระย้าสีเหลืองนวลจากผ้าชายคาเรือน และตรงซุ้มทางเข้าตัวบ้านมีไม้เลื้อยขึ้นเกี่ยวพันไปตามโครงเหล็กดัดโค้ง ส่งกลิ่นหอมจรรวมในตัวในความชื้นของอากาศหลังฝนตก

“ต้นมะลิวัลย์นะ ภรรยาของผมชอบมาก เธอรักของเธอ พุ่มพิกมาตั้งแต่มันสูงไม่ถึงเข่าผม” หมออาวูโสกล่าวพลางเดินนำเขาขึ้นบันไดของเรือนที่ยกสูงจากพื้นเพียงเล็กน้อย แล้วหันมาโยนคำถามแรกให้เขา “หวังว่าความหอมหวานของมันจะไม่ทำลายประสาทรับกลิ่นของคุณนะ”

“ไม่ครับ...คุณแม่ของผมก็ชอบต้นมะลิ ได้กลิ่นหอมของมันตั้งแต่ผมยังตัวสูงไม่ถึงเข่าคุณหมอ”

คุณหมอหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ แล้วเรียกหาภรรยาของตน บอกให้รู้ว่าคืนนี้มีแขกไม่ได้รับเชิญมาเยี่ยมเยียน โดยชายหนุ่มถูกต้อนรับราวกับเป็นแขกพิเศษด้วยโซฟาตัวสบายกับชาสมุนไพรกลิ่นละมุน

“คราวนี้บอกผมได้หรือยังว่าคุณเป็นใคร แล้วทำไมถึงไปเอาชุดของนายแพทย์คนนี้มาใช้ได้”

นี่คงเป็นคำถามที่สองของคุณหมอตานี้ ก้องปฐพีจิบชาอุ่นให้ร่างกาย

ผ่อนคลายแล้ววางแก้วลงเพื่อเริ่มต้นเล่า “ผมซื้อกิ่งปฐพี ฤทธิ์นาคา มาจากบริษัทชลธารคอนสตรักชัน”

“อ้อ บริษัทที่จะมาฟื้นฟูหมู่บ้านช้าง”

“ใช่ครับ” เขาตอบพร้อมรอยยิ้ม “เมื่อเย็นวาน ผมกับคุณหมอใหม่แก้ว ไปเที่ยวน้ำตก แล้วเธอถูกงูกัด ผมเลยพามาโรงพยาบาล จริง ๆ แพทย์ผู้ตรวจบอกว่าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง แต่ผมไม่วางใจอยากให้เธออยู่ใกล้หมอ เธอ...ถึงเธอจะเป็นหมอก็กะ คุณหมอใหม่แก้วไม่อยากจะรบกวนห้องพักรักษาที่มีน้อยอยู่แล้ว เธอเลยให้ผม...”

“พาเธอไปพักที่บ้านพักแพทย์” คุณหมอบอกแทนทันที แล้วเป็นฝ่ายอธิบายบ้าง “ผมก็รู้ข่าวจากแพทย์คนนั้น แล้วก็เลยโทร.บอกเอกรัตน์ให้ไปช่วยดูแล เพราะบ้านพักแถบนั้นไม่มีใครอาศัย น้องใหม่อยู่ตัวคนเดียวจะอันตรายเกินไป”

กิ่งปฐพีร้องอ้อในใจ เมื่อรู้ว่าคนที่ส่งนายแวนเจ้าของหมัดกระแทกปากเขาเป็นใคร แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาคิดจะลุกขึ้นโวยวาย บางทีนายแวนหน้าจืดนั้นอาจปกป้องเธอได้ดีกว่าเขาที่กำลังถูกหมายหัว

“ตอนที่ผมออกจากบ้านพักของเธอ ผมรู้สึกว่ามีคนตามทำร้ายผม พอหลบเลี่ยงหาที่ซ่อน ก็ไปเจอเสื้อแพทย์ที่แขวนตากไว้ เลยหยิบมาใช้ปลอมตัว” แล้วเล่าต่อถึงที่มาที่ไปของเสื้อคลุมสีขาวกับกางเกงสีเดียวกัน

คุณหมอเจ้าบ้านส่งเสียงหัวเราะจนดาหยี รื้อรอยของวัยเด็กขึ้นชัดเจน แต่ผิวหน้ายังเปล่งปลั่งมีราศืออย่างผู้สาวุโสที่มีแต่คนนับถือ

“แล้วดันไปเจอชุดแพทย์ของหมอที่รักษาใหม่แก้วนี่สิ เขาเขาไม่ยาวเท่าคุณหรอก มันก็เลยสั้นเต๋อเสียขนาดนี้ แต่เอากะ ผมจะเก็บเป็นความลับให้ ไม่บอกเขาก็แล้วกัน แต่คุณต้องบอกผมว่าคนที่คิดทำร้ายคุณเป็นใคร เพราะถึงขนาดตามเข้ามาในเขตพักอาศัยของแพทย์แบบนี้ ก็ดูจะเหิมเกริมเกินไปมาก”

กิ่งปฐพีลังเลใจที่จะพูด แต่สายตามากประสพการณ์ที่มองมาก็คาดคั่นเอาคำตอบ “เด็กวัยรุ่นที่ชื่อทวิรัตน์”

รอยยิ้มของคุณหมอหุบลงเล็กน้อย “ทวิรัตน์แค่ตัวลูก แต่ผมว่าที่คุณ
เผชิญอยู่นี่เป็นตัวพ่อ”

ก้องปฐพีเจียบังไปชั่วคราว ก่อนถอนหายใจยาว คิดแล้วว่า ถ้าอยู่
หมู่บ้านข้างนานเท่าไร ก็อาจสร้างความเดือดร้อนให้คุณหมอไหมแถมมากขึ้น
เท่านั้น

“แล้วคุณได้ทันเจอเอกรัตน์หรือเปล่า”

ก้องปฐพีคลี่ยิ้ม ยังรู้สึกเจ็บแสบที่แผลแตกบนริมฝีปากไม่หาย “เจอ
เต็ม ๆ เลยครับ”

“นี่เจอกันแล้วหรือ” ดวงตาของคุณหมอฉายแววกังวล แล้วเอ่ยประโยค
ต่อมาที่ทำให้ควั่นเข็มของสถาปนิกหนุ่มขมวดมุ่นเข้าหากัน

“เอกรัตน์...เขาเป็นลูกชายคนโตของนายทรงชัย”

บทที่ 9

ศพที่สาม

“เอื่อยไปเยี่ยมพ่อของเธอที่เรือนจำ คิดว่าน่าจะเป็นผลพวงจากที่แกบอกเขาเรื่องราวนี้ว่ามีอบนกระดาดห่อหุ้มมากฝรั่งนั้น”

ถึงคำพูดจะฟังเรียบเฉย แต่ดวงตาของสารวัตรที่มองมานั้นกำลังคาดโทษเขาอยู่ “แล้วเกิดอะไรขึ้น ทำไมนายอำพันถึงตาย”

สารวัตรใหญ่ถอนหายใจหนัก เล่าต่อด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “จากการสอบปากคำของผู้เห็นเหตุการณ์ที่เป็นนักโทษในแดนเดียวกัน พวกเขาทุกคนให้การตรงกันว่า นายอำพันคลุ้มคลั่งทำร้ายตัวเอง เริ่มจากโขกหัวกับกำแพงจนหัวแตกยับ แล้วก็ใช้มีดปาดคอตัวเองทั้ง ๆ ที่ยังหัวเราะอยู่อย่างกับคนบ้าที่ไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดจนตาย”

“อะไรนะฮะ” ถึงจะได้ยินเต็มสองหู แต่ระพีพัฒน์ก็แทบไม่อยากจะเชื่อ

“ผลการชันสูตรศพนายอำพันพบว่ามีส่วนเสฟติดฤทธิ์หลอนประสาทในปริมาณมาก” สีหน้าของอัครวินขรั่มลงกว่าปกติ “เราต้องสืบหน้าให้ได้มากกว่านี้แล้ว ฉันอยากจับไอคนที่บงการอยู่เบื้องหลังยึดใส่ตะรางใจจะขาด ก่อนคนที่เหลือจะถูกเช็กบิลจนเรียบ”

ถึงจะยังไม่รู้ว่าคนที่อยู่เบื้องหลังเป็นใคร ระพีพัฒน์ก็อยากรู้เหลือเกินว่าอะไรเป็นแรงจูงใจให้ฆาตกรต้องฆ่าคนถึงสองคน และถ้าไม่ได้เป็นการฆ่าปิดปากเพื่อปกป้องเครือข่ายยาเสพติด เหตุใดเพลงพิณถึงติดหลังแห และเหตุใดเอื้อยจึงยังอยู่รอด หรือไม่ตัวการที่แท้จริงอาจยังเร้นกายอยู่ในเงามืดที่โหดร้ายแห่ง

“แทนที่เราจะเล่นเกมปอลิศจับขโมย...ผมว่าเราน่าจะเปลี่ยนไปเล่นเกมซ่อนหา” ชายหนุ่มเสนอความคิดบางอย่าง

“แกหมายความว่า...”

“ในที่แรก ผมจะไปทวงถามกับเพลงพิณ แต่เห็นที่ถ้าเราเสียเพลงพิณไป คดีนี้ก็คงจะยิ่งดำมืดมากขึ้นไปอีก ผมเลยเปลี่ยนความคิดใหม่ เราต้องเปลี่ยนไปเป็นการซ่อนตัวเหยื่อไม่ให้คนร้ายหาเจอ แล้วรอให้พวกมันเป็นฝ่ายผิดร่องรอยออกมาให้เราเห็น”

ข้อเสนอของระพีพัฒน์ได้รับการสนองจากसारวัตรใหญ่ทันที ทว่าเกมนี้จะแพ้หรือชนะนั้น มีผู้เล่นหลายคนที่เขาต้องขอร้องให้ยอมร่วมเล่นเกม และหนึ่งในผู้เล่นตัวสำคัญก็มีแม่โคโยตี้สาวสุดยั่ววนคนนั้นด้วย

ชายหนุ่มขับรถมุ่งไปสู่ถนนสายรวมสถานบันเทิงในคืนนั้นหลังจากกรมสืบสวนคดีพิเศษ แต่แทนที่จะเข้าทางหน้าผับ เขาเลือกจอดรถบนถนนเล็กๆ ที่เชื่อมต่อกับผับใหญ่ทางด้านหลังด้วยตรอกแคบแล้วลงเดิน

เมื่อใกล้ปากตรอกก็ได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา จึงรีบหลบเข้าไปในตู้โทรศัพท์สาธารณะ แล้วลอบมองร่างของคนสองคนที่ก้าวออกจากตรอกหนึ่งคือชายตัวสูงใหญ่ผอมยาวประจำดำเนินินทนามสำริด และอีกหนึ่งคือหญิงสาวผู้มีโฉมงามสะกดสายตา

“นั่นนะหรือ คุณนายดารา” ปากหยักรำพึงเสียงเบา มองตามสาวงามเยื้องย่างขึ้นรถเก๋งคันหรูสีดำที่จอดอยู่ โดยมีนายสำริดทำหน้าที่เป็นพลขับ

จนรถคันนั้นออกตัวไปไกลจึงก้าวขาออกจากตู้โทรศัพท์ แล้วเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าสู่เขตด้านหลังผับ ลัดเลาะไปตามชอกแคบของสิ่งปลูกสร้างรั้วที่ขนาบข้างกับกำแพงลูกทรงเหล็ก แล้วหลบเข้าหลังภูเขาลังเบียร์เก่า จากนั้นเฝ้ามอง

ความเคลื่อนไหวของเหล่าพนักงานดับทั้งชายหญิงที่เดินเข้าเดินออกสลับกัน
ราวกับตุ๊กตาของนาฬิกาไขลาน

เมื่อเห็นหญิงสาวปรากฏตัวออกมาหลังบานประตูหน้าต่างก็หันมอง
รอบกาย จนได้จังหวะลับสายตาคนก็รีบเข้าไปรวบตัวพร้อมกับใช้มือปิดปากกัน
เสียงร้อง แล้วพาเธอเข้าไปหลบหลังลังเบียร์ของสูง

“ฉันทมาเฝ้าคำตอบ”

เขาเอ่ยบอกจุดประสงค์พร้อมคลายมือที่ปิดเรียวกปากอ้อมออก แต่พอ
ไ้การปกปิด ก็ได้เห็นรอยซ้ำจำใจใหญ่ตรงข้างแก้มของเธอชัดเต็มตา ขนาด
เครื่องสำอางยังไม่อาจกลบเกลื่อน

“ฝีมือเสีย?” น้ำเสียงที่ใช้ถามนั้นขุ่นมัวขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เอื่อยรีบผินสายตาทวนดวงตาราวที่จ้องมองลึกราวกับต้องการสแกน
ทุกอย่างบนใบหน้าของเธอ เอื่อยเสียงสั่นกลืนน้ำตาที่เอ่อล้นขอบตาบวมซ้ำ

“ปล่อยฉันเถอะ เวลาพักของฉันมีไม่มากนัก”

“เราทุกคนต่างก็มีเวลาไม่มากนัก” ชายหนุ่มเอ่ยน้ำเสียงกดต่ำ
“เอื่อย อย่ารอให้ใครเป็นอะไรไปมากกว่านี้อีกเลย ขอให้พ่อของเธอเป็น
รายสุดท้ายเถอะ”

ร่องรอยความบอบช้ำระบวยเต็มหน่วยตาคู่นั้นมากแค่ไหน ในใจของ
ระพีพัฒน์รู้สึกซ้ำได้เสียยิ่งกว่า แค่วิวของหยาดน้ำตาที่ไหลรินอาบแก้มสาว ก็
สั่นสะเทือนจิตใจของเขารุนแรง

“เอื่อย” เอื่อยเรียกหญิงสาว สบตาเธอนิ่ง แล้วกำรอบต้นแขนบางทั้งสอง
ไว้แน่น “เธอยอมให้พ่อกับพ่อของเธอตายโดยไม่ทวงถามความยุติธรรมจาก
ฆาตกรเลยอย่างนั้นหรือ”

รู้ดีว่าคำพูดที่เปล่งออกไปอาจทำร้ายจิตใจหญิงสาว แต่แรงเข็ดเขือน
หัวใจให้เกิดแผลแห่งความอาฆาตเท่านั้นที่เป็นเส้นทางนำไปสู่การแก้แค้นดี แม้
จะนำคนรักทั้งสองของเธอกลับมาไม่ได้ แต่ก็ไม่อยากให้สูญเสียใครไปมากกว่า
นี้ และหนึ่งในนั้นต้องมีเธอ

“สัญญากับฉันได้ไหม” เอื้อยแปลงเสียงสั้น

“สัญญา?”

“สัญญากับฉันว่าจะจับผาตรให้ได้” ดวงตาเธอมีประกายไฟลุกโชน
ระพีพัฒน์รู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์รับปากแทนเจ้าหน้าที่ เพราะเขาเป็น
เพียงแค่ฟันเฟืองตัวหนึ่งในการสืบคดี แต่ถ้าจะทำให้กลไกไซปรีสนาขยับเคลื่อนที่
ก็ไม่มีตัวเลือกไปมากกว่านี้แล้ว

“ตกลง”

“ฉันจะติดต่อคุณอีกครั้งผ่านสารวัตร” พูดแล้วเจ้าของดวงตาโสภณ
หมุนตัวก้าวขาเดินกลับเข้าสู่อาคารสถานนามมุนโลด์ชาโดว์

ระพีพัฒน์ทอดถอนลมหายใจถ่ายความรู้สึกบางอย่างที่อยู่ภายในทิ้งไว้
ที่ตรงนั้น แล้วเคลื่อนขยับเข้าสู่ขั้นตอนต่อไป คือการซักพาดถุน ทายาทเจ้าพ่อ
กาสิโนคนที่เขาต้องการให้เข้ามาเกี่ยวกับเกมซ่อนหาด้วยเป็นอย่างยิ่ง

แต่เมื่อต่อสายเพื่อขอเจรจา กลับถูกตัดเข้าระบบฝากข้อความ ผิดวิสัย
เพื่อนสนิทผู้แสนรู้ใจ ทว่ายังนึกให้ตี ในช่วงหลังมานี้ เขาและตฤณไม่ได้เสวนา
กันเลย แม้กระทั่งเวลาเข้าเลิกเชอร์ริชาเดียวกัน ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนใจจาก
ขอความช่วยเหลือทางโทรศัพท์เป็นมุ่งไปหาทายาทเจ้าพ่อเพื่อขอเจรจากัน
ซึ่งหน้า

สถานที่ที่จะได้พบเจ้าหนุ่มเชื้อสายนักพนันด้วยงไม่ใช่คฤหาสน์
หลังใหญ่ แต่เป็นกาสิโนใต้ดินที่ซ่อนตัวได้อย่างแนบเนียนใจกลางกรุงที่มีระบบ
รักษาความปลอดภัยจากผู้รักษากฎหมายแน่นหนา แต่สำหรับคนที่ใช้หน้าเป็น
ไบผ่านทางอย่างเพื่อนสนิทของลูกชายเจ้าพ่อแล้ว เขาสามารถผ่านทุกด่านมา
จนถึงด่านสุดท้ายอันเป็นประตูเข้าห้องทำงานสุดเอกซ์คลูซีฟของกาสิโนใต้ดิน

เมื่อแขกหนุ่มผลึกประตูเข้าไปอย่างที่เคยทำ ก็พบว่าภายในนั้นมี
กลุ่มชายฉกรรจ์หลายคนกำลังนั่งประชุมกันคล้ายกับอัศวินโต๊ะกลมในภาพยนตร์
โดยมีเตชิน เจ้าพ่อสายเลือดมังกรนั่งเป็นประธาน ส่วนลูกมังกรนั้นหรือ ปลีกิวก
อยู่บนโซฟาตัวนุ่ม ตรงหน้าจอโทรทัศน์ขนาดมหึมาที่กำลังฉายภาพเกมการ

แข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญ ช่วงยิงลูกโทษเพื่อตัดสินผู้แพ้ผู้ชนะ โดยมีนางกระต่ายสาวสวยชาวอวบคอยป้อนน้ำป้อนขนมให้ไม่ขาดเคี้ยวข้าง

“ตฤณ หนูขอคุยอะไรด้วยหน่อย”

แต่ไร้เสียงขานรับจากเพื่อนสนิท แม้จะหันหน้ามามองก็ทำเหมือนไม่รับรู้ว่าเขายื่นหัวโผล่อยู่ด้านหลัง

“ถ้ามึงยังเห็นกูเป็นเพื่อนอยู่ ก็หันหน้ามามองกูหน่อย ไฉนมาเพี้ยอ่อนหัด”

นางกระต่ายหยุดป้อนขนมรสอร่อย เสียงพูดคุยของเหล่าอัศวินโต๊ะกลมด้านหลังเงียบสนิท แล้วเพียงแค่วินาทีเดียวใจคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นไฉนมาเพี้ยอ่อนหัดก็ถูกพรัดขึ้นแล้วกระโจนเข้าใส่ผู้กล่าวหาจนหงายล้มลงไปกับพื้น ก่อนกระชากคอเสื้อขึ้นแล้วยกหมัดขวาเตรียมกระแทกใส่หน้า

“แล้วมึงละ ไฉนลูกหมารับใช้สารวัตร ถ้ามึงยังเห็นกูเป็นเพื่อน มึงก็ต้องจำได้ว่าวันนี้มีนัดคุบอกลกับกูที่นี้ ไฉนมึงบอกให้กูได้ยินเต็มสองหูที่ว่า ไฉนคนที่กูเห็นมันเป็นเพื่อนลิมนัดกู!”

“กูลืม”

ทนายทมาเพี้ยจึงประทานหมัดให้อย่างเต็มเหนี่ยวทันที

“มึงลืมนัดคุบอกลกับกู กูอาจยกโทษให้ได้ แต่ที่มึงไม่ยื่นข้างกูในวันที่ถูกได้แชมป์แข่งมอเตอร์ครอสวันนั้น มึงรู้มัยว่ากูเสียความรู้สึกแค่ไหน คนอย่างมึงไม่มีคำพอจะให้อภัยเป็นเพื่อน!”

ระพีพัฒน์เลียเลือดที่ริมฝีปาก ช่างเจ็บแสบสมกับความโกรธแค้นของตฤณที่ระบายออกมา แค่ว่าขอโทษคงไม่อาจลบล้างความผิดที่ทำไว้ และยอมรับว่าในใจตอนนั้นมึงแต่อยากลบความผิดทางคดีอาญาที่ตัวเองก่อ แม้จะเป็นความผิดที่สารวัตรอนุญาตให้ทำไปโดยไม่ได้เจตนา แต่หากไม่ล้างประวัติตนให้ใสสะอาดแล้วอนาคตของเขาก็มีมลทินตลอดไป

“กูขอโทษก็แล้วกัน” บอกแค่นั้นแล้วลุกขึ้น จ้องมองดวงตาเดือดดาลของอีกฝ่าย ไม่มีคำพูดอะไรให้อีกแล้ว จึงหมุนตัวเพื่อออกจากตรงนั้น ไม่หวังความช่วยเหลือ

“ไ้มาเพียอ่อนหัด!”

นั่นไม่ใช่เสียงเขา ระพีพัฒน์หยุดชาแล้วหันกลับไปมอง เห็นเตชิน บิดาของตฤณผู้เป็นหัวหน้าองค์กรใต้ดินยืนส่งสายตาตำหนิ ก่อนเอ่ยคำพูดเข้มงวด

“เอ็งมันอ่อนหัดจริงอย่างที่ไ้กลางมันว่า!”

“ผมอ่อนหัดตรงไหน ตอนที่พ่อบินไปดูพื้นที่สร้างกาสิโนกับพี่ปราวณ ผมก็เป็นคนดูแล เป็นคนคุมที่นี่!” ตฤณเถียงกลับด้วยเสียงดังปานกัน

เจ้าพ่อกาสิโนเสะยะยัม ยกสองแขนทางขึ้นแล้วหมุนไปรอบๆ “เอ็งดูสิว่าพ่ออยู่ท่ามกลางอะไร แล้วเอ็งนะอยู่ท่ามกลางอะไร”

ฝ่ายลูกชายไม่เข้าใจความหมายนัก กระทั่งผู้เป็นพ่อให้ความกระจ่างแก่ใจ “พ่ออยู่ท่ามกลางเพื่อน ท่ามกลางพี่น้องเหล่านี้ แล้วเราไม่ได้อยู่ข้างกันแค่นยามสุข แต่อยู่เคียงบ่าเคียงไหล่กันแม้ในยามทุกข์!”

ตฤณปรายดวงตาเรียวไปทางระพีพัฒน์ แล้วยกมุมปากขึ้น สายหน้ามืออยากดำตัวเอง เพราะไม่สามารถหาคำพูดใดมาตอบกลับบิดาได้

ฝ่ายพ่อนั้นแฉกยิ้มไปด้วยพรรคพวกผู้รักดี ส่วนเขาตอนนี้หรือ แม้แต่นางกระต่ายที่ป้อนขนมเอาใจก็หนีไปไหนแล้วไม่รู้ คำพูดของบิดาจึงคล้ายเป็นการคาดโทษไว้รอคำตัดสิน ว่าเขาคงไม่สามารถก้าวไปสู่ผู้นำของทุกคนได้ ถ้าไม่เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมทั้งทุกข์และสุขกับเพื่อน

“ปกติกูเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ เลย์ไม่ค่อยสันตัดอะไรที่มันทุกข์ใจเท่าไร...” ทายาทกาสิโนเปรยวาทา ซึ่งตฤณรู้ว่าระพีพัฒน์ฟังอยู่ “แต่กูจะยอมถ้ามันทำให้มึงกลับมาเย็นแทนบัลลังก์ที่สองเพื่อดูกูครองถ้วยแชมป์”

ระพีพัฒน์คลี้อยมกว้าง ก่อนจะหันไปขอขอบคุณเตชินทางสายตา แต่มาเพียใหญ่กลับขึ้นนิ้วมาทางเขาแล้วส่งเสียงเข้มใส่ว่า

“แต่ถ้าความทุกข์ของพวกเอ็งลากเจ้าสารวัตรอัศวินมาสร้างทุกข์ให้กาสิโนของข้า งานนี้ละ เอ็งทุกข์ไปตลอดกาลแน ไ้หมารับใช้สารวัตร”

ยังไม่ทันตอบรับหรือปฏิเสธ ก็มีแรงสั่นสะเทือนของเครื่องรับโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกง ระพีพัฒน์จึงหยิบขึ้นมาดูชื่อปลายสาย แล้วต้องเบ้าปากที่ยัง

เจ็บแสบจากการถูกต้อย เมื่อชื่อของสารวัตรอัศวินปรากฏชัดเต็มหน้าจอ จึงต้องออกจากกาสิโนในทันทีก่อนที่สารวัตรจะใช้ระบบติดตาม

พอเดินห่างจากดินแดนใต้ดินมาไกลพอ เขาจึงติดต่อกลับ ในใจก็คิดว่า จะบอกข่าวดีเรื่องเอื้อยอาจให้ความร่วมมือ

“สารวัตรครับ ผมมีข่าวดีจะบอก” ชายหนุ่มซึ่งพูดทันทีเมื่อปลายทางรับสาย

“แต่ฉันมีข่าวร้ายจะบอก” ทว่าปลายทางสวนกลับมาด้วยความรู้สึกตรงกันข้าม “เจ้าว้ายร้ายที่จะยิงเพลงพิณบนรถเมล์มัน...ตายแล้ว!”

ฝนหยุดสุดท้ายอำลาไปเมื่อแสงแรกแห่งอรุณทอตรงขอบฟ้า
แต่พระพิรุณยังคงฝากความชุ่มฉ่ำไว้บนยอดหญ้าและผืนแผ่นดิน ทุกอย่างบนแผ่นดินนี้คงได้รับความสดชื่นกันถ้วนหน้า ตรงข้ามกับความรู้สึกแห้งเหี่ยวในหัวใจของชายหนุ่มที่ไม่อาจข่มตาหลับแล้วอดทนนอนฟังเสียงฝนและเสียงฟ้าดังครืนครางตลอดคืนจนถึงรุ่งสาง

เจ้าของร่างสูงชันตัวขึ้นนั่ง เมื่อหยีตามองไปทางประตูห้องนอนของคุณหมอใหญ่เจ้าบ้านยังปิดสนิท จึงลุกขึ้นเดินสำรวจรอบห้องรับแขก เห็นชั้นหนังสือวางเรียงรายตามกำแพง ซึ่งแต่ละเล่มล้วนเป็นเนื้อหาทางการแพทย์

สายตาพลันสะดุดกับสันปกแฟ้มพลาสติกเล่มหนา ตรงสันของมันเขียนด้วยตัวหนังสืออ่านชัดเจนว่ารวมสมุนไพรมีสรรพคุณต้านเซลล์มะเร็ง จึงหยิบออกจากชั้น เห็นชื่อผู้รวบรวมเป็นคุณหมอใหญ่และหมอใหม่แก้วก็คลี่ยิ้มแล้วได้เปิดอ่านด้วยความสนใจ แต่แล้วความเพลิดเพลินในเนื้อหาก็ถูกหยุดชะงัก เพราะมีหลายหน้าถูกฉีกหายไป

“ตื่นนานแล้วหรือคุณก้อง”

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณหมอใหญ่” ก้องปฐพีรีบเงยหน้าจากกระดานแล้วกล่าวคำทักทาย

“ภรรยาผมคงกำลังจะเริ่มเตรียมอาหารเช้า คุณอยู่ทานด้วยกันก่อนแล้ว

ค่อยไปสิ”

“ผมไม่รบกวนดีกว่า แ่คุณหมอกับภรรยาให้ผมหลบซ่อนตัวที่นี่ก็
เป็นการรบกวนมากพอแล้วครับ”

“ไม่รบกวนหรอก ภรรยาผมทำจะขอบคุณมาก ชมคุณไม่ขาดปาก”
คุณหมอใหญ่ยิ้มกว้าง แล้วพุ่งสายตามาที่แฟ้มในมือสถาปนิกหนุ่ม

“อ้าว นั่นแฟ้มวิจัยที่ผมกำลังหาให้เอกรัตน์เยี่ยมนี้ มันอยู่ตรงนี้เองหรือ”

ก้องปฐพีอยากถามถึงหน้าที่ขาดไปตามสารบัญ แต่เสียงภรรยาของ
คุณหมอก็เรียกให้ไปรวมโต๊ะอาหาร จึงส่งแฟ้มคืนให้แก่เจ้าของ

หลังถูกเลี้ยงดูจนอ้วนหนา เขาก็จำต้องร่ำลาคุณหมอใหญ่ที่นอกจากใจดี
ให้เขาพักอาศัยในบ้านทั้งคืนพร้อมอาหารเช้าแสนอร่อยแล้ว ยังได้มะลิวัลย์ชื่อ
ใหญ่ให้เขาไปเป็นของที่ระลึก

ทว่าก้องปฐพีนำช่อดอกไม้จิ๋วสีขาวมาวางไว้บนราวระเบียงชานบ้านพัก
ของคุณหมอสาว แล้วเดินจากมาโดยรับรู้่ว่าเจ้าของรถกระบะที่จอดทางเข้าบ้าน
พักยังคงอยู่ได้ชายคาเดียวกันกับเธอ

ขอแค่หวังให้เธอหลับสบายไม่ฝันร้ายก็พอ

เขาพยายามบอกตัวเองแบบนั้น แล้วลัดเลาะไปตามทางด้วยความ
ระแวงระวัง แม้จะสวมเสื้อยืดกับกางเกงวอร์มตัวใหญ่สุดที่คุณหมอผู้อารีเอื้อเพื่อ
ให้ ก็ไม่ได้หมายความว่า จะตบตาคนที่จ้องปองร้ายได้ การพาตัวเองไปให้ถึง
หมู่บ้านช้างแล้วซ่อมเจ้าแบล็กแบร์เพื่อชิงมันกลับบ้านจึงเป็นความคิดแรก
ของคุณหมอสาวกับชาวบ้านจะได้ไม่เดือดร้อนเพราะเขา

และคนล่าสุดที่เขาได้ติดต่อไปก็คือปรานณารายณ์ โดยบอกเหตุผลที่
หายจากการติดต่อไปว่า รถเสียหลักล้มแล้วโทรศัพท์ถูกกระแทกจนใช้การไม่ได้
จากนั้นฝากให้บอกธิดาว่าอย่ากังวล แล้วเขาจะติดต่อกลับไปพร้อมกับแบบแปลน
ใหม่ของเรือนที่จะฟื้นฟู

โชคดีที่เจ้าแก้งยังอยู่ดีมีสุขในที่จอดรถตั้งแต่เมื่อคืนวาน แต่ก็ยังมี
ความโชคร้ายในความโชคดี นั่นคือเขาลืมไปว่าบุญเจอรถอยู่ในกระเป๋ากางเกงขึ้น

ตัวโปรดที่เขาอมตัดใจถอดทิ้งไปเมื่อคืน

แต่นั้นไม่ทำให้ชายหนุ่มสิ้นหวัง เขามองซ้ายมองขวาก่อนเดินตรงไปนั่งย่อเข่าข้างเจ้าแก แล้วขุดความรู้ข้างสนามแข่งมาใช้จนสามารถสตาร์ทถรถรุ่นเก่าได้โดยไม่ใช้กุญแจ จากนั้นก็บิดแฮนด์เร่งความเร็วออกจากโรงพยาบาลทันที

ก้องปฐพีขับขี่ไปตามถนนที่ชนาบ้างด้วยทุ่งหญ้าป่าโปร่งเรื่อยไป สูดกลิ่นดินขึ้นสดชื่นที่ยังกรุ่นในไออากาศเข้าปอด แต่ก็ไม่อาจทดแทนกลิ่นผมนุ่มหอมของคุณหมอสาวที่ยังติดอยู่ในหัวใจ

ปัง!

แต่เสียงป็นดังสนั่นทำลายความสงบของป่ากระตุกชายหนุ่มให้ตื่นจากภวังค์ฝันหวาน พอหันหลังไปยังทิศทางต้นกำเนิดเสียงป็นนั้น ก็สทกในใจแล้วรีบบิดเจ้าแกเร่งความเร็วเต็มกำลังเท่าที่มันจะทำได้

ปัง!

เจ้าของป็นยังคงไล่ยิงเขาจากรถกระบะคันโตไม่ลดละ ต่อให้ไม่เห็นหน้าค่าตา ก็มั่นใจว่าเป็นโจทก์เก่าที่ชนทั้งกำลังและอาวุธมาเพื่อชำระหนี้แค้น

ในเรื่องการแข่งความเร็วเขาไม่เป็นรองใครในสนาม แต่ถ้านอกสนามกับคู่แข่งที่มาพร้อมอาวุธครบมือแบบนี้ เห็นทีจะรอดยาก จะให้หักเลี้ยวเข้าป่าก็ยังทำไม่ได้เพราะข้างหนึ่งเป็นผาและอีกข้างเป็นสันดินภูเขา ยิ่งทางลาดชันแบบนี้ จะชิงเจ้าสองล้อของคุณหมอสาวหนีตาย อาจได้ตายก่อนเพราะกลิ้งตกเขา คิดไว้ในหัวว่าถ้าวอดจากความอาฆาตของคู่อริในครั้งนี้ได้ เขาจะถอยรถมอเตอร์ไซด์คันใหม่ให้คุณหมอ

ปัง!

ยังไม่ทันได้คิดว่าจะเลือกรุ่นไหนให้เธอดี ก็มีอีกหนึ่งนัดตามมา ก้องปฐพีบิดแฮนด์สุดแรง แต่ก็ไม่ได้เร็วไปกว่าเดิมเท่าไร แถมเสียงเครื่องยนต์ก็เริ่มดังแปลก ๆ คล้ายคนใกล้ตาย

“เล่นภูแล้วไหมล่ะเจ้าแก” ชายหนุ่มสทก

บั้ง! บั้ง!

พวกมันคงกะซำระหนี่ให้จับวันนี้ถึงไม่ลดราวาศอกกันบ้าง และแม้ดวง
เขาคงยังไม่ถึงขนาดจืดจางจากลูกตะกั่วสองนัดช้อนล่าสุดมาได้ แต่นัดต่อไป เขา
จะตายเป็นผีสง่าเฝ้าป่าหรือไม่ คงต้องวัดใจกัน

บั้ง!

เดชะบุญที่สร้างมายังถูกดึงมาใช้ เขารอดจากนัดสุดท้ายมาได้จาก
การซบซึ้งฉวยตริตามประสพการณ์ แต่พอวิ่งเลยโค้งมา ก็มีเด็กสาวคนหนึ่ง
พุ่งมอเตอร์ไซด์พรวดออกมาจากข้างทาง จนเขาต้องเบรกด่วนโง่

“ไอ้โจรขโมยมอเตอร์ไซด์!” เด็กสาวที่นึกว่ากล่าว มองเขาด้วยใบหน้า
บึ้งตึง “นายรู้ไหมว่ามอเตอร์ไซด์ที่ขโมยมาเป็นของใคร!”

ก้องปฐพีหายใจเร็ว หันหน้ากลับไปมองเห็นว่าเจ้าโจรก็พวกนั้นยังไม่
เลยโค้งมา จึงรีบตอบแล้วจะขับต่อ “ของคุณหมอไหมแก้ว”

แต่คุณเธอยังไถ่ถามมาขวาง “รู้แล้วยังจะขโมย!”

“ฉันไม่ได้ขโมย!”

“ไอ้โจรหน้าด่าน หน้าตาดีเสียเปล่า นี่ถ้าฉันไม่ไปโรงพยาบาลแล้วเห็น
กับตา เจ้าแกของคุณหมอมือหิ้วโดนชำแหละชิ้นส่วนแน่!”

เสียงเครื่องยนต์รถกระบะดังไกล่เข้ามาแล้ว ก้องปฐพีจึงต้องตัดสินใจ
สักอย่าง เขาทิ้งเจ้าแกไว้ แล้ววาดขาขึ้นคร่อมนั่งซ้อนรถของเด็กสาวด้านหลัง จาก
นั้นเอื้อมสองแขนจับแฮนด์รถของเธอมัน ส่วนเด็กสาวเจ้าของรถที่ถูกโอบล้อมก็
กรี๊ดร้องโวยวาย

“ไต่บ้า ขโมยรถแล้วจะขโมยสาวทฉันด้วยหรือไง บอกไว้ก่อนนะว่า ถึง
นายจะหลอ ฉันก็ไม่ยอมเสียพรหมจรรย์ให้ไฉย!”

บั้ง!

แล้วเสียงลั่นไกปืนก็หยุดเสียงกรี๊ดร้องของเด็กสาวให้เงียบสนิท จน
ก้องปฐพีไม่แน่ใจว่าจะขอบคุณเจ้าของกระสุนนั้นดีหรือไม่

“ระหว่างเสียพรหมจรรย์กับเสียชีวิต เธอจะเลือกอะไร!”

และไม่มีเวลาอธิบายอะไรอีก ก้องปฐพีปิดแฮนด์จนสุด ส่งผลให้รถพุ่งทะยานไปข้างหน้าด้วยความเร็วรอบสุด เสียงเครื่องยนต์แต่งแหลมเล็กดังสนั่นจนนกป่าแตกตื่นกระพือปีกบินหนีจากรัง ส่วนเสียงร้องปรอทแตกของเด็กสาวคนนี้ก็ดังลั่นไม่แพ้กัน

รถมอเตอร์ไซด์คันใหม่เครื่องยังดีเร่งความเร็วรอบได้อย่างใจก้องปฐพี เขาไม่แตะเบรกเลยแม้จะวิ่งลงเนินเขาที่เลี้ยวลดคดเคี้ยว และพอเข้าสู่ช่วงเนินที่ชันที่สุด เด็กสาวก็กรีดร้องราวกับเล่นเครื่องเล่นที่เสียวที่สุดในชีวิต

“คุณพระคุณเจ้าช่วยลูกข้างด้วย!”

“จะร้องอะไรนักหนา ฉันเขาอยู่น้า!” ไม่ได้อยากโอ้อวด แต่เรื่องความชำนาญในการขับขี่มีมากพอจะช่วยแม่ลูกข้างตัวนี้ได้แน่

“เขาไม่อยู่ เขาไม่อยู่!” แต่เธอยังคงกรีดร้อง

“ก็บอกว่าเขาอยู่!” เขาย้ำให้เธอมั่นใจ แต่เมื่อเด็กสาวตะโกนประโยคต่อมา ระดับความมั่นใจของชายหนุ่มก็แตะพื้นดิน

“ก็รถของฉันมันเบรกไม่ดี!” บอกเสียงแหลมเล็กแล้วโหยหวนปานขาดใจ
“แม่จำ รอรับวิญญาณอีตี่รีตน์ด้วยย!”

บทที่ 10

เริ่มเกม

ห้องฟ้าในคืนวันพระจันทร์เต็มดวงไม่ได้กระจ่างใสอย่างในจินตนาการ ยิ่งแสงเหลือนวลทอประกายมากเท่าใด ก็ยิ่งส่องให้เห็นม่านเมฆฝนที่มเทาที่กำลังแผ่ขยายอิทธิพลกว้างออกไป เห็นที่คำคืบนี้สายสลับจำเป็นคงต้องบอกลาราชินีแห่งรัตติกาลก่อนที่เธอจะถูกกลืนกินหายไป แล้วหันสายตามาจ้องมองตัวเลขบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือที่กำลังขยับสู่เวลานัดหมายกับโคโยตี้สาว

แต่เลยเวลานัดมานานแล้วก็ยังไม่มีวีแววของหญิงสาว จึงตัดสินใจดับเครื่องยนต์ แล้วเฝ้ามองฝนเม็ดละเอียดที่โปรยลงมาเกาะกระจกหน้ารถจนจุ่มขึ้นกระทั่งร่างออรชรก้าวย่างออกจากตรอกแคบ เขาจึงจะเปิดประตูรถออกไป ถ้าไม่มีไฟหน้ารถที่ขับผ่านทางมาส่องสว่างเข้าไปบนหน้าवलกระจ่าง ระพีพัฒน์ก็จะไม่ทันได้เห็นเลยว่าหญิงงามในชุดเดรสรัดรูปสีดำกลางสายฝนคนนั้นคือคุณนายดาราไม่ใช่โคโยตี้สาวคนที่กำลังรอคอย

เขาจึงต้องรองจนกว่าเธอขึ้นรถคันที่จอดทิ้งไว้กลางสายฝน แล้วขับรถออกไปโดยไร้เงาของสมุนคนสนิท พลันนั้นก็เกิดคำถามผุดในหัวว่า ความมั่งคั่ง

ของคุณนายดาราไม่อาจหยุดยั้งเสียเกียจให้ละต้นหากามารมณได้เลยหรือ
ก็อก ๆ!

เสียงเคาะกระจกหน้าต่างรถเรียกสายตาให้หันไปทางหญิงสาวที่ยืน
ย่อตัวกอดคอกมองจากภายนอกรถ เขาจึงรีบปลดล็อกให้เธอได้หนีความเย็นของ
สายฝนเม็ดหนาเข้ามาหลบในรถที่อบอุ่นกว่า

“กว่าจะมาหาคุณได้ ฉันต้องรอให้คุณนายดาราขับไอ้สำริดออกจากผับ
ก่อน”

หญิงสาวว่าพลางล้วงมือในกระเป๋าทางเกงยีนตัวสั้นที่เปียกโชกไม่ต่าง
จากเสื้อสายเดี่ยวสีดำ หยิบเอาถุงพลาสติกใสขนาดเล็กที่ใส่มวนบุหรี่ไว้ภายใน
แล้วสบัดเสียงเบาเมื่อไม้ขีดไฟที่อยู่ใ้ในกระเป๋าหลังทางเกงยีนเปียกขึ้นใช้การ
ไม่ได้

ระพีพัฒน์จึงเอื้อเพื่อด้วยการจุดไฟแช็กของตัวเองให้ แล้วสังเกตเห็น
ความอิดโรยรอบดวงตาที่ไม่อาจปกปิดให้มืดได้ด้วยเครื่องสำอาง

“นายสำริดไม่ได้ไปกับคุณนาย” ที่เขารู้เพราะเห็นด้วยตาตนเอง

“ไอ้สำริดมันคงไปทำงานให้คุณนาย”

“แล้วคือนี่คุณนายไปที่ไหน”

“ฉันไม่รู้” เธอตอบก่อนมวนบุหรี่จะถูกยกขึ้นจุดปลายเรียวปากสีแดงสด
“ไม่ใช่ว่าไม่ให้ความร่วมมือ แต่ฉันไม่รู้จริง ๆ ว่าคุณนายไปไหน”

“แล้วเสียเกียจละ”

หญิงสาวเหยียดยิ้ม “เสียนะหรือ ถ้าไม่เรียกเด็กไปมั่วบนห้องทำงานของ
คุณนายเวลาคุณนายไม่อยู่ ฉันก็ไม่เห็นจะทำอะไร นอกจากเมายาในผับแล้วรอ
ไอ้สำริดกลับมาคุมงานต่อ”

คิวเข้มสีดำสนิทตัดกับผิวขาวของระพีพัฒน์ขมวดมุ่น “เธอพูดอย่างกับ
เสียไม่ใช่เจ้าของผับ”

“ใครเป็นหรือไม่เป็นเจ้าของ ฉันไม่รู้หรอก” เสียงของเธอฟังดูอ่อนล้า โยน
มวนบุหรือนอกหน้าต่างให้หยาดฝนช่วยดับเปลวร้อน

“แล้วทำไมเธอยอมเป็นเมียน้อยเสีย ฉันสืบมาว่าเธอคบกับป๋องก่อนจะ
ไปเจอเสีย” ระบุพัฒน์เค้นคืบคำถามต่อไป แม้จะเห็นแววไม่พอใจจากหางตาของ
โคโยตี้สาว แต่ทุกอย่างที่เกี่ยวกับเธอคือข้อมูลสำคัญในการทำงาน

“แลกกับอิสรภาพของป๋อง” เสียงที่ตอบกลับมานั้นแผ่วเบา

“อิสรภาพของป๋อง?”

หญิงสาวเอนศีรษะพียงกับเบาะ ส่องสายตามองเม็ดฝนที่เกาะพรารบน
กระจกรถ “ตอนที่ฉันออกจากโรงเรียนหลังพ่อเข้าคุก มีป้ายประกาศรับสมัคร
พนักงานเสิร์ฟตกอยู่ที่ประตูเข้าห้องพัก ในตอนนั้นพนักงานเสิร์ฟเต็มแล้ว แต่
ตำแหน่งโคโยตี้ว่างอยู่ ฉันเลยสมัคร”

“แล้วจากโคโยตี้ไปเป็นเครื่องสังเวยกามได้อย่างไร?”

เรียวกปากอิมสีแดงเข้มเข้าหากัน “ฉันถูกเลี่ยมมอมยาแล้วเสียท่า ป๋อง
รู้เข้าก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ มาคุยกับเสียให้เล็กลงกับฉัน แต่ป๋องก็เสียรู้ตาแก่
เจ้าเล่ห์ ไปเชื่อว่าถ้าส่งยาให้ก็จะปล่อยฉันเป็นอิสระ”

เสียงของเธอเจียบหายไปหลายนาทีกว่าจะเรียบเรียงคำพูดต่อมาได้
“แล้วเจ้าเสียเลวมันกลับมาบอกฉันว่า ถ้ายอมให้มันเสพสมต่อไป มันจะ
ไม่ทำอะไรป๋อง”

“แต่ป๋องก็ตาย” ชายหนุ่มตอกย้ำความจริง

“ตายโดยไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร”

ระบุพัฒน์ลอบถอนหายใจ เบนสายตาไปมองมือข้างที่พันผ้าพันแผล
ของตัวเอง “ฉันไม่อยากบอกให้เธอกังวลไปมากกว่านี้ แต่เธอควรจะรู้ไว้ด้วยว่า
เพลงพินก็กำลังถูกตามฆ่าอยู่ แม้จะไม่สำเร็จ แต่ไอ้ฆาตรกรนั้นก็เอาชีวิตพ่อ
ของเธอไปแทน”

เคื่อยกคิ้วแน่น “แล้วฉันต้องทำอะไรบ้าง”

“หาทางให้ฉันเข้าไปทำงานในมูลนิธิซาโดว์ เธอทำได้หรือเปล่า”

“ไม่แน่ใจ แต่จะลองดู” แล้วเธียวกตัวไปผลักประตูรถเตรียมลง แม้
สายฝนจะยังโปรยลงมาไม่ขาดสาย “ฉันต้องไปแล้ว และจะเป็นฝ่ายติดต่อกัน

เอง”

เธอบอกแล้วลงจากรถ วิ่งฝ่าสายฝนไปก่อนที่จะเรียกเธอไว้ทัน
ระพีพัฒน์จึงฉวยร่มพับแล้วกางมันออก จากนั้นตามไปคว้าต้นแขนโคโยตี้สาว

“เอาร่มคันนี้ไปด้วย ถึงตัวเธอจะเปียกแล้วก็ตาม แต่ไม่จำเป็นต้อง
ตากฝนซ้ำจนเป็นหวัด”

ดวงตาโศกที่จ้องมองมา มีแววไหววูบ เธอคลายแขนบางทั้งสองที่ยกขึ้น
กอดอกออกมาจับร่มไปจากชายหนุ่ม แม้คำพูดของเขาจะไม่ได้ช่วยให้สภาพ
จิตใจฟื้นฟู แต่ก็ช่วยให้หัวใจอบอุ่นอย่างประหลาด และถ้าหากกับเธอพบกัน
ด้วยเหตุผลของความยุติธรรม นั่นก็พอควรแล้วแก่การยอมเสี่ยงร่วมมือ

“ขอบคุณนะ แต่คนอย่างฉันมันภูมิต้านทานแข็งแรง” เรียวปากบาง
สีแดงคล้ำยิ้มเล็กน้อย แล้วหมุนตัวเดินจากไปสู่มูลนิธิสัตว์จรจัด สถานที่สร้าง
ภูมิต้านทานชีวิตให้แก่เธอ

เมื่อร่างบอบบางของโคโยตี้สาวหายลับเข้าไปในผับ ระพีพัฒน์ก็กลับไป
ขึ้นรถแล้วขับด้วยความเร็วไปจนถึงจุดนัดหมายต่อไป ซึ่งก็เลยเวลาที่สัญญาากับ
เพื่อนร่วมเกมไปเพียงไม่กี่นาที

“ถ้าคืนนี้มันไม่มาตามนัด กูจะตามไปหาจนถึงผับ” ตฤณพูดพลางเขม่น
ตามอง แล้วหยิบสัมภาระของธิดาขึ้นถือ หญิงสาวเพียงผู้เดียวในทีม ส่วน
เพลงพินันท์กลับในรถของตฤณไปก่อนหน้านี้แล้ว

“กูฝากด้วยนะ” ระพีพัฒน์บอกกับตฤณ

“อย่าห่วง แต่มีอยู่ทางนี้ก็อย่ามัวหลงดูยาโยโคโยตี้สายแหวจนไม่ระวัง
ภัย”

ตฤณกระตุกยิ้มพูดแล้วต้อยที่แกล้มเบา ๆ จากนั้นลากแขนแม่เพื่อนสาว
ให้ขึ้นรถแล้วออกเดินทางไปตามเส้นทางที่มุ่งสู่จุดหมาย ซึ่งมีเพียงไฟถนน
สีเหลืองส้มส่องให้ความสว่างเป็นระยะ จากบ้านเรือนที่ตั้งเรียงกันอย่างแออัดก็
เริ่มเปลี่ยนเป็นทุ่งหญ้าโล่งกับท้องนา

“ตฤณ ช่วยเลี้ยวเข้าปั้มน้ำมันให้ด้วยนะ ฉันอยากแวะร้านสะดวกซื้อ”

ธิดาเอ่ยขอกับสารทิหนุ่ม

แม้จุดหมายจะห่างไปไม่กี่กิโลเมตร ตัวเขาเองก็คงปวดเมื่อยเอาการเหมือนกัน จึงเลี้ยวรถเข้าสถานีบริการน้ำมัน แล้วลากเพลงพินให้ลูกจากห้วงนิทราแสนหวาน เดินตามธิดาเข้าไปในร้านสะดวกซื้อที่มีนักเดินทางยามราตรีบางตา

คงเป็นเพราะสถานีบริการน้ำมันแห่งนี้ห่างจากตัวเมืองมาไกล และไม่ได้ตั้งอยู่บนเส้นทางของแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ หญิงสาวใบหน้าหวานผู้มาจากเมืองใหญ่จึงเลือกซื้อสินค้าได้สบายโดยไม่ต้องเบียดเลือกสินค้ากับใคร

“นี่เธอจะเหมาหมดทั้งร้านเลยหรือไถยธิดา”

แต่ธิดาไม่สนใจคำกระแนะกระแหน เพราะกำลังจดจ่อกับรายการสิ่งของในกระดาด แล้วไล่อ่านพร้อมใช้นิ้วชี้ตามรายการทีละบรรทัด

“นมอัดเม็ด บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป แล้วก็...” แต่เสียงสนทนาของพนักงานสองคนที่เรียงของอยู่ด้านหลังหยุดสมาธิของเธอไว้ด้วยคำว่า ‘ซูเปอร์โบคส์ดำ’

“ตกลงนายทรงชัยตามหาคนที่ซูเปอร์โบคส์ดำคันนั้นเจอหรือยัง” พนักงานร้านสะดวกซื้อคนหนึ่งเอ่ยถามเพื่อนร่วมงาน

“ไม่รู้ว่ะ แต่ก็ไม่อยากให้เจอเลย สงสารเขา อุตส่าห์เป็นคนดีช่วยคนเดือดร้อน แต่คุณถนัดดินเป็นไอ้โท งานนี้ถือว่ามีข้าหมกศพอีกเหมือนรายที่ผ่านมา” พนักงานอีกคนเสนอความเห็น

ซูเปอร์โบคส์ดำที่มีโอกาสผ่านมาแถวนี้อาจมีมากมายหลายคัน แต่คนที่พวกเขาเอ่ยถึงนั่นคือใคร ธิดารู้สึกหวั่นในอกและสังหรณ์ใจประหลาด พร้อมกับหันไปมองชายหนุ่มดวงตาเรียวที่ควมวดเข้าหากัน

“รีบไปกันเถอะ อย่าพรีฟิไร” ทว่าตฤณตะแชนบางเพื่อเตือนเรื่องเวลา แม้จะติดใจในบทสนทนาของพนักงานสองคนนั้นมากแค่ไหนก็ตาม

เมื่อออกจากสถานีบริการน้ำมัน ในห้องโดยสารยังคงไม่มีเสียงสนทนา นอกจากเสียงชุดเส้นบะหมี่ถ้วยของเพลงพิน ส่วนธิดายังจมจ่อมไปกับคำพูดของพนักงานร้านสะดวกซื้อ

“พิณ แกคิดว่าไอ้คนที่อยากฆ่าแกมีใครได้บ้าง” ตฤณชวนเด็กหนุ่ม
สนทนา

“ถ้านอกจากคู่อริที่ชอบหาเรื่องผมบ่อย ๆ ผมก็ไม่มีศัตรูที่ไหน”

“เจ้ามือโต๊ะพนันล่ะ” ชายหนุ่มไล่คำถาม

“ผมไม่เล่นการพนัน”

“แล้วจะมีใครได้อีกล่ะที่อยากได้ชีวิตเธอ ถ้าไม่ใช่เจ้าหนี้ที่ต้องการฆ่า
ล้างหนี้ ก็น่าจะเป็นฆ่าล้างแค้น”

“ผมไม่รู้... ไม่รู้เลย” เพลงพิณเริ่มไม่อยากจะอาหารเสียแล้ว “ทั้งพี่ป้อง
ลุงอำพัน แล้วก็ผม... ส่วนไอ้บ้าที่จะฆ่าผมบนรถเมล์ก็โดนฆ่าปิดปากไปแล้ว”

“หรือว่า...” ธิดาเกิดความสงสัยบางอย่าง “พวกมันอาจเป็นลูกสมุนของ
นายพนาที่ต้องการแก้แค้นให้นายของพวกมัน”

“ผมไม่เข้าใจ พวกผมไปทำอะไรให้มันแค้น”

“นายกำธร... พ่อของเธอยอมหักหลังพวกมันบอกทางลัดสู่ค่ายนายพนา
เพื่อให้คนไปช่วยฉันตอนที่ถูกจับตัวไปเมื่อปีก่อน”

หญิงสาวจึงต้องอธิบาย และยามเอ่ยถึงเรื่องนี้ที่ไร จิตใจของธิดาก็
วนเวียนกลับไปในช่วงวนความรู้สึกผิด ซึ่งมันก็ควรจะจบไปแล้วหลังการตายของ
นายพนา แต่แล้วพวกมันก็เริ่มประกาศการมีตัวตนด้วยการคร่าชีวิตคนที่เกี่ยวข้อง
ทั้งหมด สารวัตรธวัชวินจึงมั่นใจว่าสมุนชั่วตัวร้ายยังมีชีวิตเหลือรอดอยู่

“แต่นายกำธรถูกงูกัดตายก่อนไปถึงค่ายด้วยซ้ำ แล้วพวกมันจะรู้ได้
ยังไงว่านายกำธรหักหลัง” เสียงของตฤณแทรกเข้าสู่ความคิดของธิดา

“แล้วเท่าที่จำได้ นายกำธรรบอว่ามีแค่ นายช้อย นายอำพัน แล้วก็
นายกำธรเท่านั้นที่รู้ทางลัด แล้วทั้งฉันทั้งไอ้กลางก็ถูกพวกมันบางคนเห็นหน้า
ตอนแอบลอบเข้าค่าย นายช้อยตายตอนหน่วยปฏิบัติการพิเศษบุกหลายค่ายโจร
ฉะนั้นคนที่รอดจากการจับกุมตอนนั้นจะเป็นใครกันล่ะ”

“ลุงอำพัน” เพลงพิณเปรยคำตอบ

“แต่มันไร้เหตุผลสินดี!” แล้วฉับพลันก็ออกอาการไม่พอใจตามประสา

คนวัยร้อน “ถ้าพ่อผมเป็นคนหักหลัง ก็ต้องฆ่าผมคนเดียว ทำไมต้องฆ่าพี่ป้องกับลุงอำพันด้วย!”

“นี่เป็นเหตุผลที่ไ้กลางหาทางแฝงตัวเข้าไปในมูลนิธิชาโดว์ เพราะยังมีประเด็นการค้าขายของป้องกับนายอำพันที่สารวัตรเชื่อว่าอาจเชื่อมโยงไปสู่สมุนที่เหลือของนายพนา” ตฤณพยายามเชื่อมโยงเหตุผลด้วยตัวเอง

เพลงพินกดฟันแน่น “ผมเป็นห่วงแม่ ผมจะไปหาแม่”

“เดี๋ยวก่อนสิ ถ้าใครคนนั้นต้องการล้างแค้นจริง แล้วเธอไปหาแม่ตอนนี้เท่ากับว่าไปตายทั้งแม่ทั้งลูกเลยนะ” ธิดาเตือนสติ

“แล้วจะให้ผมทำยังไง!” เพราะความอัดอั้นสั่งสมจึงทำให้เพลงพินผลอ ตวาดใส่หญิงสาว

“ทำยังไงก็ได้ที่ไม่ให้ตัวมึงตายฟรีไป ใจ้ควาย!”

ลั่นเสียงของตฤณ หยุดความคิดของเด็กหนุ่มไว้ได้ชะงัก แม้ว่าเพลงพินจะไม่แสดงอาการขุ่นข้องออกมาให้เพื่อนร่วมทางเห็นอีก แต่ความเจ็บแสบจนออกกลัดหนองก็ห้ามน้ำตาไม่อยู่

นักเดินทางทั้งสามมาถึงที่หมายในเวลาเช้ามีด ธิดาเป็นผู้ก้าวขาลงจากรถคนแรก เธอสูดไอดินกลิ่นฝนแสนสดชื่น ซึ่งธรรมชาติของบ้านปากกลางเขาควจะสร้างความผ่อนคลาย แต่ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะบ้านเรือนของชาวบ้านที่เคยอยู่ในความทรงจำ บัดนี้เหลือเพียงซากปรักหักพังอันเกิดจากพระเพลิงฝีมือสมุนโจรป่าชั่วร้ายที่คิดคร่าชีวิตเธอ

“มาครั้งที่สอง ฉันก็ยังคงคิดว่าหมู่บ้านนี้แปลกพิกล” ตฤณเอ่ยพูดเมื่อยกกระเป๋าสัมภาระลงจากรถ

“ทำไมเธอ ที่นี้มีผีเสื้อนวิญญานร้ายหรือไง” เพลงพินเดินหิ้วกระเป๋าดูตัวเองมาสมทบ

“เขียนไม่เขียนไม่รู้รู้แต่ถ้าฉันเป็นเธอนะธิดา ฉันไม่กล้ามาเสนอหน้าที่นี่หรอก”

ถึงคำพูดของตฤณจะทำให้หญิงสาวจุกเสียดอก แต่เมื่อมาถึงแล้วจะให้

หันหลังกลับก็ไม่ยอม ธิดาจึงคว้ากระบี่จากตฤณแล้วก้าวเดินไปยังเรือนของ
ผู้ใหญ่นั่น ซึ่งก็ได้ทราบความว่าพี่ชายของเธอพำนักอยู่ที่เรือนหลังสุดท้ายของ
หมู่บ้านชนเผ่า

แต่ความตื่นเต้นที่จะได้พบพี่ชายกลับถูกลดทอนลง ก็ตอนเห็นรถ
มอเตอร์ไซด์คันโปรดของเขาที่จอดสนิทอยู่ใต้ถุนเรือนหลังนั้น

“เจ้าแบล็กแบร์!” ธิดาร้องเสียงหลงแล้ววิ่งเข้าไปมองสภาพยับเยิน
ของมันใกล้ๆ ไม่เพียงแค่นั้นเท่านั้นที่ตกใจ ตฤณผู้เป็นคู่หูร่วมแข่งรถมอเตอร์ไซด์
ทางเรียบก็เช่นกัน

แล้วคำพูดของพนักงานร้านสะดวกซื้อที่ปั้มน้ำมันก็ลอยเข้าห้วงหึงสาว
เธอก็ร้องเรียกหาพี่ชายแล้ววิ่งขึ้นบันได เกิดเสียงอื้ออึงสร้างความหวาดเสียว
ให้ตฤณและเพลงพิน ด้วยเกรงว่าบันไดอาจหักแล้วหึงสาวจะร่วงหล่นลงมา

ทว่าบนเรือนนั้นไร้แววคนอยู่อาศัย แม้จะเคาะประตูดังเท่าไรก็ไม่มี
เสียงตอบ ใจของธิดาร้อนรนจนทนไม่ไหว นึกขึ้นได้ว่าอาจมีอีกคนที่รู้ว่าพี่ชาย
อยู่ที่ไหน จึงวิ่งไม่คิดชีวิตกลับไปยังหมู่บ้านข้างเพื่อถามหาคนสำคัญกับ
คุณหมอสาว

ในตอนที่กำลังใกล้พ้นเขตแดนหมู่บ้านกะเหรี่ยง ดวงตาสีนิลเหลือบเห็น
เงาตะคุ่มแถวชายป่ากล้วย แต่พอหยุดชาแล้วจ้องมองไปที่ความเคลื่อนไหว ก็
ไม่พบอะไรผิดแปลกนอกจากลมพัดใบตองปลิว

“ธิดา อย่าวิ่งมาคนเดียวแบบนี้ได้มัยเล่า!” ตฤณเข้ามาคว้าแขนไว้ แล้ว
ตำหนิเธอเสียงกึกก้อง ก่อนลากตัวกลับ

หึงสาวจึงเก็บความสงสัยเรื่องเงานั้นไว้ แล้วเดินตามเพื่อนหนุ่มไป
โดยยังไม่ทิ้งสายตาดูจากเงามืด ซึ่งความมั่นใจของธิดาก็ได้รับการพิสูจน์ใน
ตอนที่อาทิตย์ฉายแสงสว่างมากพอจะเห็นว่า มีร่องรอยรองเท้าตรงจุดที่เธอเห็น
จริง แต่สิ่งที่ธิดาไม่แน่ใจ คือลักษณะของรอยประทับบนผืนดินนั้น คล้ายกับเป็น
รอยรองเท้าคันสูงของผู้หญิง

บทที่ 11

ผมร่วง

ขอบคุณสวรรค์ที่เขายังไม่ตาย!

ก้องปฐพีป่าวร้องในใจหลังจากการซึ่งทำความตายลงเนินโค้งหักศอก
แสนชันด้วยความเร็วระดับเบรคพัง ซึ่งมันก็พังแล้วจริง ๆ เฉพาะบุญที่พอล้อแตะ
ตีนเนิน ทางก็พลิกผันเป็นขึ้นเขา ช่วยชะลอความเร็วบวกกับใช้ระบบเบรคเท้า
ที่ทำให้พื้นรองเท้าผ้าใบของเขาถึงคราวอวสาน แต่ก็ยังดีกว่าตกเหวตาย
ด้วยประการทั้งปวง

“ฮือ...ถ้าฉันเป็นอะไรไป นายจะต้องรับผิดชอบ!” เสียงของเด็กสาว
ครวญครางดังอารมณ์แห่งความปริดาของเขาหลังรอดชีวิตกลับมา

“ถ้าเธอเป็นอะไรไปจริง ฉันก็รับผิดชอบไม่ได้ เพราะตายไปแล้ว
เหมือนกันนั่นแหละ” ชายหนุ่มลอบถอนหายใจ แล้วบังคับเจ้าเบรคแตกต่อไป
ด้วยความเร็วระดับต่ำ “แต่ถ้าเธอไม่พุ่งรถมาขวางฉัน ก็ไม่ต้องมาร้องห่มร้องไห้
เป็นเด็กอนุบาลแบบนี้”

“ยังจะมาโทษฉันอีก” เจ้าหล่อนแหวไล่ แล้วแกะมือหนาที่กำลังบังคับ
แฮนด์ออกจากมอเตอร์ไซด์ของตน “ลงไปเลย นีรทของฉัน เรื่องขโมยรถพี่ใหม่

ฉันจะยกโทษให้ ส่วนนายก็หนีลูกปืนเข้าป่าไปเลยนั่นแหละ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้ขโมย” พอโดนขับไล่ไล่ส่ง ก้องปฐพีก็ลงจากรถ ยืนกอดอกถกเถียงข้อกล่าวหา

“ไม่ได้ขโมยแล้วทำไมถึงมีสกลแบบนั้นได้ ถ้าไม่ใช่พวกมิจฉาชีพละก็...”

“ฉันเป็นนักแข่งมอเตอร์ไซด์ทางเรียบสมัครเล่น” ชายหนุ่มไม่รอฟังคำ จึงชิงบอกที่มาของทักษะ “ส่วนเรื่องที่ทำไม่ถึงต้องเป็นรถของคุณหมอไหมแก้ว ก็เพราะฉันเป็นคนไข้เก่าของคุณหมอไปโรงพยาบาลเมื่อคืน”

ใบหน้าของเจ้าหลอนเหมือนกิ่งเชือกที่ไม่เชื่อ แต่เขาไม่ยอมเสียเวลาอธิบาย เพราะหากยังอยู่ในที่โล่งแจ้งแบบนี้ แล้วโจทก์เก่ายังไม่ลดละที่จะตามล่า ถ้าเป็นอะไรไปจริง ๆ เห็นทีจะหาลูกสาวไปทดแทนพ่อแม่เขาไม่ได้

“รถไม่ปกติแบบนี้ ให้ฉันขับไปส่งที่บ้านก็แล้วกัน”

“ไม่ ฉันยังไม่อยากกลับบ้าน ถ้าจะตอบแทนคุณที่พาฉันหนีห่ากระสุน มาด้วย ต้องไปส่งฉันที่หมู่บ้านช้าง”

“หมู่บ้านช้าง ?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วประหลาดใจ

“ฉันนัดพี่ชายไว้ เขาไปเฝ้าพี่ไหมเมื่อคืน เช้านี้น่าจะไปส่งพี่ไหมที่หมู่บ้านช้าง”

“เฝ้าพี่ไหมเมื่อคืน หรือพี่ชายของเธอคือ...?” คิ้วเข้มของก้องปฐพีขมวดชิดกัน

“พี่ชายของฉันก็เอกรัตน์ไง คนที่จะมาเป็นนายก อบจ. คนต่อไป ไม่รู้จักหรือ” เด็กสาวพูดด้วยใบหน้าเซิด ได้ที่พูดทับ อวดความเด่นดังของพี่ชาย

ก้องปฐพีนึกได้ว่าตอนดิ่งลงเนินมา คุณเอกกริตร้องดังหาแม่พร้อมกับเอ่ยชื่อตัวเอง จึงรำพึงรายนามของทั้งสามเรียงกัน

“เอกรัตน์ ทวีรัตน์ ตวีรัตน์”

“อ้าว นี่นายก็รู้จักพวกเราสามพี่น้องก้องระบือนี่”

เจริญละทีนี้ เขาไปทำกรรมกับเจ้าแก้วสามประการนี้แต่ปางไหนหนอ ถึงได้มาทวงคืนกันเสียพร้อมหน้าพร้อมตา!

“เออ แล้วนายไปมีเรื่องกับใครล่ะ ให้พ่อฉันช่วยจัดการให้เอาไหม” แต่แม่เด็กน้อยนี่ยังมีน้ำใจไถ่ถาม

“อยากรู้จริง ๆ หรือ” ก้องปฐพีคลี่ยิ้มอ่อนใจ แล้ววาดขาขึ้นคร่อมเจ้าเบรคแตก โดยให้ตริรัตน์ซ้อนท้ายด้านหลัง จากนั้นค่อย ๆ บิดแฮนด์เดินรถต่อไปอย่างเบามือ

“บอกมาเถอะน่า ทัวหล้าฟ้าตะวันตก ไม่มีใครที่ไม่กลัวบาร์มีพ่อฉัน” ตริรัตน์อวดเบ่งเต็มภาคภูมิ

“ฉันมีเรื่องกับทิวรัตน์” ชายหนุ่มบอกออกไป และคราวนี้เป็นฝ่ายเด็กสาวที่อึ้งบ้าง “แล้วก็คิดว่าพ่อของเธอคงกำลังตามล่าฉันทั่วหล้าฟ้าปฐพีตะวันตกอยู่”

“ที่แท้คนที่มึ่เรื่องกับพี่โทก็หลบอยู่หลังข้าง น่าจะเป็นข้างตัวใหญ่เสียด้วย ถึงได้บังเสียมิดชิด” น้ำเสียงของเด็กสาวเต็มไปด้วยการประชดประชัน

“แล้วถ้าฉันไม่ให้บอกพ่อเธอเรื่องเจตฉัน เธอจะทำได้ไหม” เขาถามหยิ่งเชิงโดยไม่หันหน้ากลับไป

“ถ้าทำไม่ได้ จะฆ่าฉันหมกป่าหรือเปล่าล่ะ”

ก้องปฐพีหิวเราะขบขัน “หน้าตาฉันเหมือนคนที่จะทำแบบนั้นหรือไง”

“โบราณว่ารู้หน้าไม่รู้ใจ ยิ่งไม่รู้จักหน้ายิ่งไม่กล้าไว้ใจ” คุณเธอตอบเป็นกลอนเสียเพราะพริ้ง “เลี้ยวเข้าถนนตรงไปयางนั้น มันเป็นทางลัดไปหมู่บ้านกะเหรี่ยง อย่างน้อยก็หลบเลี่ยงการเจอตัวทางถนนใหญ่ได้”

คำแนะนำนี้ช่วยให้ก้องปฐพีอุ่นใจขึ้นมาว่า แม่เด็กสาวเสี่ยงปรอทแตกจะไม่วิ่งแจ้นไปตามบิดาของเธอให้มาถล่มเขา

ก้องปฐพีและตริรัตน์ตะลอนตามยายางจนเข้าเขตหมู่บ้านกะเหรี่ยงในตอนแรก เขาจะขอลงก่อนแล้วให้ตริรัตน์ขับต่อไปเอง แต่ในตอนที่ได้เห็นกระเป๋าสัมภาระกองอยู่ตีนบันไดเรือนที่ตนพัก ก็เขี่ยคอมองด้วยความสงสัย กระทั่งมีเด็กหนุ่มตัวสูงโปร่งผอมยาวคนหนึ่งเดินลงบันไดมาจากชานเรือน

“คุณไช่คุณก้องปฐพีหรือเปล่าครับ ผมมากับพี่ธิดาแล้วก็พี่ตุณ ตอนนี้

ทั้งสองคนอยู่ที่เรือนของผู้ใหญ่บ้าน”

เป็นเหตุให้เขาต้องขับรถไปต่อจนถึงหมู่บ้านข้าง และพอเห็นรถรุ่น
อเนกประสงค์สีดำมันวาวของทนายเจ้าพ่อจอดอยู่ไม่ห่างจากตีนบันไดเรือน
ผู้ใหญ่บ้าน ก็ตัดสินใจขับพลัน หักรถเลี้ยวหลบเข้าในโรงเลี้ยงช้าง เพราะไม่อยาก
เสี่ยงเจอนายแวนหน้าจืดแล้วจะทำให้คุณหมอสาวร้อนใจ

“หลบเข้ามาในนี้ทำไม”

ตรีรัตน์ชักสีหน้าใส แต่ก้องปฐพีไม่ยอมเอ่ยเหตุผล “ฉันขอร้องอะไรเธอ
หน่อยสิ”

“แล้วทำไมฉันต้องทำให้ด้วย” ตรีรัตน์เซิดค้างขึ้น

ก้องปฐพีพนมหายใจ “ถ้ามีค่าจางละ”

“เงินซื้อฉันไม่ได้หรอกนะ” เด็กสาวเบ้าปาก เซิดองศาค้างมากขึ้นไปอีก

“แล้วเงินซื้อสิ่งที่เธออยากได้มากที่สุดตอนนี้ได้ไหม”

ประโยคต่อรอนนั้นทำให้เด็กสาวหรีตาแคบลง เรียวปากแหม่มเข้าหากัน
อย่างคนเริ่มลังเลใจ “ก็...ก็ได้อยู่...”

“ถ้าอย่างนั้น ไปบอกคนที่ซื้อติดากับตฤณว่าฉันอยู่ที่นี้ ให้ริดามาพบฉัน
ส่วนคนที่ซื้อตฤณ เธอบอกเขาที่ว่าฉันขอให้เขาช่วยไปหาซื้ออะไหล่ซ่อมเจ้า
แบล็กแบร์รี่ให้หน่อย ถ้าเป็นไปได้ ขอให้เธอเป็นไกด์พาเขาไปร้านที่เรารู้จัก”

บอกจุดประสงค์หลักแล้วก็สาธยายซื้ออะไหล่ที่ต้องการ เด็กสาวผู้นี้จะ
ทำได้บ้างหรือเปล่า เขาก็ไม่แน่ใจนัก แต่พอให้ตรีรัตน์ทวนรายละเอียดก็ถูกต้อง
ครบถ้วนน่าชมเชย

“ฉันนะมีพรสวรรค์ ฟังเพลงลูกทุ่งออกใหม่แค่ครั้งเดียวก็ร้องได้แล้ว”

แถมยังอวดสรรพคุณ ก่อนขับเจ้าเบรกกะแตกกระแทกกระทั้นวิ่งไป
อย่างช้า ๆ ด้วยใบหน้าเรียวว่า คงจะดีใจกับจำนวนเงินที่ตกลงแล้วว่า มากพอ
สำหรับซื้อตัวคูคอนเสิร์ตลูกทุ่งให้ตัวเองและเพื่อนสนิท

ส่วนก้องปฐพีเดินลึกเข้าไปในโรงเลี้ยงช้าง เห็นสายป่านกำลังหลับสบาย
จึงอยากจะเอนกายพักผ่อนหลังผ่านความวิบากมาหลายชั่วโมง เขาเลือกนอน

พืงกองหญ้าแห้งไม่ห่างจากสายป่าน เพื่อใช้เป็นที่พักสายตาระหว่างรอให้ธิดา มาถึง แต่ด้วยร่างกายอันอ่อนล้าเป็นทุนเดิม จึงเข้าสู่ภวังค์นิทราได้อย่างง่ายดาย ในไม่กี่วินาที

เสียงเพลงลูกทุ่งจากรายการวิทยุที่ตั้งจากเครื่องเสียงของ
รถกระบะทำได้แค่ผ่านหูของไหมแก้ว โดยไม่ทิ้งความรู้สึกร่วมใด ๆ ในบทเพลง ให้

เธอทอดดวงตามองม่านหมอกสีเทาที่โอบตัวบนยอดเขาสูงตระหง่าน ก้านช่อดอกมะลิวัลย์ที่เก็บได้จากราวระเบียงบ้านยังส่งกลิ่นหอมจรุงบรรเทาให้ จิตใจสงบลง แต่ผู้ไม่คิดอยากผ่อนปรนความวุ่นวายใจยังคงเหยียบคันเร่งขับรถ ด้วยความเร็วต่อไป โดยไม่คิดถึงอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

ถึงจะยังไม่อยากสนทนา แต่ไหมแก้วก็ไม่ต้องการให้เกิดเหตุร้ายต่อ ตัวเธอเองหรือเขา จึงส่งคำเตือน “ถนนที่นี่หลังฝนตกใหม่ ๆ มันลื่นมาก เอก น่าจะรู้”

“ถ้าเอกบอกว่าจะรู้ แต่จะทำ ไหมจะว่ายังไง” เขาปรายตามอง พุดด้วย น้ำเสียงกดต่ำ “เหมือนกับที่ไหมเองก็รู้ว่าอยู่ได้ชายคาเดียวกับผู้ชาย แล้วให้มัน แตะเนื้อต้องตัว ถ้าใครรู้เข้า ไหมจะเสียหายแค่ไหน”

ไหมแก้วลอบถอนหายใจ คิดว่าหากต่อปากต่อคำอีก ก็คงจะได้ทะเลาะ กันเหมือนคืนที่ผ่านมา จึงเลือกเงียบแล้วก้มหน้าหลุบตามองกลีบดอกไม้สีขาว บริสุทธิ

“หรือว่ามันมีอะไรดี ไหมถึงยอมให้มันถึงเนื้อถึงตัวได้ขนาดนั้น”

ไม่มีประโยชน์ที่จะเอาเรือไปขวางกระแสน้ำเชี่ยวกราก ไหมแก้วจึงเลือก กลับไปสงวนคำพูด

“เพราะมันมีเงินไซ้ไหม”

แต่เห็นที่จะอดทนเงยปากไม่ได้ ถ้าคำพูดนั้นไม่กระทบถึงศักดิ์ศรี “ถ้า เอกยังอยากให้เราสองคนเหลือมิตรภาพที่ดีต่อกัน ก็ขอให้เลิกใส่ความไหมเสียที”

“ใส่ความอย่างนั้นหรือ!” ด้วยแรงอารมณ์จึงทำให้เอกรัตน์เหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วมากขึ้นไปอีก “เห็นกอดกันเนือแนบเนือในบ้านพักคาน้ำคาเขาขนาดนั้น ยังบอกว่าเอกใส่ความ แต่กับคนคบกับใหม่มานานถึงขั้นจะได้แต่งงานใหม่ยังไม่ให้เข้าห้องนอน นี่ถ้าเอกไม่ไปเห็นก่อน ปานนี้ใหม่กับมันคงได้เป็นมากกว่าคนที่ทำงานร่วมกัน!”

“หยุดนะเอก!” คราวนี้ใหม่แกว้ขึ้นเสียงบ้าง “อย่าคิดว่ามีปากแล้วจะพูดอะไรได้ตามใจ ลองย้อนมองตัวเองสิว่าทำให้ใหม่เจ็บแสบหัวใจแค่ไหน!”

เอกรัตน์ก็ดริมฝีปากแน่น หายใจแรงจนหน้าอกรกระเพื่อม จ้องเธอเขม็งด้วยดวงตาร้าวผ่านเลนส์แว่นตา คล้ายกับยังไม่อยากยุติเรื่องราว แต่เขาก็หันหน้ากลับไปมองท้องถนน แล้วยื่นมือไปหมุนปุ่มปรับเสียงวิทยุให้ดังขึ้นมากกว่าเดิม

จากรายการเพลงลูกทุ่งเปลี่ยนเป็นรายการคุยข่าว มีสองผู้รายงานสลับกันหยิบข่าวนั้นข่าวนี้มาเล่าสู่ผู้ฟังให้ได้รับรู้สถานการณ์ ซึ่งมีหลายเรื่องราวที่ใหม่แก้วพลาดไป ด้วยเพราะหน้าที่การงานไม่เอื้อเวลามากพอในการรับฟังข่าวสารที่ล่งไหลพรุ้งพรุดตามสื่อ

แต่เนื้อหาข่าวที่ถูกพูดถึงถัดมานั้นมีชื่อบริษัทก่อสร้างชลธารคอนสตรักชัน ทั้งในประเด็นกระทำการมิชอบเกี่ยวกับสัมปทานการก่อสร้างถนนหลวง และติดสินบนเจ้าหน้าที่ราชการประเทศเพื่อนบ้านเพื่อให้เร่งยินยอมการก่อสร้างกาสีโน ทั้ง ๆ ที่กฎหมายของประเทศเพื่อนบ้านยังไม่ได้รับการอนุมัติ

‘ชลธารมีประเด็นการรับสินบนประเทศเพื่อนบ้านโครงการสร้างกาสีโนไม่ทราบว่าจะกระเทือนการถือหุ้นของควีนส์คอร์ปหรือไม่คะ’

‘ไม่ครับ’

‘คุณปรานยังเชื่อมั่นในตัวผู้บริหารของชลธารว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางมืดแบบนี้ นั่นหมายความว่าข่าวลือที่ควีนส์คอร์ปเองก็มีส่วนเกี่ยวกับการสร้างกาสีโนเป็นเรื่องจริงใช่ไหมคะ’

‘ควีนส์คอร์ปสนใจร่วมทุนในธุรกิจกาสีโนจริง แต่ทุกอย่างจะเป็นไปได้’

หรือไม่ ก็ต้องรอให้กฎหมายของประเทศเพื่อนบ้านผ่านมติเป็นเอกฉันท์'

'แล้วเรื่องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องสินบนล่ะครับ ควินส์คอร์ปพูดได้เต็มปากหรือไม่ว่าไม่รู้ไม่เห็น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับการฮั้วสัมปทานก่อสร้างกาสิโนของสาธารณชนสตรีกัน'

'ผมขอไม่ตอบ แต่ถ้าพวกคุณต้องการรู้ความจริง ก็คงต้องรอให้สาธารณชนร่วมแถลงข่าว'

เธอได้ยินเสียงเอกรัตน์หัวเราะในลำคอ ตามด้วยคำพูดน้ำเสียงหยามหยัน "โหมบอกว่าอะไรนะ นายกองปฐพีนั่นไซ้โหมที่รับพินฟูหมู่บ้านช้างให้โดยไม่คิดเงินสักบาท ไม่ใช่ว่ามันเอาเงินที่ได้มาจากการทุจริตมโหฬารมาพอกที่หมู่บ้านหรือ"

แต่เมื่อเธอใช้ความเงียบเป็นที่ตั้ง เอกรัตน์ก็ได้ตอบได้แค่ส่งเสียงคำรามในลำคอแล้วไว้เสียงพูดมาตลอดทาง ซึ่งเป็นสิ่งที่โหมแก้ตัวต้องการ จนเขามาส่งเธอถึงหน้าเรือน จากนั้นก็บึ่งรถจากไปด้วยความโกรธที่ยังค้างคั่งในใจ

เอกรัตน์ไม่โหยงไม่เปลี่ยน และดูเหมือนจะรุนแรงขึ้นหลังจากเธอประกาศขอยกเลิกการแต่งงาน ซึ่งการตัดสินใจไปแบบนั้น ก็สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวให้เธอพอกัน แต่คงไม่เท่ากับเรื่องร้ายที่เกิดขึ้นกับสาวงามแห่งหมู่บ้านชนเผ่า

'ดวงแข ทะมูคู'

ชื่อของเธอช่างเหมาะเจาะกับความงามที่เหล่านุ่มน้อยใหญ่ถิ่นนี้ขนานนามให้ว่า หนึ่งในตองอู ดวงหน้ากระจ่างใส ผิวขาวผุดผาดกับเรือนร่างอรชรนั้นน่ามอง เรียกสายตาทุกคนให้หยุดนิ่ง ไม่เว้นแม้แต่เอกรัตน์ที่เธอก็มักหวนใจทุกครั้งยามลอบเห็นแววตาของเอกรัตน์เพ่งมองดวงแข

การบอกตัวเองว่าอย่าคิดมากไปและไว้ใจคำรักที่เอกรัตน์พร่ำพรรณนาจึงเป็นสิ่งเดียวที่สะกดกลั่นความรู้สึกหึงหวง แต่น้อยคนนักที่จะเก็บความรู้สึกร้อนสุมทรวงไว้ได้นาน จะด้วยเหตุเพราะรักหรือหลงก็ตาม หัวใจของโหมแก้วก็แตกออกเป็นเสี่ยงๆ หลังได้เห็นกับตาตัวเอง

“พี่ใหม่” เสียงเครื่องรถกับเสียงแปร้นของเด็กสาวดังเรียกเธอให้ออกจากความคิด แล้วหันไปเห็นตริรัตน์ใช้เท้าเบรกรถจนตัวโก่ง

“ฉันไปหาพี่ที่โรงพยาบาล แต่เขาบอกว่าพี่ไปพักที่บ้านพัก ก็เลยจะไปเยี่ยม แต่ดัน...” เด็กสาวเล่าเรื่องด้วยใบหน้าที่ตื่นเต้น และเกือบเปลือยเล่าเหตุการณ์สั้นประสาธต์ แต่ก็หยุดปากได้ก่อนที่จะโผล่ออกมา จึงเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน “พี่เอยอยู่กับผู้ใหญ่นานไหม ฉันขอขึ้นไปหาท่านนะ”

“เอากลับไปแล้วละ”

“อ้าว ก็นัดกันเสียดิบดีแล้วสิน่า” ตริรัตน์ส่งเสียงผิดหวัง แต่แล้วก็เปลี่ยนอารมณ์บิพลัน “แต่ช่างเถอะ ฉันขอไปไหว้ผู้ใหญ่นานก่อน”

จากนั้นก็วิ่งจืดขึ้นเรื่อยไป ไม่ทันได้เห็นไหมแก้วที่ส่ายหน้าด้วยความระอาใจ แล้วจะตามขึ้นเรือนไปเพื่อบอกกับผู้ใหญ่ว่า เธอกลับมาถึงหมู่บ้านอย่างปลอดภัย

แต่พอได้กลิ่นยาสูบขนาดกลบกลิ่นดอกมะลิวัลย์ในมือลอยมาเตะจมูก คุณหมอสาวก็เห็นความวุ่นวายตั้งวงสูบบุหรี่เล่นพนันกันโขมงโง่งง จึงนึกขุ่นใจนายสถาปนิกหนุ่มอยู่คราครั้น ที่นำพาชาวบ้านให้หันกลับมานิยมยาเส้นยาสูบกันอีกครั้ง

แล้วเจ้าสายป่านที่ติดนมอัดเม็ดรสหวานเสียขนาดนั้น จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้คิดแล้วก็ก้าวขามุ่งไปยังโรงเลี้ยงช้าง กวาดตามองหาสายป่าน พอเห็นเจ้าอ้วนกลมพุงพลุ้ยหลับสบายก็ยิ้มให้อย่างเอ็นดู

แต่พอจะเดินเข้าไปใกล้เจ้าช้างน้อย ดวงตามพลันไปสะดุดกับร่างของชายหนุ่มที่กำลังหลับสนิทพิงกองหญ้าแห้ง จึงผอนเสียงฝีเท้าให้เบาที่สุดแล้วหย่อนตัวนั่งลงข้าง ๆ จ้องมองใบหน้ายามหลับไหลของคนตัวโตที่หลับสนิทจนไม่รู้สึกรถึงความเคลื่อนไหวข้างตัว

แพขนตาของเขาเรียงตัวสวยยิ่งกว่าผู้หญิงบางคน จมูกโด่งเป็นสันลดหลั่นองศาจากโหนกคิ้วเข้มเรียวเหมาะเจาะพอดี แต่เหนือริมฝีปากสีชมพูคล้ำเป็นกระจับสวย และตามสันกรามมีไรหนวดขึ้นครีမ်เหมือนคนที่ไม่สนใจดูแล

รูปลักษณะของตนเอง

ผู้ชายคนนี้หรือที่ถูกล่ามว่าทจริตประพฤติกมิชอบ ผู้ชายคนนี้หรือที่ในข่าวเอ่ยบอกว่าติดสินบนเพื่อประโยชน์ของตนเอง

แล้วถ้าเป็นจริงดังในข่าวล่ะ...

ไหมแก้วลองถามความรู้สึกตนเอง เธอก็ไม่แน่ใจนักว่าจะเลือกยอมให้เขาทำงานให้เธอต่อโดยไม่สนใจคำพูดของเอกรัตน์ หรือบอกให้เขาล้มเลิกความหวังดีแล้วรอฟ้ารอฟนประทานผู้ปรานีคนอื่นมาช่วยชาวบ้านแทน

“คุณเคยบอกว่า ต่อให้เราเป็นใบ้ ถ้าคนคนนั้นรักเราจริง เขาก็จะฟังเสียงของเรา” ไหมแก้วเปรยคำพูดของชายหนุ่มในความทรงจำ “แล้วคนรักของคุณ เขาฟังเสียงของคุณหรือเปล่า”

อาการหลับลึกลับคงทำให้เขาไม่ได้ยินเสียงใดๆ ไม่รู้ว่าคืนก่อนเขาเจออะไรบ้าง แล้วทำไมถึงมาหลบนอนในโรงเลี้ยงช้าง แทนที่จะไปพบน้องสาวที่เดินทางมาหาจากเมืองหลวง

ไหมแก้วมัวแต่จ้องใบหน้าชายหนุ่มจนไม่ทันสังเกตว่า เจ้าสายป่านอย่างสีขาของมันเข้าใกล้ สิ่งที่ไหมแก้วไม่คาดคิดต่อมาก็คือ เจ้าสายป่านไ้ช่วงของมันดันดันชายหนุ่มจนเขาตกใจล้มตาคืน

“คุณหมอ”

พอเห็นเธอ เขาก็ทำหน้าประหลาดใจ แต่ไม่กี่วินาทีถัดมา ร่างของเขาก็ถูกจับให้พลิกคว่ำด้วยวงของลูกช้างที่มีพลังกำลังมหาศาล ส่งผลให้เขาล้มมาทาบกับบนตัวคุณหมอสาวโดยไม่ได้ตั้งใจ

“สายป่าน นี่แกทำอะไรนะ” ก้องปฐพีเอ็ดใส่ แต่ก็ไม่สามารถหยุดวงซุกซนที่พลิกตัวเขาให้คว่ำด้วยกำลังช้าง

“ผมขอโทษ แต่ผมต้านแรงสายป่านไม่อยู่” แม้พยายามใช้สองแขนขึ้นแรงวงของสายป่านที่พยายามดันหลังเขาไว้แล้ว แต่ด้วยความเพรียสละสลจึงไม่อาจทนพลังกำลังของเจ้าสายป่านได้

“มัน...มันคงนานมอดเม็ตในตัวคุณ” ไหมแก้วรู้สึกกระดากจนแก้มแดง

ยกสองมือดันอกกว้าง เบนหน้าไม่กลั้วสบตาของชายหนุ่มที่ทอดร่างทับ

“ให้ตายเถอะ เจ้าลูกข้างตะกละ” เขาพนลมหายใจแรง

“เพราะคุณนั่นแหละทำให้มันนิสัยเสีย” เธอรีบแก้ต่างแทนข้างน้อย

“คุณหมอบีบดอกมะลิวัลย์มาด้วยหรือครับ” แต่คำพูดที่ได้กลับทำให้เธอหันไปสบดวงตาสีนิลเปล่งประกายเจิดจรัส รอยยิ้มของเขาก็สดใสลบเลือน ความหมองคล้ำที่ปรากฏบนใบหน้า

“ผมดีใจจังที่คุณหมอบีบมันกลับมาด้วย ผมได้มาจากบ้านคุณหมอใหญ่ เลยเอามาไว้ที่ราวระเบียงให้คุณหมอ”

หัวใจใหม่แก้วเด่นถี่รัว อุณหภูมิร่างกายสูงขึ้นจนแสบร้อนผ่าว รู้สึกเกือเขินราวกับกลับไปเป็นเด็กสาวเวลามีชายหนุ่มนำดอกไม้มาให้

ทว่ามีความสงสัยอยู่คราครั้นในดวงตาคุณหมอสาว “คุณไปบ้านคุณหมอใหญ่มากหรือคะ”

“เออ...” รอยยิ้มของชายหนุ่มหดแคบลงเล็กน้อย “ผมเจอคุณหมอใหญ่โดยบังเอิญ แล้วคุยกันถูกคอ ก็เลยค้างที่บ้านท่าน”

“จึ้นหรือคะ...ที่นั่นคงหลับสบายจนคุณไม่ได้กลับมาที่นี่”

“แต่ผมนอนไม่หลับเลย” เขาเอ่ยเสียงแผ่วเบา ยังไม่ละสายตาไปจากดวงหน้าของเธอ “เป็นห่วงคุณหมอทั้งคืน”

ใหม่แก้วยิ้มน้อย ๆ “ห่วงว่าฉันจะฝันร้ายหรือคะ”

“เปล่า...แต่ผมห่วงว่าคุณหมอมะลิวัลย์จะหลับสนิทฝันดีตลอดคืนต่างหาก”

อกของใหม่แก้วสั่นไหว สบประกายระยิบระยับคล้ายแสงของดวงดาวที่สะท้อนในแวตาสีนิล ได้กลืนลมหายใจอุ่นเคล้ากลิ่นหอมหวานของมะลิวัลย์

“เจ้าสายป่านมันเลิกตอแยคุณแล้วนะคะ” ใหม่แก้วบอกชายหนุ่ม

“ผมรู้”

ใบหน้าคมเข้มยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม ไม่ไกลขึ้น แต่ก็ไกลออกไปเหมือนต้องการคงระยะระหว่างเธอกับเขาไว้แค่นั้น แต่หัวใจของเธอสิกำลังส่งเสียงบอกเธอว่าอะไร แล้วหัวใจของเขาล่ะ ใหม่แก้วอยากรู้ว่าจิ้งหะ

การเดินถั่วของหัวใจชายหนุ่มได้ฝ่ามือเธอนั้น มันมีความหมายเดียวกันกับเธอหรือไม่

“กรีด ทำไมฉันต้องมาเจอประวัติศาสตร์ซ้ำสองด้วย!”

ฉับพลันนั้น มีเสียงเครื่องยนต์แหลมเล็กและเสียงของตริรัตน์ดังลั่นไล่เข้ามา

“ยายบ้าเอ๊ย ทำไมไม่บอกก่อนว่าเบรกมันแตก!” แล้วตามด้วยเสียงของตฤณ

ก้องปฐพีจึงรีบลุกขึ้น แล้วยื่นมือให้ไหมแก้วจับเพื่อประคองตัวเอง ลูกตาม แต่พอทั้งคู่หันไปทางประตูทางเข้าโรงเลี้ยงช้าง สถาปนิกหนุ่มก็สบลั่น

ก็เพราะเจ้าเบรกแตกกำลังพาทายาทเจ้าพ่อตริซึ่งจนเบรกแตก กับยายเด็กตริรัตน์เจ้าของฉายาที่เขาเพิ่งตั้งให้ว่ายายเด็กเสียงปรอทแตกพุ่งทะยานมาหา จึงรีบอุกตัวคุณหมอสาวให้กระโจนหลบก่อนจะถูกมอเตอร์ไซด์พุ่งปะทะ

“กรีด!”

ตริรัตน์กรีดร้องเสียงหลง ส่วนตฤณตัดสินใจใช้เท้าเบรกทำดริฟต์ ส่งผลให้รถเหวี่ยงเป็นวงกลมก่อนล้มไถลพาทั้งเขาและเด็กสาวล้มกลิ้งเข้าไปในกองหญ้าแห้ง

“ตฤณ เป็นอะไรมั๊ย” ก้องปฐพีรีบวิ่งเข้าไปตะโกนถาม พลังคู่ยเส้นพางหาตัวทายาทมาเฟีย

“ผม...ผมตายแน่ พี่ก้อง”

ตฤณส่งเสียงอย่างทรมาน แต่พอมือหนาบัดกองหญ้าลึกลงไปจนพบภาพที่ทำให้สถาปนิกหนุ่มต้องกลั้นหัวเราะ ส่วนตริรัตน์ที่เพิ่งขวัญกลัวกลับเข้าตัวก็ร้องโวยวายยกใหญ่

“ไต่บ้า นายไม่ตายหรอก ปล่อยฉันเสียที จะกอดฉันไปถึงไหน!” ก็เพราะหน้าอกกลั่นใจของเธอบังหน้าเขามิดไปหมดนะสิ

“ตริ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” ไหมแก้วถามด้วยความเป็นห่วง

“ก็เจ็บไปหมดทั้งตัวแหละพี่ไหม”

ไหมแก้วยิ้มส่ายหน้าแล้วพาตัวเด็กสาวไปทำแผลที่เรือน ส่วนชายหนุ่ม
คู่กรณีแค่พกข้าเล็กน้อย เขาจึงขอยุ่คุยกับก้องปฐพี พร้อมด้วยธิดาที่วิ่งตาม
ไปดูเหตุการณ์หลังจากได้ยินเสียงกรีดร้องแปดหลอดของตรีรัตน์

“เราก็อึดใจเกินไปยัยตรี จะขับจะขี่ก็เช็กธให้ตี ๆ หน่อย ดินะที่ทั้งคู่
ไม่เป็นอะไรมาก” ไหมแก้วตำหนิเด็กสาวในตอนที่ทำแผลให้เสร็จเรียบร้อย

“ถึงฉันจะเป็นอะไรไปก็ไม่มีใครสนใจหรอกพี่ไหม”

“พูดอะไรแบบนั้น” ไหมแก้วส่ายหน้าถอนหายใจ ลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้ยา
หยิบเอาหลอดยาแก้พิษออกมา

“ก็จริงนี่ ตอนนี้อย่างไม่มีใครมาดูแลดูดี ฉันจะไปไหนมาไหนอิสระจะตาย
พี่เอกก็มัวแต่หาเสียง พอกับพี่โทก็ออกจากบ้านทุกวัน”

ไหมแก้วเงียบเฉย หลังได้ฟังแล้วไม่ได้ชวนคุยต่อ แต่ลุกขึ้นเดินไปที่ตู้ยา
ตรีรัตน์จึงไม่สามารถอ่านสายตาของคุณหมอสาวได้ แต่ถ้าไม่ได้เข้าไปพัวพัน
อื่นๆต่งนึ่งกับการไล่ล่าวันนี้ ก็คงไม่รู้ว่าชายหนุ่มแปลกหน้าเจ้าของดวงตาละลาย
ใจคนนั้นเป็นคนคนเดียวกับคู่หูของทวีรัตน์

เขาไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญไม่ได้มีเจ้าปาเจ้าเขาช่วยพรางตัวหรอก แต่มี
คุณหมอสาวผู้นี้แหละที่ซ่อนตัวเขาจากการตามล่า ไม่มีทางเลยที่ไหมแก้ว
จะไม่รู้เรื่องที่ลือกระฉ่อน และไม่มีทางเลยที่ความลับนี้จะปิดไปได้ตลอดรอดฝั่ง
แล้วการที่ไหมแก้วช่วยชายหนุ่มไว้นั้นเสี่ยงมากทีเดียว

เพราะนอกจากจะทำให้ตัวเองกลายเป็นปฏิปักษ์กับบิดาของเธอแล้ว
ยังอาจทำให้พี่ชายคนโตเคืองชุ่นจนเกิดเรื่องทะเลาะกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรีรัตน์
ไม่ยอมให้เกิดขึ้น เธออยากให้ไหมแก้วกลับมาอยู่กับพี่ชายอีกครั้ง อยากอยู่ใกล้
หญิงสาวผู้ดูแลเธอราวกับเป็นพี่เป็นน้องกันมาแต่กำเนิด

“แต่พี่เอกก็ไม่ได้เห็นด้วยกับเรื่องนี้ละ” คงเป็นการดีหากเธอจะช่วย
พี่ชายเข้าใกล้ไหมแก้วมากขึ้น

“ถ้าพี่เอกชนะเลือกตั้งแล้ว ฉันว่าพี่เอกคงบอกให้พอกับพี่โทเลิกทำตัว
ระรานชาวบ้าน ไม่งั้นจะเสียการปกครอง พี่ไหมก็ต้องช่วยพี่เอกด้วย ครั้นนี้พี่เอก

จริงจังมากกว่าครั้งที่แล้ว เห็นว่าชื่อที่สร้างศูนย์เพาะพันธุ์สมุนไพร่ให้พี่ใหม่แล้วด้วย”

“งานของเขาไม่เกี่ยวกับพี่สักหน่อย พี่ยังได้รับอนุญาตจากทางการให้เก็บสมุนไพร่ในป่าอยู่” ใหม่แก้วหมุนตัวกลับมาพร้อมหลอดยา

“พี่ใหม่ก็รู้ว่าพี่เอกทำเพื่อพี่ใหม่แค่ไหน”

ใหม่แก้วรู้ตัวว่ากำลังถูกน้องสาวของอดีตคนรักไล่ต้อนเรื่องการขอคืนดี นอกจากเอกรัตน์ก็มีตรีรัตน์เพียงคนเดียวที่ให้ความสนิทสนมกับเธอ ส่วนทวิรัตน์นั้นแทบไม่ได้คุยกัน ยิ่งนายทรงชัยคนนั้นละก็ ต่อให้เขาอยากญาติดีกับเธอใหม่แก้วก็ขอตีตัวออกห่าง

“ไปบอกให้เขาทำเพื่อชาวบ้าน ทำเพื่อคนที่เลือกเขาเป็นตัวแทนพัฒนาท้องถิ่น นั่นเป็นหน้าที่ของเขา” ใหม่แก้วพูดเสียงเรียบ แล้วเดินผ่านเด็กสาวที่ทำตาละห้อยลงเรือนไป เพื่อนำยาทาแก้พิษเข้าไปให้ชายหนุ่มคู่ซี้ของตรีรัตน์ที่โรงเลี้ยงช้าง เมื่อใกล้ถึงก็ได้ยินเสียงหัวเราะใสคล้ายระฆังแก้วของธิดาดังกังวานตามสายลม

ธิดามีความคล้ายคลึงกับดวงแขนั่น ทั้งรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และความงดงามเปล่งประกาย นี่อาจเป็นเหตุผลให้นายพนาต้องการตัวน้องสาวของสถาปนิกหนุ่ม แต่ธิดาไม่ได้อาภัพเหมือนกับดวงแข เพราะเธอมีคนคอยดูแลเอาใจใส่รักใคร่ ไม่ทิ้งขว้างหรือทำร้ายกับเป็นขยะไร้ค่า

“ผมก็คิดว่าจะใช้รถเจ้าหล่อนไปซื้ออะไหล่ให้พี่ แต่ยายบ้านั้นชื่อออกจากบ้านมาได้ยังไง ทั้งที่รู้ว่าเบรกมันพัง” ตฤณบ่นอุบอิบ

“ป่านนี้หัววิ่งเข้าไปซื้อในเมือง เดี่ยวจะกลับกรุงเทพฯ ดึกเกินไป เอาไว้ภูหาทางซื้อเองทีหลังก็แล้วกัน ส่วนเรื่องเพลงพิน บอกกลางว่าภูจะดูแลให้ไม่ต้องเป็นห่วง”

“แต่ถ้าเอาเพลงพินมาฝากแล้วเพิ่มความลำบากให้พี่ก็คงไปด้วย ธิดาจะกลับไปบอกกลางเอง”

ก้องปฐพีส่ายหน้า “อย่าเลย อย่าลืมนึกว่าเขาเป็นอะไรของเรา”

ผู้เป็นน้องทำหน้าหงอ “คะ ธิดาทราบ แต่พี่ก็ต้องระวังตัวนะคะ มาไม่ก็วันไปสัปดาห์ครึ่งเสียแล้ว”

“ก็คงเป็นช่วงดวงตก” ก้องปฐพียิ้ม แล้วหันไปพูดติดตลกกับลูกข้างน้อยที่ได้กินนมอัดเม็ดจากธิดาสนใจ “นี่เจ้าสายป่าน แก่โตพอจะให้ฉันลดท้องล้างชวยหรือยัง”

“พี่ก็คงละก็ ทำเป็นเล่นอยู่เรื่อย”

“ไม่ต้องห่วงหรือกิดา ถ้าเขาบาดเจ็บใกล้ตาย ฉันจะยื้อชีวิตให้” โหมแก้วจึงเดินเข้าไปพูดกับคนน้อง แต่สายตานั้นจับจ้องที่คนพี่ ก่อนส่งยาให้ชายหนุ่มอีกคน

“ฟังดูเบาใจยังงั้นไม่รู้ค่ะ” ธิดายิ้มตอบ แล้วหันไปมองพี่ชายของตน จนคนถูกมองถามกลับ

“มีอะไรหรือธิดา”

“เปล่าค่ะ แค่อยากมองหน้าพี่ก้องนาน ๆ ให้หายคิดถึง”

ธิดาว่าแล้วทอดพี่ชายแน่นเป็นการอำลา จากนั้นออกเดินทางกับตฤณ กลับเมืองหลวง ส่วนก้องปฐพีก็มีเรื่องต้องบอกกับคุณหมอสาว นั่นคือการแจ้งว่าเขาทำรถคู่ชีพของเธอหาย ซึ่งเธอก็เคืองมากทีเดียว ถึงจะเสนอว่าเขาขอรับผิดชอบด้วยการถอยคันใหม่ในโลกกว่าให้ แต่คุณหมอสาวก็ไม่มีความตั้งใจ

เธออาจเป็นพวกที่ชอบบักใจหรือยึดติดกับสิ่งเก่า ๆ กระจมั่ง ถึงได้ไม่อยากเปลี่ยนแปลงอะไรเลยในชีวิต แต่มันจะใช้สาเหตุของร่องรอยความเศร้าบนใบหน้าหวานของเธอหรือเปล่า แล้วฝันร้ายของเธอในคืนนั้นแล้ว จะใช้สิ่งที่ยึดกุมความสุขของเธอหรือไม่

ก้องปฐพีไม่รู้ตัวเลยว่า หลายคำถามที่เกี่ยวกับคุณหมอสาวนั้น รบกวนจิตใจเขายิ่งกว่าชาวเสีย ๆ หาย ๆ ด้านการงาน หรือการถูกหมายหัวจากนักเลงเจ้าถิ่นเสียอีก

บทที่ 12

ผมโปรดทุกอย่างที่ใส่นม

แสงไฟหลากสีและเสียงดนตรีจากเครื่องเสียงดังกระหึ่มภายใน
ผับใหญ่ เป็นสัญญาณการเริ่มต้นรับนักท่องเที่ยวราตรี โดยมีผู้บำบัดความอ่อนล้า
เป็นพนักงานสาวสวยมากมายที่ทางผับจัดไว้รองรับตามความต้องการ

แต่สำหรับผู้ทำหน้าที่ผสมเครื่องดื่มอย่างบาร์เทนเดอร์เช่นเขานั้น มี
หน้าที่แค่รับคำสั่งแล้วปรุงสูตรน้ำมาให้ตรงตามต้องการ แถมเขายังแสดงบทบาท
ได้อย่างเป็นธรรมชาติ จนเหล่าเพื่อนร่วมงานสาวสวยเชื้อสนิใจแล้วอยากให้เขา
มาทำประจำแทนบาร์เทนเดอร์คนเดิม ที่เข้าโรงพยาบาลกะทันหันเพราะอาหาร
เป็นพิษ

การเริ่มงานในช่วงอาทิตย์แรกจึงจบลงด้วยการสร้างภาพที่แสนประสบ
ความสำเร็จ แต่อาทิตย์ต่อจากนี้ คือการสืบสานแผนต่อไป

“ฉันอยากให้เธอเอาเครื่องดักฟังไปแอบติดไว้ในห้องนั้น” ระพีพัฒน์
บอกกับหญิงสาวในตอนที่เราทำที่เข้ามาสั่งเครื่องดื่มให้แขก

“ต้องทำภายในคืนนี้” เชื้อยกระซิบตอบ

นั่นหมายความว่าเจ้าของห้องที่อยู่บนชั้นสองของผับไม่อยู่ เสียเกียกยัง

ไม่เข้ามา คุณนายดารา กับนายสำริดก็ไม่อยู่เช่นกัน ชายหนุ่มจึงส่งแก้วเครื่องดื่มที่เพิ่งผสมเสร็จให้พร้อมกระดาดเซ็ดปาก ซึ่งโคโยตี้สาวรู้ได้ทันทีว่าได้กระดาดแผ่นนั้นมีสิ่งที่เขาต้องการให้เธอทำตามคำขอ

เธอจึงคว้าทั้งแก้วทั้งกระดาดแล้วเดินออกจากเคาน์เตอร์บาร์กลับไปเสิร์ฟเครื่องดื่มให้แขก แล้วปลีกตัวออกห่างจากกลุ่มคน

เมื่อจังหวะที่ทางขึ้นสู่ชั้นสองปลอดสายตา เธอยังเริ่มปฏิบัติงาน ส่วนเขาเสียบอุปกรณ์รับสัญญาณเสียงที่เชื่อมต่อกับเครื่องดักฟังรุ่นจิ๋วตัวนั้น ได้ยินเสียงฝีเท้าของโคโยตี้สาวก้าวเป็นจังหวะไปตามชั้นบันไดไม้ขัดเจี้ยน จากนั้นก็ตามด้วยเสียงหมุนลูกบิดเพื่อเปิดประตู

เสียงที่ควรได้ยินต่อมาควรจะเป็นแค่เสียงฝีเท้าของโคโยตี้สาว แต่กลับเกินความคาดหมาย เพราะเสียงที่ถ่ายทอดผ่านเครื่องดักฟังชั้นดีเป็นเสียงครางสนั่นของผู้หญิง สลับกับเสียงพูดหยาบโลนแหบห้าวด้วยอารมณ์กำหนัดของเสียใหญ่

“ไอ้เสียแถมัดนหากลับมันพาเด็กขึ้นมาอมยabanนี้”

เขาได้ยินเอื่อยกระซิบเล่าเหตุการณ์ใส่เครื่องดักฟัง แล้วเขาคาดว่าเธอจะถอยกลับมาตั้งหลักใหม่ แต่หญิงสาวตอบกลับมว่า

“มันเมายา คงไม่รู้ไม่เห็นอะไร ฉันไม่อยากพลาดโอกาส”

คิวเข้มของระพีพัฒนฆมวดชนกัน แต่ต้องรีบทำสีหน้าปกติในตอนที่เด็กเชียร์เปียร์เข้ามาสั่งเครื่องดื่ม แล้วยังมีกลุ่มแขกสาวที่เข้ามานั่งเคาน์เตอร์บาร์ แล้วพูดจาหยอกล้อ จึงต้องเก็บความพะวงไว้แล้วภาวนาให้เอื่อยทำสำเร็จ ทว่าในคลื่นเสียงกระเส้านั้นมีเสียงเมามายของผู้หญิงอีกคนดังเข้าสู่หูของชายหนุ่ม

“มาแอบอยู่ตรงนี้ทำไม ไปสนุกด้วยกันสิ”

เขาได้ยินเสียงเอื่อยอุทานด้วยความตกใจ แล้วจู่ ๆ คลื่นสัญญาณก็ดังแหลมแสบแก้วหู เธอคงทำเครื่องดักฟังตกกระแทกพื้น แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับหญิงสาวส่งเสียงชัดขึ้นการถูกระทำร้าย

ระพีพัฒน์สบตในใจ รีบเสิร์ฟเครื่องดื่มตามสั่งแก้วสุดท้าย แล้วลະตัวออกจากเคาน์เตอร์บาร์ แต่ในตอนที่ยุ่งตรงไปยังบันไดทางขึ้นชั้นสอง คุณนายสาวก็เผยกายมาจากประตูด้านหลัง ตามติดด้วยสมุนใบหน้าเหี้ยม บาร์เทนเดอร์หนุ่มก้มละลจจึงต้องทำทีเดินไปคุยกับเด็กเชียร์เบียร์ก่อนวกกลับไปทางเดิม พลังก่นด่าตัวเองว่าให้อ่อยทำงานเสี่ยงเกินไปโดยไม่คิดถึงความเสี่ยงให้ถั่ววน

“พวกมึงออกไปจากห้องนี้!”

นั่นเป็นเสียงทวาดของนายสำริดที่เขาไต่ขึ้นผ่านเครื่องดักฟัง และไมกีนาก็ถัดมา หญิงสาวสองนางที่ยังสวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อยก็เดินโซเซลงบันไดมา คล้ายคนเมาค้าง ก่อนถูกผู้คุมฉับเข้าไปชาร์จตัวแล้วพาจากไป

“เอื่อย เธออยู่ก่อน” ตามมาด้วยเสียงเรียบนิ่งของคุณนายดารา โดยมีเสียงไววายอย่างคนเหมายฟังไม่ได้ศัพท์ของเสียเกียงแว่วเป็นฉากหลัง

“คะ...คือ...หนูต้องขึ้นโชว์แล้วคะคุณนาย” โคโยตี้สาวเอ่ยเอาตัวรอด

“ถ้าอย่างนั้น เลิกงานแล้วเธอต้องขึ้นมาพบฉันข้างบน”

“แต่หนู...”

“จั้นสั่ง” เสียงเรียบนั้นเพิ่มระดับความเข้มงวด

“คะ”

เมื่อโคโยตี้สาวเดินลงมาแล้วผ่านหน้าเขาก้าวขึ้นไปยืนบนเวที แต่ดวงตาโศกของเธอที่มาถึงเขาแฝงอัดแน่นคำขอโทษไว้เต็มเปี่ยม ชายหนุ่มอยากรยกสัญญาณมือตอบกลับไปว่าไม่เป็นไร แต่ในจังหวะที่เขาจะยกมือขึ้นนั้นนายสำริดก้าวเข้ามายืนตรงหน้าเคาน์เตอร์ พร้อมกับส่งคำทักทายเสียงแหบห้าวผ่านเครื่องดักฟัง

“ฮัลโลล”

ระพีพัฒน์รีบเปลี่ยนการส่งสัญญาณให้โคโยตี้สาวบนเวที เป็นยกมือกวักเรียกพนักงานสาวเข้ามารับเบียร์ไปเสิร์ฟ จากนั้นหันมาทางนายสำริด

“ดื่มอะไรไหมพี่ชาย”

ทว่าใบหน้าของอีกฝ่ายไม่มีทีท่าจะตอบรับคำเชิญชวน เขาแต่ยืนจ้อง

หน้าเขาแว่นึง พร้อมกับอุปกรณ์สอดแนมขึ้นจิวในมือ

“มึงมาใหม่?”

เส้นเสียงกดต่ำกับดวงตากร้านโลกของนายสำริดบอกเขาว่าไม่คิดอยากผูกมิตรกับใคร แล้วสาวเท้าเข้ามาหาด้วยความไวโดยไม่ให้บาร์เทนเดอร์หนุ่มตั้งรับได้ทัน

แต่ในจังหวะเส้นยาแดงผ่าแปดตอนที่มือหยาบของนายสำริดจะคว้าถึงปกเสื้อของเขานั้น เสียงเซของฝูงชนก็ดังลั่นฉับ เรียกสายตาให้หับขยับไปด้านหลัง เห็นโคโยตี้สาวกระโจนลงจากเวที แล้วก้าวขายักย้ายสะโพกตามจังหวะดนตรีตรงเข้ามาที่เคาน์เตอร์บาร์

“ใครยังไม่รู้ว่าที่มูนไลต์ชาโดว์มีเมนูค็อกเทลอะไรเด็ดก็ก้าวเข้ามา” นิ้วเรียวกะดิกเรียกฝูงแขกชายให้ก้าวเข้ามาจนเบียดนายสำริดให้ห่างถอยพ้นทาง จากนั้นกระโดดนั่งบนเคาน์เตอร์ส่งยิ้มหวานแจ่มจ่ารอบทิศ แล้วหมุนตัวสามร้อยหกสิบองศาหันมาประจันหน้ากับสายสืบเฉพาะกิจ แยกเรียวกา ออกกว้างเพื่อรวบร่างของเขาเข้าไปประชิดพร้อมกับยกสองมือโอบสันGRAMของเขา เคลื่อนใบหน้าเข้าใกล้เอ่ยบอกเสียงเบาให้ได้ยินแค่สองคน

“อย่าตกใจ คุณแค่เล่นตามที่ฉันบอก”

ระพีพัฒน์ไม่เข้าใจความหมายนัก กระทั่งมือบางคว้าขวดเหล้าที่วางอยู่บนเปิดฝาเทของเหลวราดรดตัวเอง ตั้งแต่เนินอกอ้อมไล่ลงไปจนเสื้อสายเดี่ยวขึ้นน้อยเปิกแนบลำตัว

“ลองชิมขวดกำลาเต้ของฉันหน่อยเป็นไง พ่อบาร์เทนเดอร์สุดหล่อ” แล้วแอ่นอกส่งสายตายั่วทำทนาย

แม้เสียงเพลงยังบรรเลงดังก้องไปทั่ว แต่เสียงพูดของเธอกลับก้องกังวานชัดเจนเต็มสองหู ระพีพัฒน์คลี่ยิ้มกว้าง ดวงตาวาววับ

“ผมโปรดทุกอย่างที่ใส่นม”

เอ่ยบอกกับหญิงสาวด้วยเสียงแหบห้าว พร้อมกับเรียวกาหยักของชายหนุ่มที่แนบประทับลิ้นรสวอดก้าบนเนินอ้อมร้อน เรียกเสียงเชียร์สร้างควม

พึงพอใจให้แขกชายทั้งหลายที่อยากได้เมนูใหม่นี้ไปลองบ้าง

หญิงสาวแอนด์รับพลางส่งเสียงคราง แล้วยกมือทั้งสองโอบกอบหน้า ยกย้ายถ่ายเทเครื่องรับสัญญาณจากหูของเขาไปอยู่ในมือเธออย่างแนบเนียน

แต่บทบาทของเธอยังไม่จบเพียงแค่นั้น เจ้าหล่อนใช้เรียวนิ้วเซยคาง เขาขึ้น แล้วส่งยิ้มหวานละลายใจ ก่อนใช้เท้าทั้งสองผลักใส่เขาให้ออกห่าง จากนั้นหมุนตัวกลับไปทางแขกเธอ

“ใครที่เข้ามาหาเธอยคนแรก จะเป็นคนสุดท้ายของคืนนี้ที่ได้ชิมเมนู วอดก้า...ลาเต้...” แล้วพูดประกาศออกไป

ไม่ต้องให้เธอรอนาน เหล่าชายหนุ่มมากมายต่างโชนทะยานเข้ามาชน เข้าด้านหลังนายสำริดจนเซล้ม ส่งให้เครื่องดักฟังในมือตกกระแทกพื้น

กร๊อบ!

เป็นเสียงของอุปกรณ์ชิ้นเล็กที่ถูกเท้าของใครบางคนในฝูงชนเหยียบจนแตกละเอียด

ส่วนอุปกรณ์รับสัญญาณก็ถูกปล่อยจากมือหญิงสาวให้ตกลงที่ด้านหลัง เคาน์เตอร์ ก่อนแอ่นอกรับแขกชายคนแรกที่ถลาเข้ามาลิ้มลองเมนูใหม่ของเธอ เห็นแล้วหัวใจแกร่งของสายสืบเฉพาะกิจอ่อนยวบไปทันที และอยากพุ่งเข้าไปลากตัวเธอกลับคืนมา

และแม้ความขมบาดลึกของเหล้าดีกรีแรงเจือกลิ่นหอมหวานของ ผีสาวกระตุกแรงปรารถนาได้ดีแค่ไหน สำนึกในหน้าที่รับผิดชอบก็ยังคงเขาไว้ ให้เหลือบตาละมอมชายผู้ฟังสายตามาดร้ายมาที่เขาและเธอ ต้องขอบคุณ เธอยที่พลิกสถานการณ์ได้ไว

ทว่าชายหนุ่มบอกกับตัวเองในใจว่า เขาจะไม่ทำให้เธอเดือดเนื้อร้อนตัวขนาดนี้อีก แต่ในส่วนรสชาติของมันเป็นอย่างไรรัน...

ระพีพัฒน์กล้ายืนยันได้เลยว่า วอดก้าลาเต้จะเป็นเมนูโปรดของเขา นับจากวินาทีที่ได้ลิ้มลอง

หลังจากธิดาและตฤณนำเพลงพินมาฝากฝังไว้กับเขา วันรุ่งขึ้น นายช่างใหญ่ฝีมือดีและคนงานของชลธารคอนสตรักชันก็ถูกส่งมาเติมคันรถ

คงเพราะความห่วงพี่ชาย ธิดาจึงต้องการให้เขาถูกห้อมล้อมด้วย กลุ่มคนที่เธอไว้วางใจ แต่หน้าที่หลักของนายช่างใหญ่กับคนงานไม่ใช่การเป็น บอดี้การ์ดรักษาความปลอดภัย ก้องปฐพีจึงมอบหมายงานตามแผนฟื้นฟูหมู่บ้าน ช้างให้ทันที เพื่อให้แต่ละคนแยกย้ายไปปฏิบัติภารกิจให้สมบูรณ์

ส่วนเขากับเพลงพินนั้น ครั้นจะเอาแต่เก็บตัวอยู่ในเรือนพักก็หาใช้ วิสัยของเขา ก้องปฐพีจึงเหินเพลงพินไปร่วมงานกับพรรคพวกด้วยการสวมใส่ เครื่องแบบ และสวมหมวกใหม่พรมปิดหน้าตาตามอย่างคนงานทั้งหมด เพื่อให้ ยากต่อการจับสังเกต

แต่รูปร่างสูงใหญ่ของเขาก็น่าสังเกตเด่นแปลกแยกกับคนงานคนอื่น เขากับเพลงพินจึงต้องหลบลิ้นเข้าไปในโรงเลี้ยงช้างเมื่อถึงเวลาพัก โดยยึดพื้นที่ ช้างสายป่านเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ

“ถ้าฉันไม่อยู่แล้ว แกจะร้องขอกินนมอัดเม็ดจากใครไม่ได้แล้วนะ สายป่าน” สถาปนิกหนุ่มพูดหยอกกับเจ้าชายน้อยแล้วบ้วนเม็दनมให้ ก่อนลูบหัว อย่างเอ็นดู จากนั้นหย่อนตัวข้างกองหญ้าแห้ง ลงมือกินอาหารกลางวันจากจาน ที่เป็นส่วนแบ่งของตน

“ไม่เปลี่ยนใจเรื่องรับทุนหรือพิน” ซึ่งก็ได้โอกาสของก้องปฐพีในการ เอลยถามเด็กหนุ่มที่กำลังตักข้าวแกงร้อน ๆ ใส่ปากอย่างเอร็ดอร่อย

“ผมไม่กล้ารับ จริง ๆ ผมไม่สมควรได้”

“แต่ถ้าให้ด้วยเหตุผลอื่นที่ไม่เกี่ยวกับบุญคุณล่ะ”

เพลงพินยกข้าวค้างจ่อที่ริมฝีปาก จ้องมองมาด้วยแววตากังขา เขาจึง บอกต่อไปว่า “เช่นจ่ายผ่านค่าแรงที่ฉันจ้างทำงานอะไรทำนองนั้น เราเป็น นายจ้างกับลูกจ้างกัน แกมาอยู่กับฉันที่นี่ก็ไม่มีรายได้อะไรใช่ไหม”

“ถ้าอย่างนั้น...” น้ำเสียงของเพลงพินเริ่มห้วนไหวกับข้อเสนอ “ก็แล้ว แต่พี่ ว่าจะให้ค่าจ้างทำงานผมเท่าไรครับ”

ชายหนุ่มพยักหน้ายิ้ม แล้วเริ่มลงมือจัดการข้าวในงานของตน แต่ในตอนที่เขาจะจับช้อนเกิดเสียงคล้ายโลหะกระทบกันด้านหลัง จึงหันขวับไปดู เห็นโชตรวนข้างที่ห้อยโยงจากคานแกว่งไกวเบา ๆ แต่ในโรงช้างตอนนี้มีเพียงแค่นายป่าน แล้วมันก็ได้ถูกกลืนไป

“มีอะไรหรือพี่ก้อง”

ก้องปฐพียกนิ้วชี้ขึ้นตะปอกทำสัญญาณให้เจียบเสียงแล้วเจียหูฟัง แต่เสียงที่ได้ยินคือเสียงเท้าเหยียบหญ้าแห้งที่ตั้งมาจากทางเข้าโรงเลี้ยงช้าง

“ฉันเอนำไปย้านางมาให้”

เจ้าของเสียงมีเท้าคือคุณหมอสาว เธอเดินเข้ามาหยุดหน้าคนทั้งสอง ย่อเข่าวางขันน้ำใสใส่น้ำเย็นลอยดอกมะลิบนพื้นแล้วลุกขึ้นยืน “มันช่วยดับกระหาย บำรุงกำลัง ฉันกับชาวบ้านเพิ่งช่วยกันทำเสร็จใหม่ ๆ”

“ขอบคุณครับ” เขายังมองเธอตาค้าง

“แต่ถ้าคุณอยากดื่มเพิ่ม ด้านนอกยังมีอีกเยอะ” โหมแก้วบอกแล้วหมุนตัวจะก้าวเดินออกไป

“ชั้นเดียวไม่พอผมกับพี่ก้องกิน ผมจะไปเอาเพิ่ม คุณหมอช่วยอยู่เป็นเพื่อนพี่ก้องก่อนนะครับ”

“เอ๊ะ เดียวสิ” โหมแก้วร้องค้าน แต่ไม่ทันเพลงพิดที่แต่งตัวลุกขึ้นแล้ววิ่งออกไปราวกับไม่อยากพลาดโอกาสดื่มน้ำสมุนไพรชนิดนี้

ก้องปฐพีเองก็ไม่เข้าใจเหตุผลของเด็กหนุ่ม แต่นึกขอบคุณที่สร้างเวลาให้เขาได้อยู่กับคุณหมอสาวที่ยังยืนแก้ม ๆ กัง ๆ ทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“ถ้าคุณหมอไม่สะดวก ผมมีสายป่านอยู่เป็นเพื่อนแล้ว ไม่เป็นไรหรอกครับ” ปากไม่ตรงกับใจนัก แต่ก็เกรงใจเวลาทำงานของคุณหมอสาว

“สายป่านเดินออกไปทางประตูหลังแล้วละค่ะ”

โหมแก้วพยักพเปิดให้เขาหันไปมองสะโพกกลมของเจ้าช่างน้อยที่สายป่านไปสายมา ก่อนหายลับไปจากกรอบประตูทางออกด้านหลัง

“ยังไม่หายโกรธผมอีกหรือ”

เธอพนลมหายใจเสียงเบา พยายามไม่หันมามอง ปล่อยให้เขาเดา
คำตอบเอง

“ผมจะซื้อคันใหม่ให้ใช้ให้คุณหมอก็คงไม่ยอม หรือจะให้ผมไปตามหาเจ้าแก่
มาคืน คุณหมอก็จะได้หายโกรธผม” เขายังไม่ลดละความพยายาม แต่เธอก็ยังคง
เมินเฉยต่อไป

“คุณหมอครับ” ชายหนุ่มลองเรียกอีกครั้ง แต่เธอก็ยังคงไม่สนใจหันหน้า
กลับมา

“คุณหมอ”

ครั้งที่สามก็แล้ว แต่ยังเหมือนเดิม คนไม่ถนัดผู้หญิงที่โหม่มาก่อนจึงเริ่ม
อ่อนนอกอ่อนใจ แต่ไม่ละความพยายามเพราะรู้ว่าผิด

“ใหม่แก้ว” พอเปลี่ยนสรรพนามเรียกกลับได้ผล เธอหันขวับมาส่งสายตา
พุ่งช้อน

“ครั้งต่อไป ผมจะเรียกคุณหมอว่าใหม่แก้ว คุณหมอก็จะได้หันมามองผม”
เขาส่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“จะเรียกฉันว่าอะไรก็ตามใจคุณเถอะ” เธอย่นจมูกใส่แล้วหันหนี

“ที่รัก” ชายหนุ่มลองเปลี่ยนสรรพนามใหม่อีกครั้ง แล้วผลลัพธ์ที่ได้
ครั้งนี้คือดวงตาคมของเธอลุกวาว กับใบหน้าแดงปลั่งอย่างกับลูกตาลิ่งสุก

“คุณจะทำหรือ เรียกฉันแบบนั้นได้ยังไง ถ้าใครมาได้ยินเข้าจะทำยังไง”
คิ้วเธวย่นเข้าหากัน

ก้องปฐพีคลี้อยมขบขัน รู้สึกพึงใจอย่างประหลาดที่ได้เห็นท่าทางขัดเขิน
ปนโมโหของคุณหมอสาว “ก็คุณหมอใหม่แก้วเป็นที่รักของชาวบ้านทุกคน จะผิด
ตรงไหนที่ผมเรียกคุณหมอว่า ‘ที่รัก’ ”

เธอยกนิ้วชี้หน้า เหยียดคำตำหนิเสียงเซียว “ถ้าคุณมีวุฒิภาวะพอ ๆ กับ
อายุของคุณตอนนี้ คุณก็ควรจะรู้ว่าคำนั้นต้องสงวนไว้ใช้แค่เฉพาะกับคนที่
คู่รักของคุณ”

นายสถาปนิกหนุ่มคลี้อยม สงสัยตายีวน “แล้วคุณเคยเรียกใคร

ด้วยคำนั้นไหม”

แก้มเนียนของคุณหมอสาวแดงแจ๋ขึ้นไปอีก “ทำไมฉันต้องบอกคุณ”

“ไช้ นายแวนหน้าจืดซีโมโน้นหรือเปล่า” ก้องปฐพียังรุกต่อ

“คุณก้องปฐพี ถ้าคุณไม่หยุด ฉันจะไม่หายโกรธคุณจริง ๆ”

“โอเค ๆ ครับ” เขาจึงรีบยกมือสองข้างขึ้น “แต่คุณต้องยอมรื้อรถคันใหม่ที่ผมจะซื้อให้ด้วย”

ไหมแก้วถอนหายใจแรง “ถ้าคุณดูไม่ออก ฉันจะบอกให้ชัดเจนว่า ฉันไม่ได้โกรธเรื่องที่คุณทำเจ้าแก๋หาย แต่ฉันโกรธที่คุณไม่เล่าเรื่องที่คุณไปเจออะไรมาหลังจากออกจากบ้านพักแพทย์”

“ผมก็เล่าให้ฟังแล้วนี่ว่าผมเดินไปเรื่อย ๆ จนเจอคุณหมอใหญ่ คุณกันถูกคอแล้วเลยขอค้างที่บ้านคุณหมอใหญ่ไปครับ”

แต่ดวงตาคมลูกวาวคล้ายกับกำลังโกรธจัด อาการอยากหยอกล้อคุณหมอสาวหดหายไปทันใด แล้วไม่เข้าใจว่าเขาทำอะไรให้เดือดดาลขนาดนั้น

“คนสวนของโรงพยาบาลเจอทางเกยขึ้นถูกทิ้งได้พุ่มไม้ไม่ห่างจากบ้านพักของหมอคนหนึ่ง แล้วเสือกกับทางเกยแพทย์ของเขาก็ถูกขโมยไปด้วย” ไหมแก้วเอ่ยน้ำเสียงชิงชัง ดวงตาของเธอนั้นฉายแววโกรธจริงจัง “แล้วฉันจะไม่สนใจเลยว่ามันเป็นทางเกยของใคร ถ้ากุญแจรถที่อยู่ในกระเป๋าทางเกยตัวนั้นไม่ใช่กุญแจรถเจ้าแก๋”

“คุณหมอ...คือผม...” ชายหนุ่มอ้าอึ้ง อับจนคำพูดขึ้นมาทันที

“ฉันเกลียดการโกหก เกลียดการหลอกลวง” แต่หญิงสาวไม่ยอมให้เขาพูดต่อ แวดตาคู่สวยของเธอบอกเขาว่าผิดหวังแค่ไหน

“ผมไม่ได้โกหก”

“คุณไม่ได้โกหก แต่คุณไม่เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฉันรู้”

ก้องปฐพีถอนหายใจ คิ้วเข้มเรียวขมวดมุ่นเข้าหากัน แล้วบ่ย้างเบี่ยงไม่เอ่ยถึงการถูกตามล่า “ผมไม่คิดว่ามันจะสำคัญอะไร แคร่รถเก่า ๆ คันหนึ่ง ผมหาซื้อให้คุณหมอได้เป็นร้อยเป็นสิบล้าน”

“คุณก้อง” ไหมแก้วส่งค้อนให้หวงโต “มันไม่เกี่ยวกับเจ้าแก่”

“ไม่เกี่ยวกับเจ้าแก่ แล้วคุณโกรธผมทำไมล่ะครับ”

คุณหมอสาวหงุดหงิดยิ่งนัก ทำไมหนอพวกผู้ชายถึงไม่เข้าใจอะไรเลย เธอพนมมหายใจออก “ช่างมันเถอะ คุณไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว”

“หรือว่าคุณหมอบเป็นห่วงผม”

เขาช่างพูดได้กวนใจเธอซะมด ไหมแก้วเฝ้าริมฝีปากแน่น แล้วรีบเบนสายตาทันไปทางโรงเลี้ยงช้าง ที่มีร่างอวบอิมของเด็กสาวโตเกินวัยอย่างตริรัตน์ ยืนนิ่งนั่งปรากฏต่อสายตา

“พี่ไหม ฉันไปตลาดในเมืองมา ซื้อเสื้อสวย ๆ มาฝากพี่ไหมหลายชุดเลย” จากใบหน้าเรียบสนิทผันเปลี่ยนเป็นแย้มยิ้มเจี๋ย แล้วก้าวขาเดินเข้ามาพร้อมด้วยถุงกระสอบขนาดใหญ่ในมือ

“พี่บอกแล้วว่าไม่ต้องซื้ออะไรมาให้ ตริเก็บเงินไว้เรียนดีกว่า” ไหมแก้วรีบลุกขึ้นเดินไปรับหน้า

“ฉันได้เงินจากทำงานพิเศษมา ก็อยากซื้อของให้พี่ไหมบ้าง ลองไปเลือกดูสิ ฉันวางไว้บนเรือนพี่ไหม ไม่รู้ว่าพี่ไหมมาอยู่ตรงนี้” ตริรัตน์บอกแล้วทั้งถุงกระสอบที่ลากเข้ามาไว้ ลอบส่งสายตาให้ชายหนุ่ม ก่อนจะเกี่ยวแขนคุณหมอสาวให้เดินออกไปด้วยกัน

คล้ายกับรู้ว่าตริรัตน์ต้องการทิ้งถุงกระสอบไว้ให้เขา ก้องปฐพีจึงลุกขึ้นเดินไปคลี่ปากถุงออก แล้วพบว่ามีอะไหล่รถซูเปอร์ไบค์ทุกชิ้นที่เขาต้องการ สนนราคาแต่ละชิ้นก็จัดว่าสูง แต่ยายตริรัตน์หามาให้เขาได้อย่างไร

“ผมเห็นยายนั่นยืนที่ประตูนานแล้ว แต่ไม่เห็นเข้าไปสักที” เพลงพิณเข้ามาหยุดยืนตรงหน้าพร้อมกับบอกเล่าให้ฟัง “ตอนแรกจะกันไม่ให้เข้าไป ขัดจังหวะ คุณเธอก็ไม่ฟังเสียงกันเลย พอหลุดจากผมไป ก็ไปยืนค้างอยู่อย่างนั้น”

ก้องปฐพีถอนหายใจแล้วรวบปากถุงกระสอบยกขึ้นพาดบ่า แต่ก่อนที่จะก้าวขาเดิน เขาหันไปมองโชติรวนเส้นนั้นอีกครั้ง มันยังคงสงบไม่ไหวติง แม้จะมีสายลมพัดเศษหญ้าลอยปลิวในอากาศ

แต่แล้วก็มีเสียงเอะอะของชาวบ้านดังที่ด้านนอก เขาสบตาเพลงพินชั่วขณะ ก่อนดึงหมวกไหมพรมลงมาปิดหน้าปิดตาจนมิดชิด แล้วก้าวขาออกจากโรงเลี้ยงช้างไป เห็นกลุ่มชาวบ้านยืนล้อมกันเป็นวงกลมที่ลานกว้าง จึงแทรกตัวเข้าไปเพื่อสังเกตการณ์

สิ่งที่อยู่กลางวงทำให้ชายหนุ่มพ่นลมหายใจด้วยความชุนข้อง เพราะกลางวงล้อมนั้นมีเจ้าแก่สภาพย่ำแย่นอนแอ้งแม้งข้างเจ้านายสาวที่นั่งย่อเข่าลูบมันด้วยดวงตาเศร้าสลด โดยมีตรีรัตน์นั่งเคียงข้าง

“ผมเจอมันนอนอยู่ริมทางก่อนเข้าหมู่บ้าน จำได้ว่าเป็นรถของคุณหมอ แต่พอเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็เห็นว่ามึนคล้ายถูกกระสุนปืนตรงท่อนไขสันหลัง” ชาวบ้านผู้พบเจอบอกให้ผู้ใหญ่บ้านที่ยืนมองเหตุการณ์ด้วยใบหน้ากังวลฟัง

“ใครมันกล้าทำกับรถคุณหมอ ก็รู้กันว่ารถคันนี้เป็นของใคร!” มีเสียงตะโกนออกจากวงล้อมด้วยความไม่พอใจ

“อย่าให้รู้ว่าเป็นใครนะ พ่อจะตามไปสั่งสอนมันถึงที่!”

แล้วอีกเสียงก็ตามมา หลังจากนั้นคำผรุสวาทต่อผู้กระทำการทารุณต่อเจ้าแก่ก็ดังแข่งแซ่ไปทั่ว แต่ผู้ที่ยังไม่ปริปากพูดในตอนนั้น มีแค่ผู้ใหญ่บ้าน ตรีรัตน์ และคุณหมอสาว ที่ต่างจ้องมองมาทางเขาเป็นตาเดียว

